

תפ"ח 70275/02/19 - מדינת ישראל נגד ויקטור גואטה (אסיר) - הובא באמצעות שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
תפ"ח 70275-02-19 מדינת ישראל נ' גואטה (אסיר) 29 אוקטובר 2020
לפני כב' השופט ר' בן-יוסף - אב"ד
כב' השופט צ' קאפח
כב' השופטת א' קלמן-ברום
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אורי רינצקי - פמ"מ
נגד הנאשם ויקטור גואטה (אסיר) - הובא באמצעות שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי

הכרעת דין

השופט ר' בן-יוסף - אב"ד:

1. פתח דבר - הליכי העבר:

א. ביום 09.04.04 בסמוך לשעה 16:15 הגיע לתחנת המשטרה בנתניה דיווח משכניו של המנוח יצחק (איז'ו) שוורץ ז"ל (להלן: "**המנוח**") בשכונת דורה בעיר, על ריח רע העולה מדירת מגוריו (ת/76).

כבאי פרץ את דלת (שער) הבית בו התגורר המנוח ואת דלת דירתו ובדירה בחדר השינה על הרצפה נמצאה גופת המנוח שוכבת על גבה במצב ריקבון. "**בראש הגופה פצע...מסביב לראש חומר הנראה כדם...בצוואר הגופה נראה חוט חשמל רב גידי בצבע צהוב ירוק...ידי הגופה מאחורי הגב קשורות במרפקי היד בחוט חשמל בצבע שחור/חום**". עורך הדו"ח ציין בדו"ח כי הגופה הייתה לבושה בחולצת T, תחתוניה מופשלים מורדים עד כמעט לברכיים.

בביקור זה בזירת העבירה ע"י פקד ברמי ובביקור נוסף שלו ביום 11.04.04 (ת/77-ת/78) לא מצאו טכנאי המז"פ ושוטרי המעבדה הניידת ראיות פורנזיות הקשורות בין מותו של המנוח לזהותו של רוצחו.

ב. חקירת המשטרה שהחלה בפרשה ע"י צח"מ שרון בפיקודו של פקד אוהד מגורי הניבה כתב אישום שהוגש נגד הנאשם ביום 12.05.04.

ג. ביום 06.06.07 הרשיע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו את הנאשם בעבירת רצח על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") או ("**החוק**") וגזר את דינו כמתחייב, לעונש של מאסר עולם החל מיום מעצרו 05.04.04 (פ"ח (ת"א) 1089/04) (להלן: "**ההליך הקודם**") או ("**ההליך המקורי**").

ד. ערעור שהגיש הנאשם על הרשעתו בדין (ע"פ 6020/07) נדחה על-ידי בית המשפט העליון פה אחד ביום 30.11.09 ואף בקשתו לדין נוסף נדחתה בדנ"פ 1117/10 ביום 21.02.10 ע"י המשנה לנשיאת בית המשפט העליון דאז, כב' השופט א' ריבלין.

ה. בשנת 2015 במהלך חקירה בפרשות אחרות התגלו חומרי חקירה שלא היו בפני באי כוח הצדדים בהליכים שהתנהלו במשך השנים בפרשת רציחתו של המנוח. גילוי ראיות אלו הביא לכך שבית המשפט העליון נעתר לבקשת הנאשם בהסכמת המשיבה בגדרו של מ"ח 1689/17 והורה על קיום משפט חוזר בעניינו על פי העילה שבסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב) התשמ"ד - 1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**"), משמע "**הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון**".

על אותן ראיות חדשות ואחרות נעמוד בהמשך הדברים - כולן קשורות לדמות שאינה בין החיים היום, דוד (בבר) איבגי.

2. משפט חוזר - כללי:

א. על מהותו וטיבו של המשפט החוזר עמד נשיא בית המשפט העליון דאז כב' השופט א' ברק במ"ח 7929/96 **אחמד כוזלי ואח' נ' מדינת ישראל** (16.02.99):

"על פי תקנה 9(ב) לתקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז - 1957, אם הוחלט על עריכתו של משפט חוזר בפני בית משפט מחוזי, ידון בית המשפט בדבר "כאילו הנידון נאשם בפניו בכתב האישום שהוגש נגדו בראשונה וכאילו לא הורשע עוד על כתב האישום כאמור". כלל זה, טעמיו בצידו. אכן, משעה שהורה הנשיא על משפט חוזר בפני בית המשפט המחוזי, יש לפתוח את ההליך מחדש. זה הליך "**DE NOVO**". אין עוד להסתמך על הרשעת המבקשים או על הממצאים והמסקנות שהוסקו נגדם. הנה כי כן, בהחלטה על קיומו של משפט חוזר אין משום קביעה כי המבקשים זכאים. אין בה גם קביעה כי המבקשים אשמים. יש בה קביעה, כי נפל בהרשעתם של המבקשים פגם המצדיק משפט חוזר. משכך הם פני הדברים, יש להיזהר בקביעת ממצאים במסגרת הדיון בבקשה למשפט חוזר, שיהיה בהם משום העמדת עובדות וקביעות עוד טרם נפתח ההליך. יש לוודא, כי ספקות הקיימים באשר להליכים שהיו בעבר, לא יקראו במשפט החוזר כספק באשמה או כקביעה אחרת לעניין חפותם של המבקשים. בה בעת, יש למנוע מצב בו דחיית טענה בהליך שלפניי באשר לתוקפם של ההליכים שהיו בעבר, תעמוד לרועץ במשפט החוזר כקביעה לעניין אשמתם הלכאורית של המבקשים. ההחלטה על משפט חוזר כשמה כן היא: החלטה על משפט חוזר. לא החלטה במשפט חוזר".

ב. תקנה 11 לתקנות סדרי הדין במשפט חוזר (להלן: "**התקנות**") מאפשרת לבית המשפט במשפט חוזר "**לסטות מסדרי הדין הנוהגים בשפיטה על פי כתב אישום...ככל שיש לדעתו צורך בכך למען עשיית צדק**", כך במישור סדר הדין ולעניין דיני הראיות החלים במשפט החוזר קובעת תקנה 12 לתקנות שינוי בדיני ראיות בהאי לישנה:

"רשאי בית המשפט במשפט חוזר לקבל כראיה עדות שהועדה ונרשמה בפני בית המשפט במשפט הראשון, אם הוכח להנחת דעתו, שאי-אפשר להביא את העד שהעיד אותה עדות, או אם הוא סבור שמחמת הזמן שחלף נשתכחו מן העד פרטים שמסר במשפט הראשון".

ג. במקרה המונח לפתחנו יש לתקנות 11-12 שצוינו לעיל חשיבות רבה שכן חלפו כ-16 שנה ממועד האירועים עליהן נסוב המשפט, עובדה היוצרת קושי של ממש בהינתן הצורך הקבוע בדין לשמוע את המשפט כבראשונה. על כך נאמר במ"ח 6731/96 **עמוס ברנס נ' מדינת ישראל** (12.08.97):

"ככל שחולף הזמן מאז מתן פסק הדין ועד להגשת הבקשה למשפט חוזר, יהיה קושי לקבל את הבקשה, שהרי יכול שיווצר קושי לאתר את העדים שכבר העידו על מנת לבחון את מהימנותן של הראיות או העובדות נשוא הבקשה; גם כשהעדים יאותרו אפשר שכה זכרונם. קבלתן של עובדה או ראיה חדשה כעניין שבשגרה כבסיס למשפט חוזר, שאי אפשר לבחון אותה ולעמת אותה עם הראיות האחרות, משמעותה תהיה כמעט תמיד זיכוי של הנאשם מחמת הספק, כאשר אין לכך צידוק מספיק. זוהי הסיבה שבמקרה שלפנינו גם המבקש אינו עותר למשפט חוזר בערכאה הדיונית אלא למשפט חוזר בערעור. אכן, יתוארו גם מקרים שבהם הגיעה לידיעתו של הנאשם שהורשע בדין ראיה מכרעת או ראיה שהסתברות נכונותה היא רבה, שיהיה מקום להיעתר לבקשה על יסודה חרף עבור הזמן; אך אין ספק בדבר שמקרים כאלה יהיו נדירים".

בפרשה שבפנינו הננו נדרשים לשמוע את המשפט החוזר כערכאה דיונית. כפי שנבהיר במהלך הרצאת הדברים עדים רבים נפטרו, בהם שני עדים מרכזיים שעל עדותם ביססו, בין היתר, בתי המשפט על ערכאותיהם השונות את פסקי הדין בפרשה הנוכחית. אין ספק שלולא הכלים שבסעיפים 11-12 לתקנות לא ניתן היה לנהל משפט כהלכתו בעניינו של הנאשם.

להשקפתי, לקביעתו של השופט ברק וצוטטה לעיל מתיק מ"ח 7919/96 בפרשת **כוזלי** חשיבות עליונה ויש בה אמירה שאפשר שהיא כשלעצמה עשויה להכריע את גורלו של ההליך שבפנינו. עם זאת, אין עסקינן בכלל משפטי וכל מקרה לנסיבותיו.

בידוע שהן הכרעת הדין בהליך הקודם והן פסק דינו של בית המשפט העליון בפרשה הינן בגדר עדות סברה בלתי-קבילה בהליך שבפנינו, כך בוודאי קביעות המהימנות שנקבעו באותם ההליכים.

עלינו עם כל הקושי שבדבר במרחק השנים ובהיעדר שמיעתם למעשה של מרבית העדים בעצמנו לקבוע אמינותן ומהימנותן של עדויות מכריעות בפרשה. מחובתנו להתעלם מממצאים ומסקנות שנקבעו שם ולקבוע כאמור DE NOVO האם העדים שהועדו אז, בחלקם, הועדו שוב, האם העד אמר אמת, או חלקה או שמא דבריו שקריים הם.

כפי שיתברר, בהליך הקודם נקבעו ממצאי מהימנות תוך עשיית שימוש בכלל ה"פליגין דיבורא" בעניינם של עדים מרכזיים, הנוכלו לנו לעשות זאת מחדש כאשר אחד העדים כלל לא העיד בפנינו והאחרת לא זכרה דבר או אמרה שלא זכרה דבר?

כאמור לעיל מותר לנו על פי תקנה 11 לתקנות לסטות מסדרי הדין הרגילים למען עשיית צדק. באשר לדיני

הראיות לרבות הכלל בדבר "עדות סברה", דיני הראיות הינם דיני הראיות הרגילים למעט החרג הצר, יש לומר, שבתקנה 12 לתקנות בעניינם של עדים שנפטרו. סעיף זה מתיר לנו לקבל עדות של עד שהועדה ונרשמה בהליך הקודם כשמדובר בעד שנפטר. כלל זה עומד לצד הכללים "הרגילים" לעדים שחלים על עדותם החרגים בדבר קבלת עדות מפי השמועה על פי סעיף 10.א לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"), אך לאותם עדים נמנע מאיתנו לעשות שימוש בכלל החשוב של התרשמות מהעד על דוכן העדים לצורך גילוי סימני האמת (סעיף 53 לפקודת הראיות).

3. כתב האישום המקורי והמתוקן:

כתב האישום המקורי ככתב האישום המתוקן שהוגש על-ידי התביעה בהסכמת ההגנה לבית המשפט בתחילת ההליך שבפנינו (ישיבת 07.04.19) ייחס לנאשם כאמור, עבירת רצח בכוונה תחילה על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין. בכתב האישום המתוקן הוסיפה התביעה בהוראות החיקוק כי העבירה המיוחסת לנאשם עתידה להפוך לסעיף 301א(א)(1) לחוק.

בפרק העובדות של כתבי האישום, זה המקורי וזה המתוקן - שינויים מינוריים ניסוחיים בעיקרם ואעמוד על כתב האישום המתוקן (להלן: "**כתב האישום**").

במועד שאינו ידוע בין החודשים פברואר ומרץ 2004, התגלע בין הנאשם לבין המנוח סכסוך שמקורו רצונו של הנאשם לשלוט על עסקי מכירת הסמים בשכונת דורה בנתניה. בהמשך גמלה בלבו של הנאשם החלטה להביא למותו של המנוח ולצורך כך ביום 27.03.04 שידל את מוטי ביסמוט (להלן: "**ביסמוט**") שעבר באותם ימים להתגורר בביתו לסייע לו לרצוח את המנוח ע"י חניקתו באמצעות חוטי חשמל. בו ביום הכין הנאשם חוטי חשמל לצורך ביצוע הרצח ואף הדגים על ביסמוט כיצד בכוונתו לעשות זאת.

בהתאם לתכנית שרקם הנאשם בהמשך אותו לילה בין השעות 02:30-03:30 לפנות בוקר יום 28.03.04 או בסמוך לכך, הגיעו הוא וביסמוט לבית המנוח כאשר הנאשם מצויד בחוטי חשמל. על פי הנחיית הנאשם היה אמור ביסמוט לגרום למנוח להתקרב דיו לשער הכניסה לביתו ולאחוז בו, על מנת שהנאשם יחנקו באמצעות חוטי חשמל.

בהתאם להוראות הנאשם שהתחבא בסמוך למקום, קרא ביסמוט למנוח שירד ויגיע לשער הכניסה לבית ולאחר שהמנוח עשה כן, התחרט ביסמוט ולא אחז במנוח. הנאשם שהבין שתכניתו לא תצא אל הפועל עזב בכעס את המקום.

בהמשך ומתוך כוונה להשלים את תכניתו להביא למות המנוח הגיע הנאשם בבוקר 29.03.04 לערך לביתו של המנוח, ביקש מהאחרון להכניסו לביתו ומשהאחרון נענה החל הנאשם להכות בראש המנוח עד שהפילו, כפת ידיו אחורנית באמצעות חוט חשמל וחנקו בגרונו באמצעות חוט חשמל אחר.

כתוצאה ממעשי הנאשם נחנק המנוח ומת במקום.

יצוין, כי בכתב האישום המקורי טרם תיקן 137 לחוק העונשין הואשם הנאשם כי גרם בכוונה תחילה למותו של המנוח ובכתב האישום המתוקן נאמר "...**גרם הנאשם למותו של שוורץ וזאת לאחר תכנון והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית**".

4. תשובת הנאשם לאישום:

הנאשם בתשובתו המפורטת לכתב האישום בישיבות בית המשפט בימים 04.03.19 ו-07.04.19 כפר במיוחס לו והכחיש כי רצח את המנוח. אמנם, כך הסניגור, הנאשם הכיר את המנוח אך לא היה לו עמו כל סכסוך. הוא אף עזר למנוח יותר מפעם אחת או פעמיים בקניות בסופרמרקט ושילם לבעליו את החוב לבקשת האחרון.

בישיבת 04.03.19 הודיע הסניגור כי אין לנאשם אליבי ליום הרצח, הודעה שתוקנה בישיבת 07.04.19 בה נאמר שהנאשם נזכר בטענת אליבי במידה של 90% והטענה היא שביום 29.03.04 שהיה יום ראשון בשבוע נלווה הוא לעד התביעה ויטו עמרה ז"ל לבנק בשעה 08:00 לערך למשך כספי ביטוח לאומי של העד לצורך השבת חוב לנאשם ואח"כ הם ישבו בבית קפה כעשרים דקות ונפרדו דרכיהם.

לבקשת הסניגור ניתנו צווים מתאימים על-ידי בית המשפט לאימות ובחינת הטענה, אך הטענה נזנחה כפי שהודיע הסניגור לבית המשפט במודעה לבית המשפט מיום 02.06.19 ו-06.06.19 משהתברר שהכסף נמשך ביום 28.03.04.

5. ההסכמה ואי-ההסכמה על ראיות:

בישיבות בית המשפט בימים 04.03.19 ו-07.04.19 ביקשו והסכימו הצדדים במסגרת סעיף 144 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "חסד"פ"), כי בית המשפט יקבל את כלל חומר הראיות שהוגש בהליך הקודם, פרוטוקולי הדיונים שם, הכרעות ופסקי הדין בהליכים הקודמים ואף כל אמרות העדים הכתובות, המוקלטות והמתומללות (עמ' 5 לישיבת 07.04.19).

לשאלת בית המשפט הודיע הסניגור באשר לעד ביסמוט כי יתנגד לקבילות אמרותיו ועדותו (עמ' 2 משורה 24 לפרוט', עמ' 5 משורה 17) ובלשונו "בית המשפט ייקח את הכל, רק ששאלת הקבילות והמשקל תיוותר בסימן שאלה" (עמ' 3 משורה 18 לפרוט').

בהמשך ההליכים ובסיכומיו (פסקה 27) ביקש הסניגור לחזור בו מהסכמותיו באשר לחלק מן הראיות וככל שיהיה צורך בכך אתיחס לטיעוניו תוך בחינת עשיית שימוש בסעיף 12 לתקנות.

6. ראיות הצדדים - ההליך הנוכחי:

א. כאמור, כלל החומר הראייתי שנאסף ע"י המשטרה והוגש בהליך הקודם, פרוטוקולי הדיון ואף אמרות עדים שלא הוגשו באותו הליך הינם חלק מהראיות בהליך הנוכחי.

עם זאת כללה ההסכמה בין הצדדים כי התביעה רשאית להישען גם על כלל הראיות, גם אלה שלא נשמעו בהליך הנוכחי (עמ' 327 ש' 17-18 לפרוט').

בהליך שבפנינו הועדו שוב מטעם התביעה, על פי בקשת ההגנה העדים אוהד מגורי ראש צוות החקירה בפרשה שהעיד לאורכן של 5 ישיבות בית המשפט, רס"ב דניאל שריקי, אילן דניאל וגדעון שגן (שהועד בהסכמה לאחר שהנאשם החל בעדותו) חברים בצוות החקירה.

עוד העידה התביעה את אחד המדובבים בחקירה המכונה "סאקר" וניסתה להעיד אף את רחל פרץ אשר התמידה בעדותה בפנינו הן לשאלות התביעה והן לשאלות ההגנה לא לזכור דבר הנוגע למשפט.

ב. להגנה העיד הנאשם כעד הגנה יחיד, עדות שנמשכה לאורכן של שלוש ישיבות בית המשפט. כן ביקש הסניגור לאמץ מההליך הקודם את עדותם והודעותיהם בחקירה של מיכאל כהן, משה בלס (בעל המכולת בשכונת דורה), ויולט ואשר גואטה הורי הנאשם, ובני הזוג היקרי דוד ואילנה בעלי הדירה ששכר הנאשם (דברי הסניגור עמ' 327 לפרוט' משורה 11).

7. ראיות התביעה בכללן:

ראיותיה של התביעה שהוצגו בפנינו העמידו ארבעה אדנים עיקריים להרשעתו של הנאשם בדין והן עדויותיהם של רחל פרץ (להלן: "רחל"), מוטי ביסמוט (להלן: "ביסמוט") ושני מדובבים - האחד המכונה "סאקר" שהעיד בפנינו ובהליך הקודם, האחר "נ" שהעיד בהליך הקודם בלבד.

כל ארבעת העדים הציגו בפנינו הודאות של הנאשם בדבר ביצוע הרצח. העדים ביסמוט ורחל העידו, כל אחד בתורו (בהליך הקודם ובחומר הראיות המצורף) על נדבך נוסף במסכת הראיות הנסיבתיות עליהן מבקשת התביעה לבסס את הרשעת הנאשם בדין.

בנוסף, הוצגו בפנינו על דרך אימוץ הראיות שבהליך הקודם חוות דעת ועדות עורך נתיחת הגופה ד"ר חן קוגל שקבע שמות המנוח נגרם מתשניק מכני בעקבות הידוק לולאה סביב צווארו. כן מצא הפתולוג פצע קרע בראשו של המנוח מאחור שמתיישב עם מכה או נפילה - בעדותו העיד כי סביר יותר שהפצע נגרם ממכה.

באשר לזמן המוות קבע המומחה בחוות דעתו (ת/86) שניתן להעריך בדרגת ודאות גבוהה שהמוות אירע יותר משבוע עד עשרה ימים לפני בדיקת הגופה שנעשתה ביום 11.04.04.

ראיות נוספות שהוצגו למועד אירוע המוות היו ת/32-ת/34 אשר תיעדו שימוש אחרון שיחות יוצאות במכשיר הטלפון הסלולרי של המנוח ביום 29.03.04 שעה 00:07 למשך 18:28 דקות למנוי *111 (נראה שמשך השיחה המופיע בצג מוטעה).

8. העד מוטי ביסמוט:

א. קצה החוט שהוביל לראשיתה של החקירה נמצא באמרותיו של מוטי ביסמוט כפי שהעיד ראש צוות החקירה בפרשה בפנינו מעמ' 17 לפרוט' ישיבת 27.06.19.

"נתנו לי עדכון לגבי זה שיש עצור בתחנת נתניה בשם מוטי ביסמוט, שהזכיר דברים שבאמת דומים למה שאכן נמצא, ושזה פתח לחקירה עצמה ושיש כיוון כבר לגבי חשוד. בעצם כל מה שלא היה להם זה גופה, הייתה להם רק איזושהי תכנית. לצורך המשפט הזה, אקרא לזה קדימון כי כך אמרו לי לקרוא לזה בדיון הקודם, אז הייתה את העדות הזו, קיבלתי הסברים ונכנסנו לתוך החקירה."

ש. ואתה בעצם מתחיל בחקירה ביום 09.04 בתשאל של מוטי ביסמוט?

ת. כמדומני זה היה אחד הדברים הראשונים שעשינו.

ש. כשתשאלת אותו מה ניסית לעשות מבחינת החקירה?

ת. אני מנסה להתרשם בעצמי מהדברים שנאמרו לי אז שעדכנו אותי שיש. יסלחו לי עמיתיי במשטרה בעבר, אני לא כ"כ סומך על כולם ואני רוצה לוודא שמה שרשום זה באמת נכון ואיך זה והאם יש עוד דברים שאולי לא חקרו אותם ואולי יש הרחבות. אני כר' הצח"מ הכנסתי אותו אליי לתשאל, התשאל מתועד ובעצם רציתי לשמוע את מוטי, רציתי שהכל גם יתועד. מוקלט. מוטי הוא בעצם הפתיח שלנו לחקירה, הוא בעצם הכיוון שלנו, ולכן חקרנו אותו, חזר על דברים, יכול להיות שהוסיף איזשהו פרט, לא זכור לי במדויק, אבל הכל נמצא לפני בית המשפט וניתן להתרשם מהראיות עצמן.

לבית המשפט:

ש. זה שהוא מסר פרטים טרם מציאת הגופה?

ת. כן, ואם אני לא טועה בהודעות שלו בנתניה הוא גם אומר - תשאלו את איזו לגבי הקדימון. ז"א הוא אפילו לא יודע שהוא מת.

המשך חקירה:

ת. וגם כשהוא יושב איתי הוא טוען שהוא שמע על משהו שקרה בדורה והוא רוצה לדעת - מצאתם גופה? יש משהו? קרה משהו. אני לא זוכר שנתתי לו תשובה חד-משמעית בעניין הזה כי רציתי עוד למשוך אותו בלשונו ולראות מה הוא עוד יכול לתת ושלא יינעל לי או ייסגר לי, אבל התרשמתי שהוא באמת לא ידע ושאלתי הוא עודכן באותו יום מאמצעי תקשורת או משמועות, ושוב, רציתי לשמוע את הדברים. אחרי שסיימתי את התשאל המתועד כולו הוא הועבר לגביית הודעה פתוחה אם אני לא טועה. הודעה פתוחה כי כשמסתכלים בדיעבד אז אפשר לומר שכל אחד הוא חשוד, אבל אני צריך להסתכל על זה מהנקודה שבה אני נמצא".

ב. במסגרת חקירה אחרת בה היה חשוד ביסמוט, פרשת ניסיון רצח של בעל קיוסק נתנייתי בשם מיכאל כהן, חקירה של משטרת נתניה אירוע מיום 27.03.04, הוקלט הוא בתא המעצר במשטרת טייבה בפעילות דיבוב הקשורה לפרשה ההיא.

ההקלטה (נ/46) נעשתה ביום 01.04.04 וחשיבותה היא בכך שבוצעה תשעה ימים טרם התגלה מותו של המנוח, טרם הוקם צוות החקירה וטרם מונה פקד מגורי לראש הצח"מ. שם אומר ביסמוט למדובב את הדברים הבאים בעמ' 5 משורה 6:

"עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": קצת מאזה, עלינו אליו לדירה, עכשיו לפני זה, העברתי

[00:09:03.598] אליו את כל הציוד שלי, טלויזיה מקרר חדש מקרוגל אתה מבין? משכיר דירה., אצלו בדירה, התמססלתי הוא היה מסטול היה לו סיפור עם איזה מישהו בדורה [00:09:19.155] (מילים לא ברורות), אמר לי בוא נלך אליו, אמר לי אני יקרא לו, לא, אתה תקרא לו, תמשוך [00:09:24.929] אותו ואני (מילים לא ברורות), אמרתי לו "הולך", ויצאה העבודה לפועל, בשעה שלוש בבוקר ברח לי, ברח לי, הייתי ככה, תפסתי כיוון".

ובהמשך בעמ' 26:

"...הבנת? (מילים לא ברורות) הוא אמר לי שהוא עשה, אתה מבין? וזה [00:38:31.877] (מילים לא ברורות) הלך, (מילים לא ברורות) עזב אותי שמה זרוק, אתה שומע? בלי כסף בלי כלום.,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": [00:38:40.053] מי זה?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": שהלך אליו הבן אדם הראשון. שם אותי שמה זרוק [00:38:41.847] (לא ברורות) בלי כסף בלי כלום, ואני הולך ברגל (מילים לא ברורות), ואיך אני יגיע הביתה? מה אני ילך [00:38:48.005] ברגל? (מילים לא ברורות) הולך.,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": למה היה לו אירוע גם שם?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:38:53.295] (מילים לא ברורות).

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": מה?

עצור [00:38:55.167] מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": אני אמרתי לך [00:38:59.804] מה הוא עשה.,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": רצה להביא בן-אדם, נו, אבל לא הבאתם [00:39:09.589] את הבן אדם.,

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": לא הבאנו, ברחנו, עכשיו עזב אותי שמה.,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": ואתה עם הנשק? [00:39:09.589]

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:39:07.582] לא כלום.,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": הוא עם הנשק?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:39:23.634] לא., עם חוטים.

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": אהה.,

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:39:13.956] למשוך אותו כמו (מילים לא ברורות)

אתה יודע (מילים לא ברורות), הבנת? (מילים לא ברורות) זה, זה עשה עבודה (מילים לא ברורות), נראה לי [00:39:23.634] סתם לקח אותי לשם.

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": למה אתה הולך להסתבך אני לא מבין אותך.

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:39:33.097] לא יודע, לא יודע, סטלה."

ובעמ' 34:

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": אני לא מבין, איך אין [00:53:12.707] לך אליבי ואתה לא היית בביצוע של ה-?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": לא, יש לי, [00:53:16.505] אני הייתי במחסן אמרתי לך, עכשיו למה אני עכשיו נזכר? אמרתי לך אימא שלי אומרת- אמרתי לך הייתי [00:53:19.871] אצל אימא, נכון? מהסטלה לא זכרתי למה היינו מסטולים מתים באותו יום, אתה יודע שפוכים ממש, אבל אתה יודע הראש כמו מכונה אתה מכיר [00:53:28.725] את זה? כמו מכונה. למה מה מגניב אותי? זרקת אותי לבד בדורה. אני אומר אין לי כסף (מילים לא ברורות) [00:53:34.519].

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": אז מה אם תפסו אותך [00:53:36.329] משטרה בדרך? אז אין לך כסף מה מה?

מה הם יכולים לעשות?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": [00:53:41.119] לא, הוא כנראה הוא יוצא (מילים לא ברורות) לעבודה אני נתפס [00:53:42.919] אתה מבין? (מילים לא ברורות) עצור אתה עשית ככה וככה שמו אותי (מילים לא ברורות), אני במחשבה שלי עליו ככה, תקשיב למה הוא ברח [00:53:51.366] לי? מה אתה (מילים) [00:53:54.055] לא ברורות) עוזב אותי לבד? אני באתי איתך בשביל עבודה שלך, אתה בורח [00:53:54.055] לי? אז לא יצא לפועל מה אתה רוצה ממני? [00:53:57.532] מסכים אותי או לא? עכשיו אמרתי אז הוא (מילים לא ברורות), (מילים לא ברורות) שמעתי."

בעמ' 38 ל-נ/46 כך נאמר על-ידי ביסמוט:

" עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": במונית?

לא, ברגל.

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": ברגל? שעתיים. יותר אפילו

חזרת במונית?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": כן, ואללה עצרתי מונית מבלי כסף אתה [00:59:54.438] מבין? אמרתי לו מה המצב תעשה לי טובה אתה יודע אני, אתה מכיר את השם שלי אמר לי כן [00:59:58.343] מה ביסמוט אמרתי לו תשמע נפל לי ארנק לא יודע איפה מהסטלה וזה, תקפיץ אותי ומחר אתה תקבל כסף, [01:00:03.501] אמר לי אין בעיה בוא אני ייקח אותך לקח אותי למחסן, עכשיו אני לא זוכר את הנהג מונית אתה מבין [01:00:09.179] מה אני מתכוון? לא זוכר את הנהג מונית, אבל אני יכול להביא איזה עדים, ... הזיכרון, אתה מבין? והוא גם פסיכופט אתה מבין? [01:00:00.075] הוא לא איזה, הוא נותן נותן,

עצור מס' 1, עלי ג'רושי "אבו עלי": מי זה גואטה?

עצור מס' 3, המכונה "מוטי ביסמוט": כן, אימא [01:01:00.075] אמרה לי תתרחק ממנו, אמרה לי תתרחק ממנו תתרחק ממנו התרחקתי ממנו אבל אתה יודע איך זה היינו ביחד בבית [01:01:08.333] סוהר רק השתחררתי רק זה, והוא טחן לי גם את האבקה (מילים לא ברורות), אבל אני מאמין ש, יש לי זמן..."

ג. בעקבות דיבוב מוקלט זה ועל יסודותיו (ראיה שלא הייתה בפני המותב בהליך הקודם בבית המשפט המחוזי אך הוגשה בהסכמה על-ידי ההגנה לבית המשפט העליון לקראת הערעור), נחקר ביסמוט חקירות שונות שאינן חשובות לתיקנו. ביום 05.04.04 לאחר מעצרו של הנאשם שנעצר בעקבות דבריו של ביסמוט בהקלטה בחשד לפגיעה במיכאל כהן, בטרם מציאת גופת המנוח, מסר ביסמוט את האמרה נ/16 לאחר ששהה בתא מעצר עם הנאשם לחוקר ממשטרת נתניה - אמיר דוראני.

בהודעתו זו הפליל ביסמוט את הנאשם בניסיון לפגוע במיכאל כהן, בכך שהנאשם הראה לו אקדח ולימד אותו להשתמש בו ואף הודה בפניו בפגיעה במיכאל כהן תוך עשיית שימוש במילה "עמלצ'ו" ("עשיתי אותו" בשפה הטרופוליטאית) ובעמ' 4-5 ל-נ/16 אמר כך: "...ובשעות הערב במוצאי שבת הייתי אצלו בבית כי אין לי איפה להיות אמר לי ויקטור גואטה שיש שם משהו לעשות, אני שיכור קלוט ואז בו ניסע לדורה יש שם בחור בשם איזי משהו כזה, לפני זה אמר לי...תחזיק חוט חשמל של שלוש חוטים קטנים, תפסתי והוא הוציא חוט אחד ואז אמר לי בזה צריך לחנוק את איזי, אמרתי לו מה זאת אומרת בפליאה מה זאת אומרת לחנוק את איזי, אמר לי אני עשיתי בשבילך ואני יודע שהוא לא עשה שום דבר בשבילי אלא רק בשביל עצמו ואז הוא תפס את החוט עשה פלצור כזה צורת עיגול שם את זה על הגרון שלי ואז הרים אותי על הגב שלו כמעט נחנקתי ולקח לי איזה 20 דקות להתאושש מזה והוא התחיל לצחוק ואז אמר לי בוא תדגים עליי שאני אעשה עליו את זה. אמרתי לו עזוב אותי מזה, אני מפחד ממנו פחד מוות (הערת חוקר הנ"ל בוכה) (ומבקש לעבור לתחנה אחרת). אם ידע את כל זה הוא ירצח אותי כמו תרנגולת. לא עשיתי את זה הכוונה לא הדגמתי עליו לא זוכר או שהדגמתי כי הוא לחץ אותי, אני לא כל כך זוכר ואז הוא אמר לי יאללה בוא נלך, לקחנו מונית לא זוכר את זה היה מונית או עבר איזה טרמפ הגענו לבית של איזי הזה ואז ויקטור לבש מסכה שחורה ועמד בפניה של הכניסה לבית ובבית יש דלת סורגים כזה, אני הלכתי עם ויקטור מתוך פחד שיפגע בי ואז קראתי לאיזי כמו שויקטור ביקש והוא נתן לי 100 ₪ כדי לקנות מאיזי או

איזו משהו כזה סמים ואז קראתי לאיזי ואז הוא בא ואמר לי מה אתה צריך אמרתי לו שתי מנות ואז הוא אמר לי אין לי...והוא נכנס לבית ואז ויקטור התחיל להשתולל עליי הרגשתי שהוא עומד להרוג אותי תקרא לו עוד הפעם תקרא לו עוד הפעם ויקטור אמר לי, אז צעקתי לו איזי תביא לי מים כל זה ואני שיכור אז ירד במדרגות הביא לי מים ואני הייתי אמור לתפוס לו את היד ועשיתי כאילו שאני תופס לו אותה ניצלתי את המצב שהזווית של ויקטור לא כל כך רואה את היד שלי עם היד של איזי ולא תפסתי לו אותו בכלל אבל איזי נתן לי מבט כזה וזהו. ואז איזי נכנס לבית ואז ויקטור התחיל לצעוק עליי התחיל להשתולל עליי וברח לי עזב אותי שם בדורה בלי כסף בסביבות ארבע בבוקר ארבע וחצי בבוקר ואז עצרתי מונית ספיישל שם והתחייבתי לנהג מונית שלמחרת אני אביא לו כסף והלכתי לאמא שלי...הביתה...נפגשתי עם ויקטור לא זוכר באיזה יום באותו שבוע אמר לי "עמילצ'ו" בערבית דהיינו עשיתי אותו כאילו פגעתי בו הבנתי שהוא מתכוון לאיזי, הוא אמר לי בערבית אתה זוכר באותו יום שהיינו אצל איזי כאילו אני כמעט בטוח כן, אני צחקתי לו אמרתי לו עזוב עזוב אותי מהשטויות שלך, הוא אמר לי מה אתה חושב אני פארש, וזהו באותו יום הוא אמר לי הכוונה לויקטור אני הולך להעלים את העניין הכוונה האקדח..."

באותה אמרה, בעמ' 6 לה, התייחס ביסמוט למניע של הנאשם לפגוע במנוח בעקבות שאלת החוקר "למה שויקטור יפגע באיזי?" ענה "מה שאני הבנתי שויקטור ביקש ממנו להפסיק למכור סמים" (עמ' 6 משורה 13 ל-16).

ביום 07.04.04 (נ/7) לחוקר סוויד שאול מתחנת נתניה, במסגרת החקירה הקשורה במיכאל כהן נשאל ביסמוט "אתה מסרת שנסעת ביחד עם ויקטור לבית של איזו שוורץ בדורה כדי לחסל אותו כשאתם מצוידים בחוט חשמל" והשיב "כן נסעתי עם ויקטור מתוך פחד לבית של איזו שוורץ בדורה ואני הייתי אמור לקרוא לו לדלת ואז למשוך אותו מהיד ולתפוס אותו ואז ויקטור יחנוק אותו מאחור עם החוט הכל מסרתי בעדות לחוקר אמיר.

ש. מתי זה היה?

ת. במוצ"ש של 27.03.04 אתם יכולים לשאול את איזו שבאתי אליו וקראתי לו בדלת הוא לא ראה את ויקטור שהסתתר מאחורי הקיר והיה רעול פנים. אבל בסוף לא עשיתי כלום ולא תפסתי את איזו ביד כי אני לא רוצח וויקטור התעצבן עליי הכל סיפרתי כבר לאמיר בדיוק מה היה".

ד. כאמור, כל אמרותיו של ביסמוט עד שלב זה הקשורות ברצח המנוח נמסרו עוד טרם התגלתה גופתו, טרם נודע על מותו וטרם נפתחה, כך מובן, חקירת הפרשה.

ה. לאחר גילוי הגופה כפי שהעיד פקד מגורי בפנינו משנפתחה החקירה בראשותו חקר האחרון את ביסמוט חקירות רבות - ת/119 היא האמרה אליה התייחס פקד מגורי בחלק עדותו שצוטט לעיל, ת/3, ת/4, ת/46, ת/120א', ת/121, ת/122, ת/123, ת/124-128/ת, ובהן חזר ביסמוט על גרסתו טרם פתיחת החקירה. (אם כי בחלקן סרב לדבר וטען לשמירה על "זכות השתיקה").

ביסמוט אף נחקר תוך כדי המשפט הקודם לצורך הזמת עדות הגנה (של העד עדיאל קורליאונה) ת/131.

בין החקירות נערכו הצבעות לאיתור חוטי חשמל הקשורים להכנה לרצח וביצועו, קליע אקדח או תרמיל (ת/127), ומנורה שממנה ניטלו לכאורה חוטי החשמל (ת/122-ת/123). הללו לא נשאו פרי. סכין יפנית וכבל חשמל נמצאו עם זאת בתיקו של ביסמוט - תיק שנתפס בחיפוש בבית הנאשם - שביסמוט לא יכול היה להסביר הימצאותם בתיקו.

ו. בחקירתו ת/126 מסר ביסמוט לרס"ב מוטי משעני מצוות החקירה בראשות פקד מגורי פרטים שיהיה בהם כדי לאמת את גרסתו וזו הובילה לאיתור עדת התביעה המרכזית רחל פרץ כשסיפר על קשרי הנאשם עימה (מעמ' 1 ש' 19) וכן לאיתור נהג המונית שהסיע אותו בליל הקדימון - עליו סיפר (מעמ' 3 משורה 19). באותה אמרה אף סיפר לשוטרים על הימצאותם של חוטי חשמל בתיקו שבבית הנאשם וחוטים שטען שהנאשם הניח שם, על נסיעה ללוד לרכישת סמים, נסיעה שבה השתתפו גם המנוח, רחל והנאשם, ואף סיפר על חברה אחרת של הנאשם (לגרסת הנאשם) לבנה.

כן העיד שם על דמות נוספת שהועדה בהליך הקודם - שוקי עטיה שהנאשם הסכים כי שניהם יחדיו, הוא וביסמוט, ביקרו בביתו בליל 27.03.04 (ראו הסכמת הנאשם לכך בין היתר בעימות בינו לבין הנאשם ת/20-ת/21).

באשר למועדי השתלשלות הפרשה, שלובה בפרשת הפגיעה במיכאל כהן, מסר עדות נפרדת - ת/128.

ז. מוצגים ת/20 עד ת/22 מתעדים עימות מצולם בווידאו בין ביסמוט והנאשם. השניים הוזהרו במפורש בעבירות הקשורות לפגיעה במנוח בלבד. במהלך העימות חזר ביסמוט בפני הנאשם על האירועים כפי שתיארם בהודעותיו באשר לפרשה נשוא התיק הנוכחי. במהלך העימות, פעמיים - יצא עורך העימות פקד מגורי מהחדר והותיר את השניים לבדם. ביציאתו השנייה של מגורי מחדר העימות (נומרטור 48:00) פנה הנאשם אל ביסמוט כשהוא צוחק ואמר לו **"תשאיר אותם שידברו ככה... שיעשו קשירת קשר כלום, כלום, כלום עד יום חמישי..."** במקביל ביסמוט סימן לנאשם בידו תנועת עיגול שמשמעה כנראה שיש הקלטה בחדר.

ח. ת/130 הוא תיעוד עימות שערך מגורי בין ביסמוט לרחל פרץ ביום 28.04.04 ולאחר יציאת רחל מהחדר (קלטת נפרדת) חקירת ביסמוט על חלקה של רחל פרץ בפרשה. בהמשך הוחזרה רחל פרץ לעימות.

בשלב שבו הוצאה רחל מהחדר סיפר ביסמוט לחוקר כי יום לאחר ליל הניסיון לרצח הגיע לבית הנאשם כדי לקחת את הטלפון הסלולרי שלו ופגש שם את רחל פרץ שמסרה לו את המכשיר.

בשובה של רחל לעימות בתחילה הכחישה האירוע הנטען ואח"כ אישרה אותו.

עלה מהעימות כי דברי ביסמוט בחקירתו על היכרותו עם רחל, נסיבותיה ואופייה השטחי - אכן נכונים.

ט. בעדותו בבית המשפט בהליך הקודם, חזר ביסמוט על מה שסיפר בחקירותיו במשטרה (מעמ' 248 ישיבת 25.06.05). בתחילת עדותו הגיש ביסמוט לבית המשפט את ת/72, מכתב בו הביע את פחדו מהנאשם ומכך שיפגע בבית מעצר ובהמשך תיאר את עברו ונסיבות חייו.

את הנאשם הכיר בבית סוהר צלמון בשנת 2001. שם סיפר לנאשם על מערכת יחסיו עם מיכאל כהן שהביא למאסרו והנאשם אמר לו (לביסמוט) כי על מיכאל כהן לשלם על כך. עם שחרורו מבית הסוהר בתחילת שנת 2004 פגש בנאשם בשוק בנתניה. בשל בעיית השתייה שלו לדבריו, הוצא נגדו צו הרחקה מבית אמו והנאשם הציע לו לגור בביתו וזאת לערך ביום 24.03.04. ביום שישי 26.03.04 בשעה 22:00-23:00 לערך בעת שהיה שתוי הראה לו הנאשם נשק, נתן לו לגעת בו והדריכו בהפעלתו ואחר כך נכנס העד לחדר לנוח ומאוחר יותר עישן סמים ובלע כדורי שינה שהנאשם נתן לו ונרדם.

למחרת בשבת בבוקר העירו הנאשם, ובעודו במיטה נתן בידיו את האקדח עטוף ואמר לו להעיפו מהחלון באם תגיע משטרה.

מאוחר יותר בשעות הערב באותה שבת פגש ביסמוט, לעדותו, שוב בנאשם, שסיפר לו כי ירה במיכאל כהן ואז אמר לו שהוא רוצה "ללכת לרצוח את איזו שוורץ, אמרתי לו למה, הוא אמר כי אני אמרתי לו שיפסיק למכור סמים והו (כך בפרוטוקול - ר.ב.י) אלא רוצה להפסיק למכור סמים...הוא טען שנלקחו לו סמים ואז הוא הביא חוט כזה עם 3 עורקים כאלה, החזיק אותם בצד, חתך אותו בזמן שאני עוזר לו, מחזיק את החוט, הוציא חוט אחד מזה ואמר לי, התחיל להסביר לי איך נעשה לאיזו שוורץ, ז"א איך ואז הוא חנק אותי ותלה אותי..." (עמ' 256 לפרוט').

בהמשך נסעו לדורה שם עצרו בביתו של שוקי עטיה ואחר כך תיאר (מעמ' 259 שורה 14 לפרוט'):

"ת. הלכנו לבית של איזו והבית בנוי בצורה כזאת, ז"א יש מדרגות אבל לפני המדרגות יש כזה gate, שער כזה שאי אפשר להיכנס,

כב' השו' צ'רניאק: זה היה ביום של החוט.

העד: של החוט, כן.

כב' השו' צ'רניאק: כי ממה שסיפרת לנו קודם, אני הבנתי שהיית שותף שלו.

העד: מה שותף שלו, במה?

כב' השו' צ'רניאק: למעשה הזה. הוא הראה לך חוט, הוא אמר לך שהוא הולך לרצוח את איזו והוא הראה לך באיזו דרך הוא ילך לרצוח את איזו, אתה עזרת לו לפרק את החוט, הוא הדגים עליך, אתה הדגמת עליו ואח"כ הלכתם,

העד: לא, אני לא בדיוק הדגמתי עליו.

כב' השו' צ'רניאק: לא משנה, אבל זה בעיני נראה כאילו אתה יודע מה הוא הולך לעשות,

העד: כבודה, אני יכול להגיד לך משפט אחד, מתוך פחד הייתי מוכן, פחד,

כב' השו' צ'רניאק: פחד ממה?

העד: אם את היית נמצאת עם הבן אדם הזה בסיטואציה שנמצא בה ואיך שהוא נמצא, אז לא צריך להוסיף מילים, לברוח לא יכולתי לברוח, אני שתוי ואני בלי רגל, לא משנה, הגעתי אתו לאותו gate,

כב' השו' צ'רניאק: אבל הוא דרש ממך לבוא אתו?

העד: כן, בטח שהוא דרש, אז מה יש לי ללכת איתו?

כב' השו' צ'רניאק: לא יודעת, אתה מעיד, אני לא יודעת מה היה שם.

העד: כן, הוא אמר לי תבוא אתי ותבוא אתי, היינו במונית ונסענו לשמה, אני ממשיך הלאה. הגענו לקטע של ה-gate הזה,

כב' השו' צ'רניאק: ולא ניסית להגיד לו ויקטור, למה לרצוח אותו?

העד: אני לא זוכר אם אמרתי דברים כאלה או אחרים, אני ידעתי מראש שמה שלא יהיה, אני לא אתן יד לעניין הזה, מה שלא היה. ז"א לקחתי את זה בראש של, הוא לא רציני, בואי נקרא לזה ככה. הגענו לדורה,

כב' השו' צ'רניאק: מה ז"א הוא לא רציני?

העד: תתני לי לסיים אז תביני על מה אני מדבר.

כב' השו' צ'רניאק: סיפרת לנו איזו הדגמה הוא עשה עליך, הדגמה שהביאה לזה שאתה נפלת על הרצפה ואתה לא יודע כמה זמן לקח לך להתאושש,

העד: נכון.

כב' השו' צ'רניאק: ועכשיו אתה אומר שלא ידעת עד כמה הוא רציני?

העד: לא, אני בא ואומר דבר אחר, הוא אמר לי בוא אתי לדורה, נסענו לדורה, כמו שאמרתי במטרה שהוא אמר לי בשביל איזו שוורץ וכל זה.

כב' השו' צ'רניאק: במטרה לרצוח את איזו שוורץ.

העד: O.K, נכון, כמו שאמרתי, במטרה לרצוח את איזו שוורץ.

כב' השו' צ'רניאק: ואתה לא עלה בדעתך להגיד לו, למה לרצוח, בוא תימנע מזה,

העד: הוא היה החלטי.

כב' השו' צ'רניאק: אפשר להסתפק עם איזו שוורץ, אם אתה כועס עליו, בדרך אחרת, בוא תשקול.

העד: תראי, אני לא חבר של העניינים האלה, של סמים לא סמים, הוא אמר לי והיה החלטי, הוא אמר לו להפסיק למכור סמים, הוא לא הפסיק למכור סמים והוא היה החלטי ללכת לעשות את זה, פשוט קצר ולעניין, כמו שאני אומר את זה. לא זוכר אם ניסיתי לשכנע או לא לשכנע, הלכתי אתו, נגררתי אחריו.

כב' השו' צ'רניאק: אפילו שידעת שאתה יכול להסתבך בעצמך בעבירה של רצח, ללכת למאסר עולם, עד איפה זה מגיע?

העד: לקחתי מראש שמה שלא יהיה, ז"א איזו סיטואציה שלא תהיה, אני נעלם מהאזור הזה, אמצא את הזמן שלי לברוח משמה.

עו"ד אבידוב: ז"א לא התכוונת לשתף פעולה.

העד: לא התכוונתי, בשום פנים ואופן.

ש. אז ספר מה היה באמת.

ת. ואז הגענו ל-gate הזה, לשער שאי אפשר, ז"א איזו צריך לרדת מלמעלה כדי לפתוח את המנעול הזה,

ש. סליחה, איזו שעה כבר הייתה?

ת. אני חושב משהו כמו שתיים בלילה, משהו כזה פלוס מינוס, שתיים, שלוש.

ש. שתיים, שלוש, ב-28, ביום ראשון לפנות בוקר.

ת. כן, יום ראשון לפנות בוקר. ואז ויקטור, כשאנחנו יורדים בדרך לשמה, הוא אמר לי הנה קח 100 שקל, אתה תצק לו, תבקש ממנו שתי מנות סם.

ש. שאתה תבקש.

ת. שאני אבקש.

ש. ואיפה ויקטור?

ת. ויקטור אתי, אבל ברגע שהגענו לקטע של ה-gate הוא הוריד גרב עליו ונצמד לקיר ופה זה ה-gate, ז"א הוא עומד פה, ז"א איזו מפה לא יכול לראות אותו ואז אמרתי לו איזו, איזו, צעקתי,

הוא ירד למטה, אמר לי מה אתה רוצה, אמרתי לו אני רוצה שתי מנות, אז הוא אמר לי, אין לי סמים ועלה למעלה. אז ויקטור התחיל לצעוק עלי, צעק לו עוד הפעם, תגיד לו שירד לפה, תגיד לו כאילו שיבוא, הייתי כולי כזה המום, אמרתי לו מה אני אגיד לו, הוא אמר לי תגיד לו שיביא לך כוס מים, אז צעקתי איזו, איזו תביא לי כוס מים, אז הוא ירד עוד הפעם, בפעם הראשונה עם ה-100 שקל שהוא אמר לי אין, הוא אמר לי למשוך אותו, הוא רצה שאני אמשוך אותו כאילו דרך הסורג ואז הוא יקשור אותו עם החוט ואז יחנוק אותו ואז מה שעשיתי זה, אם הייתי נותן את יד שמאל שלי, אז ויקטור בזווית יכול לראות שאני לא מנסה למשוך, אז נתתי את יד ימין שקשה לו יותר לראות אם אני מושך או לא, נגעתי רק באיזו ואיזו עלה למעלה. פעם שניה שצעקתי לו מים, אותו דבר הוא ירד הביא לי את כוס המים ולא נגעתי בו, עשיתי לו כך, הוא עלה למעלה חזרה, מה שעשה ויקטור, דפק ריצה, ברח משם, ברח לכיוון דורה, נשארתי כאילו תקוע בדורה בלי כסף בלי כלום, לא ידעתי איך לצאת משמה, השעה הייתה שלוש לפנות בוקר.

ש. והשאיר אותך לבד.

ת. כן, השאיר אותי לבד ואז ירדתי לכביש הראשי שמה, ראיתי מונית שעובדת שם ואז עצרתי את המונית ומראש אמרתי לנהג, תראה אין לי כסף, נתקעתי פה בדורה, אתה יכול בבקשה לקחת אותי אלי הביתה ומחר אני אבוא לשלם לך כסף, אתה גם יכול לשאול את הסדרן שלך, כי לפעמים כשאני שותה אין לי כסף ואין בעיה, הם יודעים שאני בא משלם למחרת. ואז לקחתי את המונית, נסעתי הביתה וזהו.

ש. תמשיך בבקשה.

ת. נסעתי במונית הביתה,

ש. אני מציגה בפניך, תמשיך לספר בינתיים.

ת. נסעתי עם המונית הביתה, עליתי לאמא שלי הביתה ולמחרת בבוקר התעוררתי, נסעתי לעיר, הלכתי אליו הביתה למה הפלאפון שלי היה שמה, דפקתי בדלת, דפקתי בדלת, לא ענו בהתחלה, אחרי זה רחל פרץ ענתה לי, היא פתחה לי את הדלת, היא אומרת לי אני לא יכולה לפתוח לך עכשיו, אתה לא יכול להיכנס, אז אמרתי לה לא באתי להיכנס ואל תפתחי לי, רק תביאי לי בבקשה את הפלאפון, הפלאפון שלי נמצא שמה על השידה ואת המטען. נתנה לי את הפלאפון והמטען וירדתי, ישבתי אצל ראובן הפרסי.

ש. אני מציגה בפניך את הפתק שצמוד ל-9.

ת. כן, זה הפתק.

ש. זה הפתק ש,

ת. שנהג המונית נתן לי.

ש. שכתוב עליו דוד 6.

ת. כן.

ש. תמשיך בבקשה.

ת. ישבתי אצל ראובן אותו יום, ישבתי לשתות אצל ראובן הפרסי שמה, שתיתי וזה, אם אני לא טועה, אני לא זוכר אם פגשתי אותו באותו יום ראשון או יום שני, אני כמעט בטוח שזה היה יום שני.

ש. שפגשת את ויקטור.

ת. את ויקטור, כן, ליד קפה ונציה. ויש שמה ספסל ממול והיו עוד כמה בחורים כזה שיושבים מבחוץ ואני הלכתי כזה.

ש. מתי פגשת את ויקטור ביום שני, באיזו שעה בערך?

ת. אחרי צהריים. ואז הוא קרא לי, באתי התיישבתי לידו, מה נשמע, מה העניינים וזה, אז אמרתי לו כאילו, את יודעת יש שפת רחוב כזו בטרופוליטאית, מה עשית לראש שלך, כי הוא הסתפר ממש כסאח כזה, אז הוא צחק כזה והמשכנו לדבר, אנשים שם מדברים וכל מיני כאלה ואז,

ש. כשפגשת את ויקטור בשבת, הלכתם לדורה, הוא היה עם שיער לא קצר, רגיל.

ת. לא, שיער רגיל.

ש. ויום שני פתאום היה מסופר.

ת. כן, מסופר אבל כאילו בצורה מוזרה כזו, כאילו פה כזה כסאח,

ש. באמצע.

ת. כאילו קרחת כזו, הרבה יותר נמוך מהשיער הרגיל ואמר לי, לא שום דבר. אותו יום שתיתי רק בירות כי הוודקה לא עשתה לי טוב ואמרתי לו את זה גם, אמרתי לו שתיתי היום רק בירות, מרגיש הרבה יותר טוב ואז ישבתי כזה על הספסל, עם הרגליים על הספסל והתיישבתי על הגב של הספסל ואז הוא אמר לי, אמנצ'ו, אמרתי לו מה, כאילו בעברית עשיתי אותו, אמרתי לו על מה אתה מדבר?

כב' השו' רוטלוי: איזה ביטוי?

העד: עשיתי אותו, אמנצ'ו, זה בערבית. אמרתי לו מה ז"א, אז הוא אומר לי ההוא של אתמול וזה. אמרתי לו מי, אמר לי איזו, אמרתי לו מה, הוא אומר לי כן, מה אתה חושב אני פרייר, אני מדבר סתם? לא התייחסתי כזה, המשכתי לשבת כזה, אחרי זה הוא קרא לאיזה מישהו, הוא ועוד מישהו

הלכו ואני עזבתי שם, הלכתי משם.

כב' השו' טל: מישהו שלא הכרת?

העד: לא, מישהו שהכרתי, ויטו.

כב' השופט טל: ויטו מה?

העד: שם המשפחה, עוד פעם, אני חושב עמרם, משהו כזה, אם אני לא טועה.

עו"ד אבידוב: בזה הסתיימה הפגישה שלכם ביום שני?

העד: כן.

ש. ואז ביום רביעי ב-31 במרס אתה נעצרת".

י. בחקירתו הנגדית (החל מעמ' 293 לשיבת 09.05.05) עומת ביסמוט על-ידי סניגורית הנאשם עוה"ד יצחקי עם פלט השיחות הטלפוניות (נ/14) שהתנהלו בין הטלפון האלחוטי בבית אמו של העד לבין הטלפון של הנאשם.

עלה מהשיחות כי בשעות הלילה שבין 26.03.04 ליום 27.03.04 עת לגרסתו ישן בבית הנאשם - יצאו שיחות ממנו אל הנאשם - לעד לא היו הסברים לשיחות אלה. כן לא היו לו הסברים לשיחות טלפון ביום שבת שלאחריה בשעות לפני הצהריים והצהריים (עמ' 310-311 לפרוט'). בנוסף עומת העד עם עדותו בחקירה של עד ההגנה דוד היקרי בעל הבית ממנו שכר הנאשם את דירתו לפיה היה בדירת הנאשם באותו לילה אך לא ראה שם את ביסמוט. טענתו של האחרון הייתה שישן בחדר פנימי (עמ' 296-297 לפרוט').

החל מעמ' 298 לפרוט' ישיבה זאת הכחיש העד חד-משמעית כי הודה בפני מדובב כי הוא - רעול פנים - ירה במיכאל כהן, או כי התעניין באפשרות מציאות טביעות אצבע על קליע או על כפפות. בהמשך אישר ביסמוט משהוצגו לו דברי המדובב כי שאלו שאלות, אך ידע לשאול אותם "יכול להיות שאמרתי **אולי אחרי שויקטור סיפר לי מה היה ואיך וכל זה**" (עמ' 302 ש' 13 לפרוט' 09.06.05) ומשהוצג לו שהוא בעצמו אמר שהנאשם לא אמר לו שכהן נורה ברגלו והוא שאל את המדובב על ירי כזה - חזר והכחיש ביסמוט כי אמר למדובב דברים שהמדובב טען שאמר.

מעמ' 318 לפרוט' 09.06.05 נחקר ביסמוט על ידי ב"כ הנאשם על הקשר שלו עם המנוח ועל ניסיון הרצח הנטען לו היה שותף. אכן לא ניסה להניע את הנאשם, כך אמר, מניסיון הרצח, בשל פחדו ממנו "שאני **פחדתי ממנו ועדיין פוחד ממנו פחד מוות**" (עמ' 319 ש' 2 לפרוט'). משנתבקש להסביר איך מתיישב פחד זה מהנאשם עם כך שהתגורר בביתו "והסתופף" איתו אמר שהפחד נכנס בו בשל המקרים עליהם העיד, אך לא היה בליבו קודם לכן (עמ' 320 משורה 3 לפרוט').

משנשאל ביסמוט לצורך מה היה זקוק לו הנאשם כדי לרצוח את המנוח השיב שאינו יודע ויש לשאול את הנאשם (עמ' 321 משורה 16 לפרוט'), ובהמשך הוסיף "הוא רצה שאני אמשוך את איזו מהדלת, ואז

כביכול הוא עם החוט יכרוך אותו סביבו ואז, זה מה שהוא אמר לי לעשות" (עמ' 322 משורה 1 לפרוט') משהקשתה ב"כ הנאשם על ביסמוט האם הוא זה שירה במיכאל כהן השיב בפסקנות שוב ושוב בשלילה (עמ' 328-331) וטען שהנאשם עשה זאת.

משהוצג בפני העד כי בעימות (ת/21) אישר את גרסת הנאשם כי רק באופן תיאורטי לימד אותו להשתמש באקדח - עמד על עדותו כי אקדח היה אך **"כן, בסדר, לא ירינו בנשק, אבל נשק היה"** (עמ' 335 ש' 14 לפרוט').

העד אישר כי הוביל את החוקרים למקום בו ירה הנאשם בנשק (ולא נמצא תרמיל כדור), כי לא נמצאו חוטי חשמל שבהם "התאמנו" בחניקת המנוח במעילו כפי שטען בחקירה וכי הובלתו את החוקרים למנוחה ממנה נלקחו לכאורה חוטי החשמל - אף היא לא צלחה - משנשאל על כישלון ההובלות, השיב שיש לשאול את החוקרים את השאלות הללו, דהיינו שלו אין הסבר. עם זאת אמר שאין מדובר בדברים שהוא בדה מליבו (עמ' 336-343 לפרוט').

בעמ' 343-345 לפרוט' עומת ביסמוט עם עדותו ששכר מונית כדי להסיעו מבית המנוח לביתו - עם כך שנהג המונית תיאר שהנוסע שהסיע לבש מעיל לבן ולא שחור כפי שטען ועמד על עדותו.

סניגוריתו של הנאשם ביקשה להוכיח את אי-היתכנות סיפורו של ביסמוט באשר לאירוע שכונה על ידי הצדדים ובית המשפט "קדימון" תוך הסתמכות על פלט שיחות הטלפון נ/12. כאמור, על פיו בלילה בו הוא לדבריו שהה עם הנאשם בביתו ואחר כך בדורה יוצאת שיחה מהטלפון של אמו של העד לאמו של הנאשם. הסברו של העד היה כי ייתכן והנאשם הוא שעשה בטלפון שימוש לדבר עם אימו ועם אחרים בירושלים - לו - לביסמוט אין צורך להתקשר לאמו של הנאשם, גם לאימו אין וממילא אם היה רוצה להתקשר לנאשם היה עושה זאת לטלפון הסלולרי של הנאשם (עמ' 345-352 לפרוט').

לשאלת בית המשפט (עמ' 355 לפרוט') מדוע שהנאשם יתוודה בפניו על רצח המנוח השיב, כי הוא אומר את האמת.

יא. כאמור, ביסמוט היה מקור המידע של המשטרה בחקירתה את רצח המנוח. הוא זה שהפנה, בלי משים, כך לעמדת התביעה, אצבע מאשימה אל הנאשם. ביסמוט היה אף המקור לאיתורם של עדים נוספים בפרשה.

האחת רחל פרץ - אליה הפנה ביסמוט את המשטרה והתברר כי היה לה קשר לפרשה. כך שוקי עטיה שהמשטרה חקרה אותו בעקבות דברי ביסמוט כאמור והתברר שהיה בידיו מידע שהצדיק צירופו כעד תביעה - בעדותו סיפר כי הנאשם וביסמוט היו בביתו בליל ניסיון הרצח לצורך גביית חובו לנאשם.

שוקי עטיה גם העיד בהליך הקודם כי ראה את המנוח בחיים ביום 28.03.04 עת ביקש לרכוש ממנו סמים ואישר כי רחל הייתה בדירה עם המנוח.

העובדה שאף הנאשם אישר (בין היתר בעימות עם ביסמוט ת/21) שהשניים ביקרו יחד את שוקי עטיה הינה עובדה רבת משקל לאימות גרסת ביסמוט.

העד נהג המונית דוד דה פאס העיד בהליך הקודם לצורך חיזוק גרסתו של ביסמוט, כי בליל הקדימון שכר מונית כאשר ברשותו לא היו כספים ומסר בידי הנאשם את הפתק ת/9.

בחקירותיו של ביסמוט במשטרה גם עלה שמו של ויטו עמרה, או צרור, שאף הוא הועד בפרשה, אם כי אליו הגיעה החקירה דרכה של רחל.

9. העדה רחל פרץ

א. כאמור שמה של עדה מרכזית זו עלה לראשונה בחקירה באמרתו של ביסמוט ת/126. משהועלה שמה בהקשרם של הנאשם והמנוח, אך טבעי היה שתיחקר בפרשה.

גרסתה הראשונה של העדה בחקירה הוקלטה בווידיאו והיא חקירה חשובה ביותר לפענוח הפרשה (ת/71א'-ד' מיום 18.04.04).

ב. בחקירתה שנערכה בעיקר על-ידי פקד מגורי, סיפרה העדה על היכרותה ויחסיה עם המנוח, האופן שבו נודע לה על מותו (מקריאה בעיתון) ועל הכרותה עם הדמויות בפרשה בהם הנאשם.

החקירה נוהלה בחלקה באופן בוטה וקשה כאשר מוטח בפני העדה בצעקות רמות כי תיאסר לשנים ארוכות - שלא תראה עוד אור יום, שתידון למאסר עולם, כאשר מגורי לעתים קם מכסאו, מתקרב לעדה בצורה מאיימת ואף גוהר עליה, מעיף לכיוונה (ופוגע) קופסת סיגריות. במהלך החקירה כאשר היא מתלוננת שקר לה נלקח ממנה מעילה ואינו מוחזר לה למרות בקשותיה החוזרות ונשנות, תיקה - בשלב שהיא נחקרת על אקדח שברשותה - נלקח ומרוקן תוכנו לפניה.

כן נאמר לעדה שהנאשם הפליל אותה ברצח המנוח ואף באירוע מיכאל כהן.

בעמ' 31 למ.ט (1)41/04 מוצגת בפני העדה תמונת גוויית המנוח תוך שמוטח בה שיש לה קשר למעשה ואף אומרים לה - כי לא מראים לה עדיין את התמונה ללא ראש המנוח (עמ' 31 למטה).

בעמ' 43 לחלק הראשון של ת/71א' מתחילה רחל לספר את סיפורה על פיו ישנה באותו לילה בבית המנוח והאחרון העיר אותה משינה ואמר לה שקוראים לו מלמטה והיא ברחה מהחלון בשל כך שבא אל המנוח "משהוא שפחדתי שירביץ לי" (עמ' 44 ש' אחרונה) "איזה רוסי" (עמ' 45). בהמשך פקד מגורי משקר לעדה כי יש בידי ראיות שהיא ביקשה שירצחו את המנוח (עמ' 46) ובהמשך שהנאשם אמר זאת (עמ' 55 ועוד).

בעמ' 48 ל-ת/71א' אומרת העדה כי הנאשם הוא זה שקרא למנוח מלמטה והיא יצאה מהחלון וברחה. משהוטח בה כי חזרה למקום ביקשה שהחוקרים יבררו וימצאו שהייתה באותו יום בבדיקות ביפו ויבדקו באיזו שעה הייתה שם - על פי חישוביה הנאשם הגיע לבית המנוח בשעה 09:30 בבוקר.

בעמ' 55 למטה בתמליל אומרת רחל כך "אני יגיד לך למה ברחתי מהחלון, שמעתי את המכות שויקטור נותן לאיזו (תוך שהיא מראה בידיה הכאה) ופחדתי שויקטור ירביץ גם לי בגלל זה, זהו,

בקיצור אני שמה זין על ויקטור מעכשיו".

בעמ' 56 חוזרת רחל ואומרת "שמעתי צעקות בין איזו לויקטור גואטה, הוא ידע שאני, איזו ידע שאני הולכת עם ויקטור, זהו, איזו אמר לי "קומי, קומי, זה ויקטור" וזה, וככה מהחלון יצאתי, ושמעתי, ישבתי כמה דקות על המעקה שם, עם התיק והז'קט הזה, ושמעתי את המכות שויקטור נותן לו, אז קפצתי מהחלון, פחדתי שהוא ירביץ לי...".

בעמ' 57 אומרת רחל כי המניע למעשה הוא "כולם יבואו לקנות ממנו...".

בעמ' 58 מספרת רחל לראשונה שהנאשם דיבר איתה על המעשה באומרו לה שעשה את המעשה בגללה אבל היא ידעה שזה לא בגללה אלא בגלל הסמים.

בהמשך לאחר שפקד מגורי חוזר ואומר לרחל שהנאשם מפיל עליה תיק רצח היא אומרת את הדברים הבאים (ת/71ב' עמ' 8): "היינו בבית של ויקטור, ו...בערב חזרתי מהזה...אז ויקטור אמר לי...אמרתי לו "אני הייתי שם", הוא אמר לי "את לא היית שם, לא ראיתי..." אמרתי לו "הייתי שם, הייתי מאחרי הדלת, שמעתי את המכות וזה...וברחתי. פחדתי שתרכיץ גם לי וזה...אז הוא אמר לי "את לא תספרי לאף אחד, וזה אני יודעת אז מה יש לי לפחד?" הלך".

בהמשך סיפרה כי הנאשם אמר לה כי חנק את המנוח באומרו לו "אני גואל אותך מהחיים" (עמ' 9). לדבריה לא אמר לה איך חנק את המנוח, כלומר באיזה אופן.

בעמ' 11 לשאלת החוקר מה עוד סיפר לה הנאשם אמרה רחל "שהיה לו...גר בפה"

"ש. הוא אמר ששם לו גרב בפה

נחקרת: כן".

בעמ' 27 ל-ת/71ב' מוסיפה רחל ואומרת "זה לא בגלל הקנאה. זה בגלל הסחר..." וכן שהנאשם אמר לה "מה עשיתי בשבילך. מה עשיתי בשבילך" בהקשר לכך שהכה מישהו בעבודה בעבר. ובעמ' 30 "זהו. אמרתי לך - שהוא בא ואמר לי: "אה...מה עשיתי בשבילך..." וכאילו זה היה בשבילי. בשבי... ואני יודעת שזה לא בשבילי. אני בעצמי הייתי מפחדת לשבת איתו" ובמילים דומות בעמ' 32 לתמליל.

בעמ' 2 ל-ת/71ג' (המשך ההקלטה) לשאלת פקד מגורי "שמעת את ויקטור, מה הוא אומר לו? מה ויקטור אומר לאיזו?" משיבה רחל "מה העניינים וזה, וזהו".

בעמ' 7 לאותו מסמך אומרת רחל כי אמרה שהמנוח נחנק בשל כך "כי ראיתי אותו חנוק בתמונה".

ג. בו ביום 18.04.04 החל משעה 16:40 מסרה רחל את חקירתה ת/66 אותה מסרה לחוקר דניאל שריקי. בחקירה הזו תיארה את מערכת יחסיה עם המנוח ועם הנאשם בין היתר אמרה "ויקטור החשיב אותי כחברה שלו והיה מקנא לי על כל מי שהסתכל עליי..." (עמ' 1 משורה 27). בעדותה זו סיפרה על קשריה עם ביסמוט, ויקטור עמרה ואחיו, עזר דרור - בבית שני האחרונים הייתה ישנה לעתים,

ומשתמשת עמם כמו עם הנאשם בסמים.

תיארה את הגעתה לבית המנוח ושהותה אצלו החל מיום רביעי לפני מועד הרצח וחזרה וסיפרה על שמיעתה את אירוע הרצח כפי שסיפרה ב-ת/71.

כן סיפרה שביום שישי בשבוע שבו התרחש האירוע אותו תיארה הגיעה לבית המנוח, קראה לו אך זה לא ענה לקריאתה (גיליון 5 לעדות משורה 3). יום אחד לדבריה ראתה את הנאשם עובר ליד ביתו של דרור עזר שם התגוררה באותה העת, הנאשם אמר לה שלא תפחד ממנו, ביקש ממנה דיסק מסוים. בהמשך הלכו לחורשה לעשן "חומר" ושם סיפרה לנאשם כי הייתה נוכחת בבית המנוח בעת שהוא הנאשם הכה אותו, ואז **"ויקטור סיפר לי שהגיע לדירה של איזו והכניס לאיזו גרב לפה ואמר לי שהוא (ויקטור) חנק את איזו בגללי ויקטור אמר לי שהוא חנק את איזו בשבילי ויקטור אמר לי ש: 'רק המוות יפריד בינינו' ויקטור סיפר לי שבזמן שהוא חנק את איזו הוא (ויקטור) אמר לאיזו: 'אני גואל אותך מהחיים האלה' אני פחדתי ואמרתי לויקטור שיפסיק לדבר איתי על זה ואז הוא הפסיק לדבר על זה.**

אני מתקנת ואומרת שכל השיחה הזו שויקטור סיפר שחנק את איזו הייתה בדירה של ויקטור גואטה..." (עמ' 5-6 להודעה). משנשאלה רחל מדוע לדעתה חנק הנאשם את איזו אמרה **"לדעתי בגלל שאני שוברת קריז אצל איזו ולא אצל ויקטור. אולי בגלל שאני מקבלת סמים מאיזו אני כבר לא צריכה את ויקטור"** לשאלה האם סיפר לה הנאשם על כך שהוא כועס על איזו בשל שהוא מוכר סמים באזורו - השיבה בשלילה (עמ' 7 משורה 9 ל-ת/66).

בעמ' 9 לעדות משנשאלה מה שמעה את הנאשם אומר למנוח השיבה **"שמעתי את הקול של ויקטור מדבר יפה בהתחלה ואז שמעתי את הכיסא זז ואז התחלתי לשמוע את איזו צועק"** (משורה 17).

בעמ' 10 ל-ת/66 ספרה משנשאלה שבאותו שבוע הגיע שוקי עטיה לבית המנוח בהקשר של חוב כספי וכי בלילה בו ישנה אצל המנוח ושבבוקרו התרחש האירוע **"כן, זכור לי שביסמוט הגיע באותו לילה ישנתי אצל איזו...השעה הייתה בלילה בחושך, עישנתי ביחד עם איזו חומר. בהתחלה לא ידעתי שזה מוטי ביסמוט. איזו עלה אחרי שנתן חומר ואמר לי שזה מוטי ביסמוט שעכשיו רוצה כוס מים...לאחר מכן איזו עלה חזרה וראיתי שהוא רטוב ואז איזו אמר לי שביסמוט זרק עליו את כוס המים"** (עמ' 10 משורה 13 ל-ת/66).

רחל סיפרה באותו מסמך (עמ' 11) כי סיפרה את שסיפר לה הנאשם, את כל הסיפור, לויטו עמרה.

מהעדה נגבו בהמשך אמרות נוספות ת/67-ת/69 לצורך עריכת סדר במועדי האירועים ולהחזרת חפציה.

נ/11 (גם ת/165) היא הקלטה שנערכה ביום 18.04.04 בין רחל לויטו עמרה. עולה ממנה כי סיפורה של רחל (וכן של ביסמוט) כי לנאשם אקדח - יש בו ממש (עמ' 20-21, 24-27). כן אמרה שהנאשם אף הודה בפניה בשוד מיכאל כהן (עמ' 30, 32).

ב-נ/1 (אמרה שנגבתה ביום 19.04.04 על ידי פקד מגורי) נזכרה רחל ואמרה שהנאשם סיפר לה שקשר את איזו ושם לו גרב בפה ו**"הביא לו מכות"**. לדבריה אף אמר לה הנאשם כי הוא סגר את בית המנוח וזרק את המפתחות. כאמור בפרק שעסק בחקירותיו של ביסמוט, נערך ביום 28.04.04 עימות בינו לבין רחל

(ת/130) בו אומרת רחל לביסמוט לגבי הנאשם "אני אוהבת אותו, זו אהבה מיוחדת...חולה עליו..." (עמ' 15-16). כן נגבו אמרות נוספות מהעדה ת/69 ו-ת/70 שלא היה בהם להוסיף דבר לחקירה.

ד. בהליך הקודם מסרה רחל את עדותה בישיבת יום 05.06.05 בין העמודים 187-247 לפרוט'. רחל סיפרה כי הנאשם היה חברה וכי הכירה את המנוח שהיה ידיד ורכשה ממנו סמים. משנתבקשה לספר על הידוע לה על נסיבות מותו התקשתה בתחילה ובהמשך אמרה "זהו קמתי בבוקר ויצאתי משם. הוא העיר אותי משינה וקפצתי מהחלון וברחתי" (עמ' 190 ש' 1 לפרוט'). מקרה זה היה ביום שהיו לה בדיקה פסיכיאטרית ובדיקות אחרות לצורך קבלת סמים ביפו. בהמשך סיפרה כפי שסיפרה בחקירתה כי המנוח העירה באומרו שהנאשם למטה, שמעה קולות, אך רק את קולו של המנוח (עמ' 192 ש' 36 לפרוט') "כאילו אני יודעת, מכאיבים לו" (עמ' 193 ש' 4 לפרוט').

בהמשך סיפרה (עמ' 198 לפרוט') שהנאשם המציא לה אגדה בה סיפר שהיה באותו היום אצל המנוח ו"שהוא הרג את איזו, בקיצור" (עמ' 197 ש' 23 לפרוט').

תוך כדי ריענון זיכרון אישרה העדה כי בחקירתה סיפרה את שאירע וסיפרה על הודאתו של הנאשם בפניה ובעמ' 201 לפרוט' הכריז בית המשפט על רחל כעדה עוינת. משלב זה החלה חקירתה הנגדית על-ידי ב"כ הנאשם. שם עמדה העדה על כך שסיפרה אמת במשטרה הן באשר לרצח המנוח והן בענין שוד הפיצוץ של מיכאל כהן לרבות הודאת הנאשם בפניה במעשים. היא לדבריה לא סיפרה הדברים כדי להשתחרר מהר מן המעצר. ואכן רצתה ואמרה בחקירה כי ויטו עמרה ידידה ישוחרר (עמ' 210 לפרוט'). כן אישרה שבעת שנחקרה (ת/71, ת/66) הייתה בקריז (עמ' 211 לפרוט').

לשאלת הסניגורית האם כפי שטענה בחקירתה מיד כשקפצה מהמרפסת נסעה ליפו, תיקנה כי עברה קודם דרך ביתו של ויטו עמרה לזמן קצר (שתי דקות) (עמ' 216-217), החליפה בגדים והשתמשה מעט בסמים כדי שהשתן יהיה מלוכלך.

כן אישרה שבאירוע שתיארה לא ראתה את הנאשם, ששמעה את המנוח צועק בעדינות - עמ' 219) ולא אמרה ששמעה את קולו של הנאשם.

לשאלת בית המשפט וב"כ הנאשם הכחישה העדה בכל תוקף כי העלילה על הנאשם כדי להשתחרר מהמעצר או כדי להציל עצמה מאשמת רצח. לדבריה לא נבהלה מהתנהלות פקד מגורי כלפיה בחקירה או חששה לעורה פן תואשם ברצח. לדבריה לשאלות הסניגורית, כלל לא זכרה את היחס כלפיה בחקירה.

משנשאלה העדה האם הודתה בפני אנשים שונים שהיא הרגה את המנוח הכחישה הדבר (עמ' 226-228 לפרוט' ובעמ' 234-236 לחקירה הנגדית). לא היה בידי העדה להסביר לשאלות ב"כ הנאשם מדוע הנאשם התוודה בפניה על המעשה ומדוע היא סיפרה לו שהייתה במקום בעת הרצח (עמ' 227-228 לפרוט'). בהמשך הכחישה העדה כי סיפרה על המעשה לויטו עמרה.

בעמ' 231 לפרוט' אומרת העדה ואחר כך חוזרת בה כי כשהגיעה אל ויטו עמרה טרם נסיעתה ליפו, הוא היה עם הנאשם. בעמ' 233 לפרוט' העידה רחל כי הנאשם התוודה בפניה בביתו שלו.

משנשאלה האם ביסמוט בעימות ביניהם (ת/130) הפחיד אותה השיבה בשלילה, כך גם לא נלחצה (עמ' 237-238 לפרוט').

ה. עדות רחל בהליך הנוכחי:

לאחר מאמצים שכללו הוצאת צווי הבאה על-ידי בית המשפט (על פי סעיף 73 לחוק בתי המשפט) עלתה רחל על דוכן העדים ומיד משהוזהרה לומר את האמת ובטרם נשאלה הכריזה בפנינו "אני לא זוכרת כלום" (עמ' 210 ש' 6 לפרוט' ישיבת 26.12.19).

לדבריה עברה תאונה לפני כשנתיים עת נפלה מקומה שלישית ולכן אינה זוכרת דבר שקדם לכך.

עם זאת ידעה לומר שהיא מכירה את הנאשם, אך את שמו היא יודעת מפרוט' הדיון בצו ההבאה. עם זאת אמרה בחקירה כי היא זוכרת את עזר אחיו של ויטו עמרה שאותו אינה זוכרת. זכרה שקנתה סמים מהמנוח ותו לא.

ניסיונות ב"כ התביעה, הסניגור ובית המשפט לרענן את זיכרונה של העדה כשלו.

10. המדובב - המכונה "סאקר":

א. עמוד תווך נוסף לראיות התביעה בהליך הקודם על שלביו השונים היה עדותו של המדובב סאקר, כך אף בהליך הנוכחי.

"סאקר" - עברין אשר עובר למסירת עדותו בהליך הקודם שהה במאסר. הסכם העסקתו ת/44 כמו תדרכו לקראת הדיבוב נערכו על-ידי פקד מגורי. על פי ההסכם זכה סאקר לגמול על פי תוצאה של השגת הודאה ע"ס 3,000 ₪ (בשנת 2004). בתדרכו (ת/27 מיום 28.04.04), על פי עדותו של מגורי נאמר לו כי המנוח נרצח מספר שבועות קודם לכן בחניקה ע"י החשוד - הוא הנאשם.

בעת שהופעל מיום 28.04.04 ועד שהוצא לבקשתו מתא המעצר ביום 04.05.04 נרשם יומן האזנה ובוצעה הקלטה - ההקלטה ברובה לא צלחה בשל רדיו (של הנאשם) שהופעל בקול רם בתא המעצר.

ב. בהליך הקודם עמדה בפני בית המשפט למעשה רק עדותו בפניו - בהסכמת הצדדים, כאמור, נחשפנו בהליך הנוכחי לאמרותיו של סאקר בחקירה, לעדותו בהליך הקודם והוא אף העיד בפנינו.

עוד יצוין שבהליך הקודם לא הוגשו לבית המשפט ההקלטות והתמלולים של ההאזנות - ולו החלקיים והדלים אף שהתקיים דיון בנושא שם (ראו חלק ניכר מפרוט' ישיבת 02.06.05). אבל הובאו כראיות בפנינו.

ג. הודעות סאקר בחקירה

אמרתו הראשונה של סאקר (ת/142) נגבתה ע"י פקד מגורי למחרת התחלת הדיבוב ביום 29.04.04. שם סיפר המדובב על הקשר הטוב שפיתח עם הנאשם בעיקר על סמך היכרות משותפת בין הנאשם לבין "בן דודו" של סאקר. הנאשם סיפר לו שהוא עצור כמעט חודש, **"אין למשטרה עליו כלום"** (עמ' 1 ש' 16-17). כן סיפר לו על כך שביסמוט (אותו הנאשם מכנה "המניאק") הלשין עליו אך הוא אינו חושש כי הלה לא ראה כלום. (יצוין ת/28 מזכר מיום 29.04.04 (כנראה שיש טעות בתאריך המסמך - אך לא שמענו התייחסות לכך בראיות ובטיעונים) המתעד תשאול הנאשם קודם להכנסת המדובבים שמטרתו יידוע הנאשם שביסמוט מעיד נגדו - ר.ב.י.). כן אמר סאקר בהודעתו זאת (עמ' 2 משורה 5) **"...הוא אמר שקשרו לו את הידיים ואת הרגליים והוא אמר שחנקו אותו במשיכה כלפי מעלה, הוא אמר שחנקו אותו במשיכה כלפי מעלה. הוא אמר שפתחו קבל (כך במקור) חשמל ועשה לי סימנים של משיכה [העד מדגים לי משיכה עם שני ידיו כאשר האצבעות מקופלות ונפגשות במפרקי אצבעות המרכזיות תוך תנועה החוצה] והוא אמר שדפקו לו בראש, הוא לא הסביר מה זה "דפקו בו" הוא רק סימן לחלק למעלה של הראש הקרקפת..."**.

בנוסף סיפר שם סאקר על אירועים פלייט אחרים שהנאשם סיפר לו שהיה מעורב בהם **"שאצלו להרוג בן אדם זה כמו להרוג ג'וקים"** (עמ' 3 ש' 3 ל-ת/142) ועוד.

ביום 02.05.04 מסר סאקר אמרה נוספת לפקד מגורי היא ההודעה ת/143. בהודעה זאת סיפר המדובב שהנאשם אמר לו שהוא מפחד מד.נ.א ולכן הוא **"לא אוכל תפוח ולא מעשן סיגריה"** (עמ' 1 ש' 5-6) אבל הוא **"לא השאיר כלום מאחוריו"** (ש' 8-9 לעמ' 1). כן אמר **"אני הרגתי אותו ואני לא מפחד מהם"** (ש' 14-15) על רקע שיחה על נקמת הדם בחברה הבדואית. בעדותו הוסיף העד **"כשאמר שהרג אותו עשה סימן של משיכה של חוט בצוואר והבנתי שהוא מדבר על הבחור שנרצח"** (עמ' 1 ש' 15-17).

בין היתר באמרה זו סיפר סאקר (עמ' 3 לאמרה) על כך שהנאשם סיפר לו כי גם סיפר על הרצח לחליל אבו רקייק, הוא קרובו כביכול של המדובב עמו עשה עסקאות סמים.

הודעתו השלישית של סאקר בפרשה היא ת/146 שנגבתה ע"י פקד מגורי ביום 04.05.04 - גם שם סיפר סאקר על כך שהנאשם מפחד מגילוי ד.נ.א ונוקט פעולות להימנע מכך כמו שמירת בדלי סיגריות בקופסה ריקה או גילוח שיער הראש. כן אמר שוב שרק הוא (המדובב) וקרובו חליל אבו אל רקייק יודעים את האמת - לדבריו אמר לו הנאשם שביום 04.04.04 נסע ברכבת לחליל, קנה ממנו תפוחים (סמים) - 100 גרם קוק. כן אמר לו הנאשם לדבריו **"ויקטור הסביר לי שהמנוח שנהרג פתח את הבית שלו למכירת סמים ו"כספומט" (עמ' 1 ש' 20-21)**. כן אמר סאקר בעמ' 2 לאמרתו משורה 26 **"ויקטור חזר על אותם סימנים של משיכת חוט למעלה מסביב לצוואר כמו תלייה ואמר שהרג אותו..."**.

ד. עדותו של סאקר בהליך הקודם

בעדותו ביום 02.06.05 בפני בית המשפט (עמ' 119-186 לפרוט') ובהמשך עדותו בישיבת 26.06.05 (עמ' 396-423 לפרוט') חזר סאקר על עיקר הדברים שמסר באמרתו בחקירה. הוא שהה בתקופת הבידוד בתא מעצר יחד עם המדובב נ' (שנכנס לתא מעט אחריו כשעה עד שעתיים), הנאשם ועצור נוסף בשם דוד

איבגי. את אמון הנאשם רכש בכך שהגביר את הווליום ברדיו בעת שדיבר בתחילה, (עמ' 122 ש' 8-9 לפרוט') ובעיקר בהיכרות של הנאשם את "בן דודו" (עמ' 121 משורה 13 לפרוט'). את עיקר התקשורת ביניהם ניהלו "שהיה בינינו הרבה סימנים, מכיוון שהוא אמר לי יש הקלטה פה והזהיר אותי מההקלטה, היה כל מיני לחש וסימני גוף.

ש. איזה סימני גוף למשל, מה הוא סיפר לך עם סימני הגוף?

ת. למשל לשים אצבע על האף וסימנים למעלה שזה אוזן, יעני שמקליטים בתוך התא. צריך להיזהר מהדיבורים" (עמ' 122 משורה 14 לפרוט').

באשר למעשה העיד סאקר את הדברים הבאים (עמ' 123-127 לפרוט'):

"ת. שאלתי אותו לגבי התיק עצמו. הוא אמר לי בהתחלה שהבחור הזה, מה יש לגבי הרצח עליו במשטרה, והבחור הזה היה מגיע לו למות. אחרי שרכשנו את האמון ויקטור סיפר לי שרצחו אותו בחניקה, הביאו כבל חשמל, מתחו את הכבל, קשרו לו את הידיים מאחורי הגב והרגו אותו עם משיכה כלפי מעלה ודפקו לו בגולגולת, הכוונה בראש.

ש. סאקר, עכשיו כשאתה מספר את הדברים האלה לביהמ"ש אני רואה שאתה עושה סימנים שפותחים כבל, מוציאים חוט וסימן שמושכים חוט למעלה. הסימנים האלה מאיפה הם?

ת. אני קיבלתי אותם מגואטה וקיבלתי אותם באזהרה ובלחש ובסימני גוף הבנתי, אמר לי הם עשו, רצחו אותו ומשכו אותו, והכוונה עליו הוא בסימנים. כאילו עשו לו על מנת, הוא אמר שעשו לו כי חשדנו בהקלטה.

ש. ז"א עכשיו הסימנים שאתה מראה לי שהוא מראה לך משיכה של החוט מאחורי הגוף ומצביע עם האגודל על עצמו, שהוא אומר עשו ומצביע על עצמו.

ת. זה היה גם בסימנים וגם בדיבור עקיף, לא ישיר עליו.

ש. מה עוד הוא אמר לך על הרצח? שאיך זה נעשה?

ת. שאלתי אותו אם הבחור היה מגיע לו למות ולמה הוא נרצח, אני הבנתי שויקטור היה מוכר סמים אחרי שהוא השתחרר מהכלא, הוא השתחרר לא תקופה ארוכה היה בחוץ, הוא מכר סמים והבחור הזה הפריע לו במכירת סמים. אנחנו דיברנו על תפוחים אבל הכוונה הייתה לסמים. והבחור הזה הוריד אותו כי הוא הפריע לו במכירת סמים בתוך נתניה.

כב' השו' רוטלוי: מה ז"א הבנת, זה מה שהוא אמר לך? שאתה אומר הבנתי.

העד: כן גבירתי, זה מה שהוא אמר לי מזה אני הבנתי".

כן העיד סאקר (בעמ' 124 לפרוט') על סיפורי עבר שסיפר לו הנאשם על מעשיו ועל תכניותיו לעתיד:

"עו"ד אבידוב: מה הוא סיפר לך?"

ת. הוא סיפר לי עוד שהיה בחור רוסי לפני, לא יודע אם לפני המקרה או אחרי המקרה, שהיה מוכר סמים, שפתח תחנה שם בתוך נתניה. ויקטור הלך אליו, איים עליו ואמר לו לסגור את המקום. הוא תקף אותו ויותר מאוחר הגיע עוד אחד תימני, התימני הזה הביא לו שלוש דקירות בבטן ואמר לו לעזוב את המקום, הבחור מאז נעלם וויקטור אמר לי, אצלו להרוג בן אדם זה כמו להרוג ג'וק, וסימן לי ברגל שהוא דורך על ג'וק.

ש. הוא סיפר לך עוד דברים?

ת. הוא סיפר לי על המון דברים את מי הוא מתכנן לרצוח, יש ארבעה אצלו על הכוונת ושהוא בנתניה והוא אמר לי שחודשיים פה בנתניה, יעני המשטרה עבדה מה שנקרא, החודשיים שהוא נמצא בנתניה הוא עשה עבודה למשטרה כמו עשר שנים".

על התנהלותו של הנאשם בעת המעצר סיפר:

"ש. תגיד לי עכשיו, כל הימים שישבתם שם הייתה איזושהי התנהגות מיוחדת של הנאשם?"

ת. הייתה התנהגות של הנאשם, הנאשם היה מפחד מאוד מ-ד.נ.א, הוא חתך את היד שלו וצעק לי מהחלון שלוש פעמים שיוציאו אותו אחרי המעצר לחניון. ביקש ממני, צעק לי, סאקר תנקה את הדם שאף אחד לא ידע את הדם שלי. הוא סיפר לי שהוא הולך לחקירה, אכל תפוח או סיגריה, הוא מחזיר את הסיגריה לתוך הקופסא שלו כי הוא מפחד מבדיקת ד.נ.א, למרות שהוא עושה עבודה ומשאיר את השטח נקי אבל הוא לא נותן להם צ'אנס. צעק וביקש ממני לנקות את הדם, והוא פחד מאוד מ-ד.נ.א, הוא רצה גם לגלח את השיער ואמר לי, אני לא רוצה לגלח את השיער כי השיער, שהשופטת בכפר סבא, השופטת בבימ"ש שלום שלא תראה בו כעברין או משהו כזה".

עוד באשר להודאת הנאשם בפניו על רצח המנוח אמר העד:

"מה עוד, תנסה להיזכר בעוד פרטים שאתה סיפרת שהוא סיפר לך על הרצח הזה ועל המנוח."

ת. על המנוח אני זוכר שהוא סיפר שהוא היה מוכר סמים והפריע לו במכירת הסמים בעיר, ואני זוכר טוב מאוד איך הוא אמר, איך הוא קשר את הבן אדם ואיך הוא משך את החוט והרג אותו, ואני זוכר שהוא דיבר עם המדובב השני, עם נ'. שאל אותו באיזה מקרים בן אדם יכול לצאת מדינה או עד, בשלב שהוא רואה או בשלב שהוא שומע? הוא חושש מאוד ממוטי.

ש. מה ז"א בשלב שהוא רואה או בשלב שהוא שומע?

ת. הכוונה הייתה שהוא סיפר לי שמוטי עד, הוא העד היחידי שיש להם על הרצח, והוא סיפר לי

שהוא חושש ממוטי ושאל את המדובב השני באיזה שלב בן אדם יכול לצאת עד מדינה, רק בסיפור שמיעה או רק בראיה? והמדובב השני נ' הוא ענה לו. ענה לו, לא זוכר מה ענה לו אבל הוא ענה לו, השאלה הייתה מכוונת יותר לכיוון נ'.

ש. עכשיו תגיד לי, כשעשית תנועות עכשיו והסברת, אתה גם עשית תנועה של משיכה שמושכים את הצוואר וגם שמוציאים, מפרקים משהו.

ת. פתיחת כבל חשמל, יציאת כבל, קשירת ידיים ומשיכה למעלה, זה מה שאני הבנתי ממנו.

ש. מה ז"א פתיחת כבל? תסביר לביהמ"ש.

ת. פתיחת כבל, כבל חשמל נפתח, הוצא כבל, נקשרו ידיים של הבן אדם,

כב' השו' רוטלוי: אתה מדגים מאחור אחרי הגב.

העד: כן.

עו"ד אבידוב: עם פתיחת הכבל אתה יכול להסביר?

ת. כן. הוצאת כבל חשמל, הוצאת כבל מתוך כבל.

ש. ז"א גיד מתוך הכבל.

ת. כן. וקשירת ידיים.

כב' השו' רוטלוי: מה ז"א? חלק מתוך הכבל כי הכבל מורכב מכמה חוטים, זה מה שאתה אומר?

העד: חוט מהכבל גברתי, זה מה שאני הבנתי ממנו, איך שהוא הסביר לי.

עו"ד אבידוב: זה ככה הוא הסביר לך וזה התנועות שעשית עכשיו, הדגמת לביהמ"ש?

ת. כן. הדגמתי לביהמ"ש, זה מה שהבנתי, הבנתי שהוא מדבר עליו למרות שהוא חשד בהקלטות ולמרות שהוא חשד והיה מגביר מידי פעם את המערכת שהייתה בתא."

בחקירתו הנגדית לשאלות ב"כ הנאשם התייחס העד לשאלה שחשיבותה בהליך הנוכחי רבה לעמדת ההגנה, משמעות הביטוי "דפקו לו בראש" וראוי שהדברים יובאו כאן במלואם (עמ' 171 משורה 3 לפרוט):

"עו"ד יצחקי: בסדר. עכשיו, אתה בעדות הראשונה שלך מספר לנו בעמוד השני, אתה מספר לנו בדיוק איך הוא סיפר לך על הרצח. אתה אומר שפתחו כבל חשמל, אתה מדגים שפתחו כבל חשמל ורושם פה החוקר שאתה עושה תנועת משיכה עם שתי ידיו שהאצבעות מקופלות. ואז אתה אומר שדפקו לו בראש. והוא לא הסביר מה זה דפקו לו בראש. מה זה דפקו בו בראש?

העד: אני מה שאני שמעתי ממנו אני העברתי את זה לעדות. אני לא יודע במה דפקו לו בראש, במה אני לא יכול להגיד, אני לא מעריך. מה ששמעתי נתתי את זה בעדות. ככה הוא סיפר, ככה אני העברתי את זה הלאה.

ש. אחר כך שאתה אומר את זה עוד פעם, אתה אומר את זה עוד פעם ואתה אומר עוד פעם הוא לא הסביר מה זה דפקו בו. אתה משתמש במושג שדפקו בו. הוא לא הסביר מה זה דפקו בו, הוא רק סימן לחלק למעלה של הראש.

כב' השו' רוטלוי: אין לנו את התמליל, זה לא נ/9.

עו"ד יצחקי: זה לא התמליל, זאת עדות מ-29.4.04. אני מקריאה החל משורה 10 שאמרתי לך, עשית סימן של המשיכה. ואז אמרת, הוא אמר שדפקו לו בראש. הוא לא הסביר מה זה דפקו בו. הוא רק סימן לחלק למעלה של הראש. נכון?

העד: לאחר שהוא סימן שחנקו ודפקו בו בראש, אני הבנתי שדפקו בראש, הביאו לו מכה בראש, ככה אני הבנתי.

כב' השו' רוטלוי: מי הביא למי?

העד: למנוח. הבנתי מויקטור שאחרי שחנקו אותו דפקו לו בראש.

כב' השו' רוטלוי: מי זה?

העד: ויקטור גואטה, הבנתי ממנו שלנרצח, למנוח לאחר שחנקו אותו דפקו לו בראש. ככה הוא אמר לי וככה אני העברתי את זה. במה דפקו לו בראש, מה עשו לו בראש אני לא יודע עם מה, מה שאני שמעתי העברתי את זה בעדות שלי וזה מה שהיה.

עו"ד יצחקי: אוקי. עכשיו לפני זה שאנחנו דיברנו על דפק בו בבטן וברגל, אתה ישר עשית את הסימן הזה לאקדח. עשית סימן של היד. נכון תסכים איתי שדפק בו זה ירה בו, דפקו בו בראש זה ירו בו ירייה?

ת. אני לא יודע מה הוא מתכוון, אני בן אדם לא יכול,

כב' השו' רוטלוי: כשהוא אמר דפקו בראש הוא הראה לך עם האקדח?

העד: לא, היא מספרת שדפקו לו בבטן וברגל גברת, לא בראש, דפקו לו בראש לא סימן לי עם מה דפקו לו בראש. אני לא ידעתי, גם לא אמרתי את זה בעדות שלי עם מה דפקו לו בראש, לא ידעתי.

עו"ד יצחקי: בוא אני אשאל אותך משהו. שאני שאלתי אותך על דפקו בו בבטן וברגל, אתה ספונטנית עשית את התנועה הזאת של היד. המילה דפקו בו, בשביל להכיר את המילה דפקו בו צריך לדעת מדובר באיזשהו סלנג. דפקו בו זה ירו בו.

ת. אולי, אני לא יודע.

ש. עכשיו אתה אומר שמספר לך על כבל שדפקו בו בראש.

ת. הוא סיפר על כבל, אמר לי, בהתחלה הוא אמר לי שחנקו אותו על אנשים אחרים, לא עליו, הוא לא אמר אני חנקתי אותו, גם את זה העברתי את לזה לעדות.

ש. תיכף נגיע לזה. אבל אני שואלת אותך שאלה אחרת. אתה אומר דפקו בו, הוא בעצם אמר לך שלמנוח ירו בראש, דפקו בו כדור בראש.

ת. לא אמר לי כדור בראש גברתי, לא אמר לי ירו בראש, אמר לי דפקו לו בראש. מה אני לא יודע.

ש. מה זה דפקו לו בראש בז'רגון העברייני?

ת. אני לא יודע, יכול להיות שבן אדם, לא יודע.

ש. וזה שקודם אמרת דפקו בו ועשית אקדח זה שום דבר?

ת. לא על אותו בן אדם, זה על בן אדם, על התיק הראשון שעצרו אותו".

על אופן מסירת הדברים לסאקר על-ידי הנאשם לשאלות הסניגורית חזר העד בחקירתו הנגדית (עמ' 173-176 לפרוט'):

"אוקי. עכשיו תראה, אתה אומר למעשה בסוף העדות שלך הזאת, אתה אומר ככה, אתה אומר הוא בעצם לא אמר לי שהוא רצח, אלא שהוא עשה הוא אמר לי הם כל הזמן, הם חנקו אותו, הם ירו בו, הם עשו לו אבל הוא עשה את הסימנים על הגוף שלו.

ת. כן.

ש. וכשהוא עשה ירו לו בבטן וברגל הוא לא עשה על הגוף שלו. היו שני תיקים.

ת. שני תיקים. לא שני תיקים, המעצר הראשון שלו על המשקפת ועל הבן אדם שחשדו בו שהוא דפק בבטן וברגל שלו. אם אני לא טועה זה בעל מסעדה או משהו שקשור למסעדה על הראשון.

ש. ואז כשהוא סיפר לך על הבן אדם הזה, הוא עשה סימנים על עצמו?

ת. כן. אני הבנתי ממנו שהוא עושה סימנים על עצמו.

ש. הוא עשה סימנים על עצמו. מה זה הבנתי ממנו? בוא תסביר לי את ההבנתי הזה. הוא אמר לך שזה הוא? עשה לך,

ת. סימנים על עצמו, כן. הוא ככה.

ש. מה זה סימנים על עצמו?

ת. חנקו אותו והיד שלו ככה, חנקו אותו המשיכת כבל והיד שלו התכוון לגוף.

כב' השו' רוטלוי: מה ז"א, הוא הראה על עצמו? על הגוף של עצמו?

העד: על הגוף של עצמו, כי אני הבנתי שהוא עשה את זה, סימן על עצמו וחנקו אותו,

עו"ד יצחקי: מה זה הבנת? בוא שניה תעזור לי. הוא סימן על הגוף של עצמו, הוא סימן לך איך חנקו את הבן אדם, נכון?

ת. כן.

ש. זה מה שאתה אומר, ואתה הבנת מזה שהוא מדבר על עצמו שהוא עשה את זה?

ת. אני הבנתי שהוא דיבר על עצמו כי הוא סימן על עצמו.

ש. אתה הבנת שהוא מדבר על עצמו כי הוא סימן את הסימנים של החניקה על עצמו?

עו"ד אבידוב: לא, זה לא הסימן שעכשיו העד עשה. הוא אמר כי הוא סימן על עצמו כי הוא הצביע על עצמו.

כב' השו' רוטלוי: רק שהוא השתמש בגוף שלו כדי להדגים.

העד: זה מה שאני מסביר.

עו"ד יצחקי: כן. בגלל שהוא השתמש בגוף שלו כדי להדגים, אז בעצם אתה אומר שאתה הבנת מזה שהוא עשה את זה.

ת. לא.

עו"ד אבידוב: זה לא מה שהעד אמר.

עו"ד יצחקי: בבקשה. איך אתה הבנת שזה הוא?

העד: בהתחלה ב-29 לחודש נתתי עדות, כאשר שמעתי ממנו אחרי שנכנסתי לתא, אחרי שהקמתי את התפילה ודיברנו אותי שעה, שעה וחצי. שהוא אמר לי שהוא חושד ברצח, אמר לי שהרגו אותו והכוונה עליו. מהסימני גוף שלו אני גם אמרתי את זה, אני הבנתי שזה מדובר עליו.

כב' השו' רוטלוי: מה ז"א עליו? הרי לא חנקו אותו,

העד: על עצמו.

כב' השו' רוטלוי: אתה מדבר חנקו אותו, אותו זה הכוונה למנוח?

העד: כן, למנוח.

כב' השו' רוטלוי: עכשיו שאתה אומר הגוף שלו, הוא מצביע על הגוף שלו, אז הכוונה לויקטור?

העד: כן.

עו"ד יצחקי: אני מקווה שבימ"ש יכול לרשום לעצמו את ההתרשמות שלו מהסימונים שהוא פשוט עושה, אי אפשר להבין מה הוא רוצה פשוט להגיד, אז אולי דרך הסימונים שהוא עושה אני באמת אמיתי לא מבינה מה הוא רוצה להגיד.

עו"ד אבידוב: אולי אפשר לרשום שביד אחת הוא מראה סימונים של חניקה וביד השניה הוא מצביע על עצמו, כשהוא אומר הרגו, עשו והוא מצביע על עצמו, ביד השניה.

עו"ד יצחקי: אתה למעשה אומר לנו שדרך זה אתה הבנת שזה הוא, דרך הסימונים האלה אתה הבנת שזה הוא.

העד: אני אישית הבנתי שזה הוא דרך הסימונים שהוא הצביע על עצמו. הוא דיבר ברבים, הוא לא דיבר על עצמו, אמר אני רצחתי או אני דפקתי או אני תליתי. אמר הרגו אותו, אז אותו הרגו, זה רבים. הוא הצביע על עצמו, זה גם מה שאני העברתי בעדות.

ש. כל הזמן שהוא דיבר איתך על זה הוא אמר לך הם הרגו, נכון? כל הזמן אמר לך הם.

ת. בהתחלה כן, ב-29.4 כן.

ש. ואחרי זה? דיברת איתו כולה פעמיים שלוש.

ת. ב-2.5 אם אני לא טועה בעדות גם שנתתי אותה, ברגע שאמרתי לו שאתה לא מפחד שינקמו בך כמו שנוקמים אצלנו אצל הבדואים? אמר לי שאני הרגתי אותו ואני לא רואה אף אחד ממטר. הוא אמר אני הרגתי אותו ואני לא רואה אף אחד ממטר. אני לא דופק להם חשבון כאילו, אני בכלל שאלתי אותו אם הוא מפחד מנקמה, ממישהו שינקמו את הדם כמו שאצלנו נקמת דם, אז הוא אומר שאני הרגתי אותו ולא רואה אף אחד.

ש. הוא אמר לך במפורש אני הרגתי אותו?

ת. כן, אמר אני הרגתי אותו ולא רואה אף אחד.

ש. אם אני אומרת לך שזה מופיע בתמלול בתור מצב שהוא אומר לך, אני לא מפחד מנקמת דם, אני לא מפחד מאף אחד, אני לא מפחד מאף אחד, אני אין לי,

ת. הוא אמר את זה, גם אמרתי את זה בעדות שהוא לא מפחד מאף אחד, לא מפחד מהמשפחה

שלו.

ש. אבל לא כי אני הרגתי אותו, כי הוא לא מפחד מאף אחד, כי הוא כזה, הוא חסר פחד, כי הוא אדם חסר פחד.

ת. אני הבנתי ממנו,

ש. הוא אמר לך אני מפחד מאלוהים, אני לא מפחד מאף אחד.

ת. הוא אמר שאני הרגתי אותו בשלב מאוחר יותר ואני לא מפחד מאף אחד, לא דופק להם חשבון".

ה. עדות סאקר בהליך הנוכחי:

ביום 05.12.19 כשהוא מאחורי פרגוד ומחופש העיד סאקר בפנינו בדלתיים סגורות. בחקירתו הראשית חזר על הדברים אותם מסר באמרותיו ובעדותו בהליך הקודם עליהם עמדתי לעיל.

העד עמד על כך שהחל את פעולת הדיבוב ביום 28.04.04, תיאר את התא בתחנת המשטרה בנתניה בה שהו הנאשם, הוא, איבגי ו-נ' כך שהוא והנאשם ישבו במרחק "מטר וחצי, אין מטר וחצי, בקושי מטר" (עמ' 190 ש' 16 לפרוט'). כן סיפר על הפעלת המערכת הקולית בקול רם בתא בעת השיחות ביניהם, על התנהלותו של הנאשם בתא המעצר, על חששו מכך שהמשטרה תשיג חומר לזיהוי הד.נ.א שלו (עמ' 187 לפרוט') ועל חששו של הנאשם מהקלטות בתא המעצר ומקיומו של מדובב.

לעניין הנושא בו נתבקש סאקר לדובב את הנאשם אמר בעמ' 187 (משורה 1 לפרוט'):

"ש. בסוף ההודעה ת/142 עמ' 3 אמרת "...הוא לא אמר שהוא רצח..." [מצטט]. בשלב הזה הייתה התוודות? היה משהו?

ת. היה סימנים, היה נזהר. הוא דיבר ברבים. "רצחו אותו", "עשו לו". הוא לא דיבר ישר עליו בהתחלה".

ובהמשך בעמ' 188 משורה 8 לפרוט':

"ש. מה אתה זוכר מהזיכרון שלך, מה הוא אמר לך או הדגים לך בקשר לאירוע עצמו?

ת. בהמשך, ביום השני או השלישי, אני זוכר ככה שויקטור יצא לחקירה מסיבית ואמר לי - היום הזה נחקרתי, הייתה חקירה פסיכולוגית, החוקרים הפעילו עליי לחץ, כאילו אף פעם לא הייתה לו חקירה כזו בתיק. הוא חזר ואמר - "כן, אני הרגתי אותו, אני לא רואה אותם, אני ככה בעצבים", אבל לפני זה אני זוכר שהוא דיבר ברבים - רצחו אותו, קשרו אותו, עשו לו. אני זוכר שהוא אמר לי שבאותו יום של הרצח הוא נסע לבית של חליל אבו אל קייק לקחת סחורה. אמרתי לו שאני וחליל

אחים, שאני וחליל אומרים את האמת, זה היה ביום האחרון או לפני, והשניים שיודעים את האמת שהוא רצח את איזו זה אני וחליל. אני זוכר גם עוד שהיה בחור בשם מוטי ביסמוט, אם אני לא טועה, והוא כל הזמן צעק לאנשים בתא הסמוך, לנתיייתים, שמישהו יפגע בביסמוט כי ביסמוט עד תביעה עליי, הוא פתח עליי, מוטי ביסמוט הוא עד ושאל את המדובב השני נ' איזה בן אדם יכול לצאת עד מדינה בשמיעה או בראייה. זה אני זוכר טוב מאוד.

ש. מה הוא אמר על מוטי?

ת. הוא אמר שמוטי הלשין עליו למשטרה, שהנאשם סיפר למוטי, מוטי יודע שהוא רצח ומוטי העביר את זה למשטרה והוא רוצה לפגוע במוטי בכל מחיר. זה אני זוכר אפילו, אפילו הוא מסר לנתיייתים שיפגעו בו.

ש. היה איזשהו תיאור שהוא תיאר כיצד ביצע את הרצח?

ת. כן, בהמשך, כן, זה אני זוכר. מתח כבל ככה [מדגים משיכת ידיים מהאמצע לשני הצדדים], קשר אותו וככה [מדגים תנועה כלפי מעלה לכיוון הצוואר]. הוא גם אמר שדפקו לו בראש".

בחקירתו הראשית נשאל סאקר על-ידי התובע על כך שבקלטת עולה המילה "ירו" - שאלה שחשיבותה עלתה באופן דרמטי בהליך הנוכחי וכך נשאל והשיב סאקר:

"ש. עולה מתוך ההקלטות שיש אמירה של ויקטור אליך שהמנוח נמצא ירוי בראש ולא "דפקו בראש". את הרוב אנחנו לא שומעים אבל יש את המילה "ירו". זוכר את זה?

ת. אני לא זוכר, זה מה שעולה לי בזיכרון - דפקו.

ש. מה המשמעות של "דפקו"?

ת. מילת ירייה. ירייה" (עמ' 188 משורה 27 לפרוט').

בחקירתו הנגדית בין הטחות על אמירת שקרים והפללת שווא של אדם חף מפשע ביודעין, השיב העד לסניגור בקצירת האומר שאין זה נכון שעשה יד אחת עם פקד מגורי להפללת כזב של הנאשם. כך הדבר גם באשר להפללת שווא נטענת של דוד איבגי בתיק בו נחשד (נקודה זאת תובהר בהמשך). לדברי העד, כך חזר ואמר, את ששמע מגואטה או מאיבגי זה מה שמסר למשטרה. עיקר הפעלתו הייתה בעניין הנאשם, המשימה לדובב את איבגי הייתה "על הדרך" (עמ' 191 ש' 11 לפרוט'). להטחת הסניגור בפניו כי רק בהליך הנוכחי "המציא" את הודאתו של הנאשם בפניו "ביחיד" ולא "ברבים", לא כפי שנהג בחקירותיו ובהליך הראשון חזר והשיב כי סיפר לאורך כל הדרך את ששמע מהנאשם וחזר ואמר בעמ' 193 משורה 2:

"ש. חוזר על השאלה עם תיקון קל לאותו רעיון - אני מפנה אותך לשתי ההודעות הראשונות שלך. בהודעה הראשונה שלך, ת/142, מיום 29.04. בחקירה הראשית פה אמרת שאחרי יום יומיים שלושה הוא אמר "הרגתי אותו". פה אמרת אחרי ששאלתי אותו הוא אמר שלושה-ארבעה ימים

"הרגתי אותו". מפנה ל-ת/143 מיום 02.05.04, חמישה ימים אחרי שלטענתך התחלת לדבר עם ויקטור. תגובתך?

ת. [מעין], ביומיים הראשונים ויקטור דיבר ברבים. היום היחיד אחרי שחזר ביום השלישי או הרביעי, אינני זוכר בדיוק, הוא חזר עצבני מהחקירה המסיבית שהייתה לו ואז אמר - כן, אני הרגתי, אני עשיתי - זו ההודאה היחידה שהוא דיבר על עצמו, אבל ככה בגדול הוא דיבר - חנקו אותו עם סימנים [מדגים].

בהמשך מעמת הסניגור את העד עם עדותו בהליך הקודם והטיח בו כי בניגוד לעדותו הוא החל בדיבובו של הנאשם וכי היה בתאו ב-26.04.04 כהאי ליסנא:

ש. אני אומר לך שבאותה הודעה ת/142 עמ' 2 ש' 1-13 "שאלתי אותו מה לו ולרצח...." [מצטט], אני נותן לך עוד נתון שכולנו פה מכירים - רק יומיים קודם לכן היה ערבי, כך כתוב במסמכים, עם ויקטור בתא. זה בא לידי ביטוי ב-נ/83 קלטת 7 מיום 26.04.04 יומן ההאזנה וכן ב-נ/84. אתה יודע מה הוא אומר לערבי בקלטת 7? שהיה כתוב בעיתון על המקרה שלו בלי השם שלו, שהיה כתוב שקשרו אותו בידיים וברגליים, חנקו אותו ודפקו לו כדור בראש. שים לב - כמעט אותו נוסח שלך, בדיוק הציטוט שלך, אבל בלי מילה אחת שאני אתעכב עליה קשרו לו ידיים רגליים, חנקו אותו ודפקו לו כדור - כדור - בראש. אני אומר לך שזה לא צירוף מקרים מדהים שבדיוק את המילים שהוא מספר לפי מה שהבין שכתוב בעיתון הוא אומר לערבי. אתה מספר שלושה ימים אח"כ בהודעה מיום 29.04 בבוקר את אותן המילים בלי המילה "כדור". הכל בול אותו דבר בלי המילה "כדור". אני אומר לך שאתה כבר היית איתו ביום 26.04 בתא. היית בדיבוב שלא דיווחת עליו.

ת. משבית המשפט מסביר לי את השאלה אני משיב שלא. באותו יום שנכנסתי שקיבלתי ממגורי אז התחלתי לעבוד.

ש. אני נותן לך עוד אפשרות. נניח שזה לא היית אתה - כפי שאמרתי מספר פעמים שזה לא קריטי להגנה אם זה היה דווקא העד הזה או לא - אני אומר לך שמגורי העביר לך את הדברים האלה ואמר לך תוציא את המילה "כדור" החוצה ולכן ביום 29.04 מסרת את הדברים.

ת. אין מצב, אדוני העו"ד. הלכת רחוק. רחוק מאוד הלכת. תהיה בריא.

ש. אני אומר לך שהאדם הסביר עם השכל הסביר ישאל את עצמו, אני מטיח בך שלפי ההיגיון לא יכול להיות, אין מצב שעל דרך המקרה אתה אמרת דפקו לו בראש בלי המילה "כדור" אלמלא ידעת שצריך להוציא את המילה "כדור". מה אתה אומר על זה?

ת. מה שאני שמעתי מויקטור העברתי בעדות שלי. זה מה שאני זוכר.

ש. אני מצרף את מה שסיפרתי לך עכשיו על המילים שהוא אמר לערבי שלושה ימים לפני מסירת ההודעה לזה ששומעים שהוא אומר לך יום לפני ההודעה שהוא נמצא ירוי בראש. אני מציין שאתה אמרת פה לבית המשפט בחקירה הראשית במענה לשאלת התובע מה זה דפקו לו בראש ואמרת

שדפקו זו ירייה. למה לא אמרת בהודעה שלך במשטרה, אם אמרת לשופטים דפקו לו בראש שזה ירו לו בראש? למה?

ת. פירוש המילה דפקו לו בראש - כל אחד יבין אותה, במיוחד בסלנג של עולם הפשע, שזה ירו בו. אם היו דוקרים אותו בראש אז היו אומרים דקרו אותו בראש, אבל דפקו זה ירו.

לבית המשפט:

ש. הסניגור שואל למה לא אמרת את זה במשטרה?

ת. אינני זוכר. הרבה שנים עברו.

ש. אבל מצאת לנכון להסביר לבית המשפט מה זה דפקו אבל במשטרה לא.

ת. אינני זוכר. אולי לא שאלו אבל אינני זוכר.

המשך חקירה:

ש. ב-ת/142 עמ' 2 ש' 13 אמרת "הוא לא הסביר מה זה דפקו בו..." [מצטט]. אם אתה טורח להגיד למגורי וכבר מתייחס לזה שהוא לא הסביר, אז למה לא אמרת שזה ירו לו בראש? אם הבנת שבסלנג דפקו לו בראש זה ירו, אז למה לא אמרת אוטומטית שהוא אמר שירו לו בראש? פתאום אתה הולך נגד ההבנה הברורה? אני מפנה לעדות שלך בבית המשפט, לדברים שאמרת, עמ' 122, 123, 158 ו-171 לפרוט' שם. מתמקד בעמ' 171-172. בעמ' 171 ש' 6 הסניגורית דאז שאלה אותך "ואז אתה אומר שדפקו לו בראש..." [מצטט]. למה כשהסניגורית שאלה אותך מפורשות מה זה דפקו לו בראש לא אמרת לה את מה שאמרת פה היום אחרי 15 שנה, שדפקו לו בראש זה ירו לו בראש?

ת. [מעין], מה שאני שמעתי מגואטה אני העברתי. למה לא אמרתי לסניגורית בזמנו אינני זוכר.

ש. אני אומר לך שיש סיבה למה היום אמרת אחרי 15 שנה לבית המשפט כאן ולא אמרת בבית המשפט שם, כי שם היית עם עלילה, היום אתה ממשיך את העלילה, אבל ההסבר הוא שהיום אתה מנסה בכל כוחך לעזור לתביעה ולמשטרה ולהסביר כאילו שאמרת "דפקו לו בראש" בהודעה הראשונה ת/142 עמ' 2, כאילו התכוונת לירו. זה ניסיון טשטוש היום בהסבר שלך לבית המשפט שדפקו לו בראש, הכוונה לירי, ניסיון לטשטש את הפרוק האיום והנורא שהכנסת את הבן אדם למאסר עולם. תשובה?

ת. אין שום טשטוש, אין שום תיעוד ואין שום דבר עם המשטרה והפרקליטות. מה שיש בעדות אני נתתי. בזמנו העדות הייתה סמוכה לדיבוב, היום עבר 15 שנה, זה לא יום ויומיים. נכון שיש דברים שאני שכחתי אותם.

ש. יש לך עוד ציטוט ואני מפנה לאותו עמ' ש' 18 "...אני הבנתי שדפקו בראש, הביאו לו מכה

בראש... " [מצטט], איך הבנת את זה? תשובה?

ת. בזמנו סימן לי עם החוט, שפתחו את החוק וחנוקו אותו כלפי מעלה עם האגודל, כלפי מעלה, ודפקו לו בראש. מה הכוונה הייתה בזמנו אינני זוכר היום לענות על זה. לא יכול לענות לך היום על זה. מה שאני ראיתי ממנו העברתי, מה שאני שמעתי ממנו העברתי. כל סימן שהוא סימן, כל מילה שהוא דיבר, אני העברתי את זה.

לבית המשפט:

ש. הסניגור אומר לך שבחקירה הראשית אמרת לנו שהבנת מהמילה "דפקו" בראש שזה ירי.

ת. כן.

ש. לשופטים בפעם הקודמת אמרת שהבנת שדפקו בראש זו מכה. למה אמרת להם מכה ולנו אמרת ירייה?

ת. מה שאני הבנתי "דפקו" לו בראש זה ירי.

ש. זה אתה אומר לנו היום. לשופטים לפני 15 שנה אמרת הפוך. למה?

ת. לא זוכר".

בהמשך חקירתו הנגדית, לשאלותיו החוזרות של הסניגור הכחיש העד שוב ושוב כי תיאם עדויות עם פקד מגורי, שהודרך על-ידי מגורי מה לומר (עמ' 196-197 לפרוט') בין היתר שאל-הטיח הסניגור בעד בעמ' 197 לפרוט' משורה 9:

"ש. אני מתייחס ל-144/ת, הסכם המדובב שלך לגבי ויקטור - שם יש לך בונוס של 3,000 ₪, כמה אלפי שקלים. אני אומר לך שזה היה המון כסף לפני 15 שנה, במיוחד לך כאסיר, ואתה עם מוטיבציית היתר שלך לזכות בבונוס לא בחלת ולא נמנעת מעלילה בזדון. תשובה?

ת. [מעין], חלילה וחס. חס וחלילה לשים בן אדם חף מפשע בשביל 3,000 ₪. לא יעלה לי על הראש בכלל. צריך בן אדם בלי מצפון. מה ששמעתי מויקטור העברתי בלי לחשוב על זה.

ש. מגורי סיפר לך מתי בוצע הרצח? נניח שהוא פגש אותך ביום 28.04 והוא תדרך אותך ואמר לך חניקה, שאיזו נחנק למוות, האם הוא אמר לך מתי איזו נחנק למוות?

ת. אפילו אני לא זוכר מתי נכנסתי אבל אני זוכר דבר אחד - באותו יום שנכנסתי התחלתי לעבוד. התאריך המדויק שנכנסתי זה היה באפריל. משבית המשפט מסביר לי את השאלה אני משיב שמגורי לא אמר לי מתי שוורץ נרצח, לא אמר לי את התאריך.

ש. אני אומר לך שבדו"ח שלו ת/27 הוא כותב במפורש שהוא אמר לך שלפני מספר שבועות איזו נחנק למוות. מה אתה אומר על זה?

ת. יכול להיות שנקט בימים או שבועות, אבל תאריך, יום, לפני שבוע, לפני יומיים, אני לא זוכר. לא, לא אמר לי.

ש. תגיד לי, אתה רוצה להגיד לנו שאת הפרט הזה לפי מה שכתוב הוא נתן לך רק שני פרטים - נחנק ונחנק לפני מספר שבועות. אתה רוצה להגיד לנו שלא זכרת אחד משני פרטים בלבד שהוא אמר לך? ענית לנו שהוא לא אמר לך מתי.

ת. תן לי לרענן את הזיכרון שנייה, אני אגיד לך בדיוק. מה שאני זוכר אמרתי לבית המשפט. אני זוכר שזה היה באפריל, קרוב ל-20 לחודש או אחרי, משהו כזה, ישבתי עם מגורי, עשינו הסכם, התחלתי לעבוד באותו יום, אמר לי שויקטור הוא חשוד ברצח שוורץ, ויקטור גואטה, הראה לי את התמונה שלו ושאל אם אני מכיר אותו. אינני זוכר שהוא אמר לי שרצחו אותו בחניקה, את זה אני לא זוכר, או רצחו אותו את זה אני לא זוכר.

לבית המשפט:

ש. הסניגור דיבר על היסוד של הזמן.

ת. באפריל לקראת חג פסח. לפני, אחרי, ככה בסביבה הזו, אני לא זוכר בדיוק תאריך."

אף טענותיו של הסניגור כי בכוונת מכוון בהנחיית פקד מגורי עוות ופגע בטענת האליבי של הנאשם - נדחו על-ידי העד (עמ' 198) וכך שהסתיר בעדויותיו את ביטחונו המופגן והברור של הנאשם בחפותו (שם).

ובהמשך דחה העד טענותיו של הסניגור כי חששו של הנאשם בהקשר הד.נ.א היה מכך שהד.נ.א שלו יושלל על-ידי השוטרים בזירה (עמ' 199 לפרוט') וכי "...עיוות, קילקלת ושינית מהדברים של ויקטור" (עמ' 199 ש' 25 לפרוט') בהתייחסותו לביסמוט.

בעמ' 200 משורה 10 לפרוט' שאל הסניגור והשיב העד:

"ש. אני מפנה אותך למשהו מעניין. בכל שלוש העדויות שלך לא סיפרת מעולם שויקטור אמר לך שקשרו למנוח את הידיים מאחורי הגב. לפתע פתאום בעדות בבית המשפט הקודם, כעבור שנה, אתה מספר שויקטור אמר לך ש"קשרו" זה קשרו את הידיים מאחורי הגב. אני מפנה לעמ' 122-123 שאין לי אותם כאן בהנחה משמעותית שאני צודק אתה יכול להגיד לנו למה פתאום אמרת את זה במשפט שויקטור אמר קשרו אותו למרות שלא מסרת את זה באף הודעה? מאיפה ידעת פתאום לחדש את זה במשפט?

ת. אינני זוכר."

11. העד נ':

א. עד מרכזי נוסף, שהועד בפרשה, אך לא בפנינו מחמת העובדה שנפטר טרם הדיון בהליך הנוכחי הוא המדובר נ'.

על פי עדותו בהליך הקודם (עמ' 478 ש' 16-17 לשיבת 27.06.05) שימש לראשונה כמדובר בפרשה הנדונה.

אף נ' כסאקר היה עבריין שבעת מעצרו ערך הסכם דיבוב עם המשטרה (ת/91). שלא כסאקר "שכר טרחתו" שולם על בסיס שכר יומי ולא גם על פי תוצאה.

ב. אמרות נ' בחקירה:

בחקירתו מסר נ' שתי הודעות. בראשונה ת/148 (האמרות הוגשו רק בפנינו ולא היו בפני המותב בהליך המקורי) מיום 02.05.04, אמר שעיקר שיחות הנאשם היו עם סאקר הוא בעיקר הקשיב ושמע את שיחותיהם, אם כי שוחח אף הוא עם הנאשם (ת/148 גליון 3).

העד תיאר בהודעתו את דברי הנאשם על מקרים אחרים להם היה שותף, זהים לאלו עליהם דיווח סאקר (עמ' 1-2 להודעה) ועל סיפורו של הנאשם על התנהגותו בביצוע מעשי עבירה (גילוח הראש, התנהלות עם בגדיו), על רצונו לפגוע באחיו ושימושו בסמים. על מקרה מיכאל כהן ועוד (עמ' 2-4 ל-ת/148).

באשר לתיקנו אמר "ויקטור סיפר לסאקר על אדם שהוא קשר אותו בידיים מאחורי הגב וגם קשר אותו בצוואר ומשך את החוט חשמל שהיה לו בצוואר, הוא סיפר לנו שהוא לא רואה אף אחד והכוונה שלו שהוא לא עושה חשבון לאף אחד..." (עמ' 2 משורה 23 ל-ת/148). את הודעתו חתם ב"דבר מאוד חשוב שויקטור סיפר לנו מספר פעמים זה על העניין שהוא כעת עצור עליו על הרצח. הוא סיפר לנו על כך שקשר לאדם, הוא לא אמר את השם שלו את הידיים מאחורי הגב. הוא סיפר על כבל שפתח אותו ובעזרתו קשר את הידיים וגם הצוואר של הבן אדם וסימן איך הוא משך את החוט ואחרי זה ויקטור אמר בערבית "קטלתו" שהכוונה היא הרגתי אותו, או יותר נכון גרמתי לו למות ואני לא רואה אף אחד בנתניה ולא מפחד מאף אחד כולל המשפחה של המנוח..."

ת/149 נגבתה ביום 04.05.04. באמרה זו לא מסר מיוזמתו דברים חדשים לנושא המשפט. לשאלה "האם במהלך הימים שישבת כמדובר, האם ויקטור גואטה עשה לך סימנים לגבי הרצח של איזו שורץ" השיב "ויקטור אומר שהנרצח היה קשור מאחורי הגב. ויקטור עשה לי בידיים שלו סימן והראה לי את הידיים שלו מאחורה, וגם אמר לי שהוא משך את איזו שורץ בידיים שלו עם חוט חשמל, גם הדברים האלה שאמר ויקטור סימן בידיים שלו (המדובר מראה על משיכה כלפי מעלה)".

ג. עדות נ' בהליך הקודם:

את עדותו בהליך המקורי מסר נ' ביום 27.06.05 (עמ' 478-514). שם בפתח עדותו אמר בניגוד לראיות

(ת/27) וגרסת פקד מגורי כי לא נאמר לו דבר על אופן ביצוע הרצח (עמ' 479 ש' 5 לפרוט' ובחקירה נגדית עמ' 484-487 לפרוט'). טרם הכניסה לתא הוא לא הכיר את הנאשם, או את המדובב סאקר.

לעניין המשפט אמר שהנאשם סיפר (מעמ' 480 לפרוט'):

"תפס כבל חשמל קשר אותו בידיים שלו, שם בתוכו עוד כבל בגרון ואמר קטלטו אני אהרוג אותו.

כב' הש' רוטלוי: באיזה שפה הוא אמר את זה?

עד: בשפה הערבית.

ש. אתה עכשיו שסיפרת לביהמ"ש שהוא הרג עם חוטי חשמל, עשית תנועות עם הידיים.

ת. כן.

ש. מאיפה התנועות האלה.

ת. בתוך התא. הוא סיפר לי את זה בתוך התא.

ש. והוא עשה את התנועות?

ת. כן.

ש. זה תנועות של הנאשם.

כב' הש' רוטלוי: רגע ואתה אומר שהוא אמר לך את זה בנוכחות סאקר ועוד מישהו שהיה בתא?

עד: כן.

כב' הש' רוטלוי: בנוכחות כולם?

ש. עם מי הוא דיבר? אתך?

ת. עם סאקר. הוא היה כל הזמן הוא חשד בי שאני מדובב ומתחיל לצעוק, גם יש מדובבים יש מדובבים וחתך את עצמו, והתחיל לצעוק, תיקחו את האדם, תמחקו את האדם,

ש. זאת אומרת מה שאתה אומר שהוא דיבר עם סאקר עליך, הוא לא תמך הוא חשב שאתה מדובב?

ת. כן.

ש. מאיפה הדברים שאתה עכשיו מספר?

ת. אני ראיתי. אני הייתי בתוך התא אני רואה.

ש. אתה רואה או הקשבת?

ת. הקשבתי.

ש. עכשיו בוא תספר בדיוק מה שמעת בימים האלה? דיברת על חוטי חשמל. מה עוד?

ת. היה מוכר תפוחים, יעני לא נוטל סמים. אומר תפוחים.

ש. לא אני שואלת אותך עוד על הרצח. לא על התפוחים.

כב' הש' רוטלוי: תראה אנחנו לא רוצים לשמוע על דברים אחרים. רק אם אתה יודע שמעת משהו בקשר לרצח הזה. לא על דברים אחרים.

עד: והיה שם עוד אחד בתוך התא שווריץ קוראים לו שווריץ אחד מנתניה. אומר לו יש אחד עלי עד מדינה, תשרוף אותו.

ש. הנאשם אמר שיש עליו עד מדינה?

ת. כן.

ש. והוא אמר למישהו לשרוף אותו?

ת. כן אני לא זוכר את השם שלו וגם אמר לו תשרוף את התא בלילה ושרף אותו.

ש. כן. עכשיו בל אני רוצה שיותר תספר לנו תזכור מה שמעת מהנאשם בתא לגבי הרצח. בדיוק הפרטים. מה אתה זוכר שהוא סיפר לסאקר?

ת. גם היה כובע היה בראש שלו.

ש. למה?

ת. שלא יתפסו שערות על הראש שלו ואני זוכר גם,

ש. מה הוא עשה לבן אדם?

ת. הוא קשר אותו, הוציא את הכבל חשמל, קשר אותו בידיים,

ש. קשר אותו?

ת. כן בידיים.

ש. הביא עוד כבל חשמל, שם אותו בתוך הגרון ואמר קטלטו.

כב' הש' רוטלוי: העד מדגים קשירה מאחור. משיכה כלפי מעלה.

ש. עכשיו הוא סיפר לך או לסאקר מאיפה היה לו החוט החשמל?

ת. הוא הוציא אותו מהחשמל. לא זוכר בדיוק.

ש. מה זאת אומרת מחשמל הוציא אותו?

ת. כבל חשמל הוציא אותו מחשמל.

ש. כבל חשמל,

ת. הוציא אותו, פירק אותו.

ש. אז שוב, העד מדגים פירוק של כבל.

כב' הש' רוטלוי: איך הוא עשה?

עד: הוא אמר אני הבאתי חוטי חשמל קשר אותו והביא עוד חוט כבל חשמל, פירק אותו ושם אותו בתוך הגרון ואמר קטלטו.

כב' הש' רוטלוי: מה זה בתוך הגרון?

עד: שם אותו ככה,

כב' הש' רוטלוי: אה מסביב?

עד: ומאחורה עשה לו ככה.

כב' הש' רוטלוי: משיכה מאחור.

ש. והסימנים האלה שאתה הראית פה לביהמ"ש זה ראית את הנאשם עושה?

ת. כן.

ש. עכשיו תגיד לי,".

ובהמשך בעמ' 848 לפרוט' משורה 1:

"ש. תגיד איך הוא, אתה זוכר איך הוא קשר את הידיים, אם מר ויקטור סיפר לגבי איך הוא קשר את הידיים, איפה קשר את הידיים?

ת. קשר אותו ככה וככה, אני לא זוכר בדיוק. קשר אותו והביא עוד חוט חשמל, הוציא אותו. שם אותו בתוך הגרון ככה ואמר קטלנו.

כב' הש' רוטלוי: טוב אין טעם לחזור על הדברים 5 פעמים.

ש. בסדר עכשיו סיפרת קודם על מקרה שאמרת שויקטור הנאשם נחתך וירד לו דם ומה הוא עשה אז?

ת. התחיל לצעוק, סאקר, סאקר אתה (לא מובן) קחו אין אש. שלא ייקחו ממנו דם מהאצבע יעשו בדיקה בשבילו.

ש. רק לגבי שאלה אחת שאני שאלתי אותך מה ויקטור סיפר לגבי איך היו קשורות הידיים. אמרת שאתה לא זוכר. איפה בגוף?

ת. ככה.

כב' הש' רוטלוי: מראה מאחורי הגב.

עו"ד יצחקי: לא אבל מקודם הוא עשה קדימה.

עד: שלא יגן על עצמו, קשר אותו ככה.

כב' הש' רוטלוי: הוא עשה קדימה שהוא הראה איך הוא קשר, ואח"כ הוא עשה כאילו לולאה מאחורי הצוואר ועכשיו הוא מדגים.

עו"ד אבידוב: הידיים היו מאחורי הגב."

בחקירתו הנגדית (עמ' 498-499 לפרוט') חזר העד על גרסתו כי שמע את הנאשם אומר לסאקר כי הרג את המנוח - שמע אותו אומר קטלנו (עמ' 501-502 לפרוט'), מנגד לא שמע כל אמרה של הנאשם כפי שסיפר סאקר בדבר "דפקו לו בראש" (עמ' 500-501 לפרוט'). לשאלות הסניגורית אישר ועמד על כך כי ראה את סאקר מוסר לנאשם מכתב, מכתב שחשב שקשור לבריחת הנאשם מן המעצר. לגרסת העד בחקירה הנגדית הנאשם חזר והגביה הווליום במערכת המוסיקה והוא (העד) וסאקר היו מנמיכים הקול (עמ' 508-511 לפרוט').

12.

א. לבד מעדי התביעה המרכזיים שעדויותיהם בהליכי העבר פורטו לעיל, העידו לתביעה בהליך הקודם עדים שעדויותיהם הינן ראיות, כאמור, בתיקנו. החוקרים פקד אוהד מגורי (בשלושה פרקי עדות) גדעון שגן ונוהאד חלבי (לצורך סעיף 10.א לפקודת הראיות בקשר לאמרותיו בחקירה של עד התביעה העוין ויטו עמרה) ומוטי משעני שערך חיפוש בדירת הנאשם ת/74.

בנוסף הועדו השוטרים מרדכי ברמי, קצין מעבדה נידת של המחלקה לזיהוי פלילי אשר הגיש את המוצגים ת/76-81, טכנאי הזיהוי אלון ספין שביקר בזירת העבירה ביום 09.01.04 מטעמו הוגשו המסמכים ת/87-90.

לצורך סתירת האליבי של הנאשם העידה התביעה את אברהם בר-אור (עדותו בעמ' 367-371 ואמרתו ת/83 חלף חקירה ראשית) - עסקין באליבי הנטען - המוטעה ליום 04.04.04.

הועד ד"ר חן קוגל שערך חוות דעת (ת/84-86) מהמכון לרפואה משפטית באשר לגופת המנוח.

כתנא דמסייע לעדותה של רחל פרץ העידה התביעה את העדים מוריס שיינ ג ד"ר אלי אלבז, ויטו עמרה ושוקי עטיה - לחיזוק עדותו של ביסמוט את דוד דה פאס וכן הועד אברהם איבגי ששהה עם הנאשם והמדובב בתא המעצר עובר להפעלת המדובבים בפרשה זו.

כפי שנאמר וייאמר עדותו של שוקי עטיה היה בה כדי לחזק אף את גרסת ביסמוט.

ב. מאלה שפורטו לעיל נתייחס בהכרעת הדין הנוכחית לאותם עדים אשר נוגעים במחלוקות שבפנינו. יצוין שלבד מהשוטרים שחלקם הועדו על-ידי התביעה, לבקשת ההגנה, גם בפנינו, לא היה ניתן להעיד את האחרים - חלופ הזמן וגורמים אחרים הביאו לכך שכל אותם עדים אינם בין החיים.

ג. בישיבת יום 26.06.05 (מעמ' 384-395 לפרוט') הועד מוריס שיינברג שכנו של המנוח. לדבריו ביום שני לאחר פסח (בהמשך עדותו התברר שכוונתו הייתה לפני הפסח) נסע על אופניו בדרכו בבוקר אל המכולת לקנות לחם ואז הבחין במי שזיהה אחר כך במסדר זיהוי תמונות שערך לו פקד מגורי כרחל פרץ וראה כתיאורו (עמ' 385-386 לפרוט'):

"ת. נסעתי עם האופניים, עליתי למכולת, אני רואה איפה שאיזו גר, יש שמה שטח, יש שמה מעבר על הכביש שביל קצר ויש מאחורנית שטח, היא רצה מהשטח,

ש. מי זה היא?

ת. הבחורה, בלונדינית, רזה. היא רצה עם תיק ניילון ומעורערת ומסתכלת לכל הכיוונים ככה ופתאום אני רואה אותה רצה כמו טיל, פתאום לא ראיתי אותה.

כב' השופט טל: הכרת אותה?

ת. מה?

כב' השופט טל: ידעת מי זו?

ת. כן.

כב' השופט טל: מי זו?

ת. זאת היא נרקומנית היא תמיד באה אליו שמה לקחת מנות אני יודע.

כב' הש' טל: איך קוראים לה אתה ידעת?

ת. זה אני לא יודע.

כב' הש' טל: לא יודע.

עו"ד אבידוב: אני רוצה להציג לך תמונה, אפשר לקבל את תיק המוצגים הראשון.

כב' הש' צ'רניאק: אתה ראית מאיפה היא יצאה?

ת. היא יצאה מאחורנית של הבית, יש שמה שטח פתוח.

כב' הש' צ'רניאק: אחרי שהיא הגיעה לשטח הזה, אתה לא יודע?

ת. לא, עברתי עם האופניים פתאום אני רואה מישהי רצה עם שקית ניילון ומבוהלת, ומסתכלת שמאלה, ימינה, אחורה, היא היתה בשוק, אחר כך היא רצה. היא שאף אחד לא ראה אותה, היא התחילה לרוץ.

.....

ת. היא התחילה להסתכל מכל הכיוונים, התחילה להסתכל שמאלה ימינה והיתה עם שקית ניילון והתחילה לברוח.

ש. מה זאת אומרת בשוק? למה התכוונת?

ת. היא היתה, זה כמו צהובה כזאת, היא לא הולכת רגיל, היא התחילה להסתכל על כל הכוונים.

ש. כמו מי, איזה רגש היה שם?

ת. פחד."

באמרותיו בחקירה ת/156, ת/157 (למסדר הזיהוי) מסר עובדות זהות.

ד. העד ויטו נוידרור (עמרה) הוכרז כעוין לתביעה שזימנה אותו להעיד על מנת לספר על שסיפרה לו רחל בבוקר הרצח המיוחס לנאשם בעוברה דרכו לסוע ליפו. בהודעתו ת/93 מיום 18.04.04 (שנמסרה באזהרה בחשד לעבירת שיבוש הליכי חקירה) אמר "מרחל שמעתי שהיא שמעה שהוא מקבל מכות מויקטור והיא ברחת מהחלון שלא יראה אותה שמה והיא באה אליי לבית וזהו" (עמ' 1 משורה 14 ל-ת/93).

כן אמר מעט קודם **"...משוקי שמעתי על זה שלא ימכור סמים"** - כשהוא מתייחס לנאשם - בהמשך אמר **"עישנו סמים ואמר לנו תלכו לאיזו תעשו לו בעיות שלא ימכור..."** (עמ' 1 משורה 21 ל-ת/93).

בעמ' 2 להודעה משנשאל **"ש. ומה רחל פרץ סיפרה לך על מה שקרה עם איזו?"**

ת. היא סיפרה לי שאיזו העיר אותה אמר לה קומי קומי ויקטור בא אז היא קפצה ישר מהמרפסת ושמעה מכות שהוא מרביץ לו והיא ברחה ובאה אולי לבית והיה לה בדיוק בדיקה ביפו..." (משורה 6).

בהמשך אמר שרחל לא אמרה לו שהנאשם התוודה בפניה ברצח.

בעדותו בבית המשפט (מעמ' 518 ישיבת 21.07.05) אמר העד כי רחל שהיא בת בית בביתו, ישנה אצלו, כמו אחות עבורו - סיפרה לו רק כי הייתה אצל איזו **"שמעתי צעקות וקפצתי מהחלון, לא רציתי שיראו אותי שלא יגידו שהייתי שמה. זהו"** (עמ' 521 משורה 13 לפרוט'). כך חזר ואמר אף לחקירתה הנגדית של התובעת - תוך שהוא אומר שלא לקחו ממנו בחקירה עדות, ואם כן, כתבו על קרטון, ושרחל משקרת.

כן הכחיש העד כי הנאשם הגיע לביתו בערב היום בו סיפרה לו רחל כי קפצה מביתו של המנוח (עמ' 534 לפרוט'). העד הכחיש את דבריה של רחל בחקירתה כי סיפרה לו שהנאשם התוודה בפניה ברצח (עמ' 535 לפרוט').

בהתייחסות לעדותה של רחל עמדתי על תרגיל החקירה - העימות שנערך בין ויטו עמרה ורחל ופירותיו החקירתיים (נ/11, ת/165).

ה. ד"ר אלי אלבז ד"ר לפסיכולוגיה ומנהל המרכז לאבחון נפגעי סמים ביפו בשעתו - הביא עמו את תיקה של רחל - שם עלה ממוצגים ת/15-א-ג' כי רחל הגיעה ליפו ביום 29.03.04 לצורך בדיקה של פסיכיאטר (עדות העד בין עמ' 424-431 לפרוט' ישיבת 26.06.05).

ו. שוקי עטיה מסר ביום 12.04.04 את הודעתו בחקירה (נ/27). על פיה הפעם האחרונה שראה את המנוח בחיים הייתה ביום 28.03.04 - באותו יום (בסוף עדותו מבהיר העד את שאלת התאריכים) קנה מהמנוח סמים ותחליפים (עמ' 1 ש' 17 ל-ת/27). באותו יום על פי ההודעה דיבר אף עם רחל פרץ שהייתה בדירת המנוח - בהודעתו זאת אף התייחס העד לחוב קיים בין הנאשם למנוח בשל סמים.

ז. בהמשך האמרה סיפר על כך שבלייל 27.03.04 הגיעו למקום מגוריו הנאשם וביסמוט כדי לגבות חובו לנאשם.

בעמ' 3 ש' 18 אמר העד כך **"ויטו עמרה ביקש מויטו גואטה כסף וגואטה לא רצה לתת לו...ואז הוא אמר לעמרה תלך לאיזו ותגיד לו שיתן לך את החוב שהוא חייב לו שתי מנות ושיפסיק אני הבנתי מהפוזזה או שכאילו יפסיק למכור חומר ולעשות פוזות"**.

מעמ' 556 לפרוט' בשיבת יום 01.09.05, העיד עטיה בבית המשפט בהליך הקודם - בעדותו סיפר על חובו לנאשם ועל כך שהנאשם הגיע עם ביסמוט לגבות את החוב בליל 27.03.04. המפגש היה במוצאי השבת, למחרת פדה 400 ₪ מכספי הביטוח הלאומי והלך לבית המנוח לרכוש סמים ממנו. בביתו ראה את המנוח ואת רחל.

בחקירתו הראשית (עמ' 563) אמר העד - ולא הוכרז כעוין לתביעה שאף לא ביקשה זאת שהנאשם לא אמר לו לומר למנוח להפסיק למכור סמים.

בעמ' 570 לעדותו מספר העד שכאשר הוא הנאשם וביסמוט ירדו מביתו התפצלו השניים וכל אחד הלך לכיוון אחר (אציין שבחקירותיו אף הנאשם לא טוען שהוא וביסמוט נפרדו מיד אחרי שהיו אצל שוקי עטיה - עמ' 149 ת/40 ש' 1 למעלה).

ח. בנוסף לעדותו של שוקי עטיה שהועד לחיזוק עדותו של ביסמוט העידה התביעה (בהליך המקורי) את נהג המונית דוד דה פאס. העד סיפר על כך שסמוך לפסח 2004 בסביבות השעה 03:30-04:00 בשכונת דורה, עצר אותו אדם ביקש להסיעו לרמת הרצל בר יוחאי למרות שאין בידיו לשלם לו והבטיח לשלם למחרת - העד מסר פתק בכתב ידו לאותו אדם ובו כתב "דוד 6" - הוא הפתק שנתפס מביסמוט ת/9 (עמ' 600-601 לשיבת 26.02.05) - בחקירה המשטרית (ת/155) אף זיהה את האדם - אף שתיאר מעיל בצבע שונה מזה שהצביעו ראיות אחרות - זאת הייתה הפעם היחידה שהסיע את ביסמוט - כך אמר בחקירתו במשטרה.

בבית המשפט אישר העד כי ייתכן וההסעה הייתה בליל 27.03.04 - שבועיים לפני חקירתו. העד על דרך הכלל, על פי דבריו, אינו עובד משישי בלילה עד צאת השבת. אמרתו הוגשה במסגרת ההליך החדש ת/154.

ט. מטעם התביעה הועד אף אברהם איבגי (עמ' 584-598 לפרוט' ישיבת 03.11.05). שם, באמרתו ת/95 העיד שלא שמע דבר מתוכן השיחות בין הנאשם לבין הערבים שהיו איתם בתא המעצר (המדובבים סאקר ו-נ'). לא היה לעד זה, בהליך המקורי להוסיף דבר לשאלות שבמחלוקת למעט הגבהת והנמכת הווליום במכשיר הרדיו של הנאשם עובדה שלא הייתה ממש במחלוקת בין הצדדים.

י. בראיות התביעה שהוגשו בהליך המקורי - אמרות הנאשם בחקירה, לאלה אתייחס, מטעמי נוחות - בסקירת ראיות ההגנה.

יא. בראיות התביעה החדשות - ת/133, ת/145 א'-ב'-ג' ראיות הקשורות בניסיון דיבוב קודם שנעשה לנאשם - ביום 13.04.04 ודווח להגנה רק כשנה מהגשת כתב האישום המקורי, שם אמר הנאשם כי יש לו אליבי. בהינתן שהרצח היה בעת שהיה עצור בפרשת כהן ומלבד זאת לא הוסיף דבר.

13. ראיות ההגנה:

בהליך הנוכחי העיד הנאשם כעד יחיד להגנה. בהסכמת הצדדים אומצו לראיות שבפנינו עדותו ואמרותיו של עד ההגנה

משה בלאס (בעל חנות המכולת בשכונת דורה) ודוד היקרי ממנו שכר הנאשם את הדירה בה התגורר עובר לביצוע הרצח. הוגשה הודעת אילנה בת זוגו, הודעות הוריו של הנאשם והודעות ועדות מיכאל כהן בהליך המקורי.

בנוסף יתייחס בית המשפט לכל ראיה שהייתה בפני בית המשפט בהליך הקודם ושהוצגה מטעם ההגנה ושהסניגור בסיכומיו מבקש להסתמך עליה.

14. אמרות הנאשם בחקירה:

א. ת/6 הודעה שנגבתה מהנאשם (והוקלטה בווידיאו) ביום 11.04.04 - אז לראשונה נחקר כשהוא נחשד ברצח המנוח. באמרה זאת הכחיש הנאשם, כבכל אמרותיו פגיעה במנוח, טען לעלילה מצד ביסמוט, הודה בהיכרות עם המנוח ובכך שקנה ממנו סמים. משנשאל **"האם היית אצל איזו בדירה?"** השיב **"לא"** (עמ' 2 לאמרה ש' 15-16, עמ' 7 לתמליל) - בהמשך אותה הודעה (עמ' 10 לתמליל) הנאשם מתקן ואומר שייתכן והיה בבית המנוח בשביל סמים לפני חודשיים. לדבריו כל ההאשמות המוטחות בו הן ספקולטיביות, כמו אף ראיות אפשריות שנשאל לגביהן כטביעת אצבע או שערות שלו שימצאו בדירה.

ייתכן שבאמרה זו להרבה שאלות מסרב הנאשם להגיב, אך בסופו של יום עונה למרביתן. הנאשם במוסרו העדות מרבה להרכין את ראשו, להניחו על השולחן, לעיתים מדבר לא ברור, לעיתים מקנח את אפו ואף על רצפת התא. מדי פעם אומר הנאשם כי אינו חש בטוב ובמקרים רבים מפקק.

יחד עם זאת הנאשם מוסר את גרסתו כאשר הוא מדבר בהיגיון ולעניין.

באמרה ת/7 - חזר והכחיש הנאשם את המיוחס לו. אישר כי היה בבית המנוח והשתמש שם בסמים - **"בחדר של המיטה הפנימי יותר"** (עמ' 1 ש' 20). תוך גביית האמרה ביקש הנאשם שתופסק גבייתה בשל שאינו חש בטוב. עם זאת אמר (עמ' 2 ש' 24) כי נגמל במעצר הזה מסמים.

בשורות 10-12 עמ' 3 ל-ת/7 מעלה הנאשם את טענת האליבי **"...אם דו"ח מז"פ אומר שהמנוח נרצח ביום שלישי 07.04.04 ואני עצור מיום ראשון 05.04.04 מה לי בקשר לרצח הזה"**.

ביום 14.04.04 נחקר הנאשם (ת/8) ובחקירה זאת הוא נשאל באשר למעשיו ומקום שהייתו בימים 27.03.04 עד 31.03.04 ולבקשתו נאמר לו באיזה ימים "נופלים" תאריכים אלה, אך הנאשם אינו משיב לגופה של שאלה.

ת/40 הודעת הנאשם שאף הוקלטה ביום 10.05.04 לאחר הפגשתו עם שני המדובבים בתאו. באמרתו זאת טען כי ידע עובר לשהייתו בתא כי עסקין במדובבים וכי כל שסיפר להם היה **"סיפורי מלחמה"**, אך לא אמר ולא סימן להם דבר הקשור ברציחתו של המנוח וכי ידיעותיו על אופן ביצוע הרצח מקורו **"דרכים צח"מ"** (ת/40 א' עמ' 2 ש' 3, עמ' 21 לתמליל). עם זאת בהמשך הודעתו זו (עמ' 23 לתמליל) אומר הנאשם בעקבות השאלות של החוקר מהיכן ידע על המכה בראשו של המנוח:

"מילה הראשונה הזאתי נשמעת מפוך. אני ששמעתי, לא...ממקור משטרתי. שמעתי ממקור..."

נחקר: ממה ששמעתי ממקור אחר, שהוא נורה בראש".

ובעמ' 24:

"חוקר 1: כיצד ידעת לספר למדובב שהקרבן נקשר מאחורי גבו בידיו?

נחקר: שקר וכזב. אין דבר כזה. לא אמרתי דבר כזה. עם החוטי חשמל...

....

נחקר: עם החוטי חשמל, זה עוד מזמן ביסמוט, שאמר שחתך את החוטי חשמל, והחזקתו אותו..."

בעמ' 26 לתמליל 52/04 אומר הנאשם באותה חקירה:

"חוקר 1: מקודם אמרת שמקור סיפר לך על ירייה בראש. מי זה?

נחקר: (לא נשמע) עיתונות.

חוקר 1: מה?

נחקר: עיתונות.

....

שמעו שמועות מה שקראו בעיתונות...

זה מה ששמעתי.

חוקר 1: ממי.

נחקר: מאחד העצורים שאמר לי שקרא את הכתבה...

חוקר 1: מי זה העצור?

נחקר: לא מכיר אותו. לא מכיר אותי אני לא מכיר אותו".

בעמ' 28 לתמליל נשאל הנאשם למעשיהם שלו ושל ביסמוט לאחר המפגש עם שוקי עטיה ותשובתו בראשית עמ' 29 "נחקר: לאן הלכנו? המשכנו לשמה (לא נשמע). המשכנו לעוד מישהו שחייב לי כסף, אמרתי לו שישב בצד, שהכל בסדר, קבלתי את הכסף ונפרדנו".

בהמשך החקירה מסרב הנאשם חלקית לענות לשאלות בדבר האליבי לו הוא טוען מחמת עייפות והשפעת כדורים, אם כי אמר ששב לביתו בהמשך והלך לישון. למחרת יצא עם אחותו למקומות שונים אותם פרט. בהמשך הכחיש המוטח בו באשר לגרסת רחל פרץ לאירועי ליל 29.03.04.

ב-ת/41 מיום 10.05.04 מפרט הנאשם את שעשה עם אחותו גילה לאורך יום 29.03.04 לאחר שאספה אותו מביתו בבוקר ברכבה ועד שנפרדו דרכיהם לאחר ביקור לניחום אבלים בשעות הערב.

ת/31 הינו מזכר מיום 02.05.04, דו"ח תשאול של הנאשם לאחר הארכת מעצרו בבית המשפט וטרם הוחזר לתאו בו היו המדובבים - על פי הדו"ח הנאשם לאורך מרב (65% לדברי פקד מגורי) התשאול שר. כן הכחיש את המיוחס לו ואמר "שחבל לנו על הזמן ושביסמוט לא יעזור לנו".

15. עדות הנאשם בהליך המקורי:

הנאשם מסר עדותו לבית המשפט בהליך הקודם ביום 26.12.05 מעמ' 609 לפרוטוקול.

לדבריו היכרותו עם המנוח היא רבת שנים, הם בני אותה שכונה ובנוסף הם מכירים מבית הסוהר.

לא הייתה בלבו של הנאשם שנאה אל המנוח, קשריהם היו טובים. משהשתחרר בפעם האחרונה מבית הסוהר היה לראשונה אצל המנוח והאחרון ביקש ממנו עזרה להרחקת נרקומנים המכים אותו, לוקחים ממנו סמים בכוח וכיוצ"ב.

בנוסף בשל הקשיים של המנוח ברכישת אוכל והבאתו לביתו בשל מחלתו הנאשם סייע לו בכך (עמ' 609-610 לפרוט'). הנאשם שילם למנוח חובו במכולת - ואף מספר פעמים בודד הביא לביתו מוצרים.

באשר לביסמוט, סיפר הנאשם כי הכירו במאסרו האחרון, שאף לו ביסמוט היה אחראי (עמ' 610 משורה 12 לפרוט') ואף בהמשך סיבך ביסמוט את הנאשם במאסר.

מעט לאחר שהנאשם השתחרר ממאסרו בינואר-פברואר 2004, כחודשיים לאחר מכן השתחרר ביסמוט גם הוא, מצבו היה בכי רע והנאשם עזר לו "מעט בכסף", כך העיד, "קצת, בדברים", הראה לו את מקום מגוריו. ביסמוט ניסה להדיחו לדבר עבירה, אך הנאשם אמר לו כי גמר עם הפשע. ביסמוט היה מגיע לבית הנאשם כל יום כשהוא שתוי והוא הנאשם סילקו מהבית, ביסמוט הטריד אותו ואת חברתו וחבריו עד שנאלץ להשפילו, אף הוריו של הנאשם הזהירו אותו מקשריו עם ביסמוט (עמ' 611 לפרוט').

הנאשם סיפר כי משהשתחרר מהמאסר גר אצל הוריו כשבועיים אחר כך עבד כחודש בערד ושכר את הדירה בחוזרו מדוד היקרי, שם גר כשלושה שבועות עד שנעצר ביום 05.04.04.

בדברו על רחל סיפר כי היא הראשונה ששכב איתה מאז שחרורו ממאסר, אמנם אהב אותה, אך משנודע לו כי היא פרוצה ניתק היחסים ביניהם - אך היא לא הרפתה ואיימה ופעלה לפגוע ביחסיו עם חברתו החדשה - לבנה.

בהעידו על מעשה הרצח המיוחס לו סיפר הנאשם כי משנעצר בגינו סבר שכלל נעצר על כך "שקניתי סם מסמיו" (עמ' 613 משורה 27) ולכן ברח לשכנה. במעצר פגש את ביסמוט שסיפר לו שהוא עצור על מקרה מיכאל כהן וכך נודע לו שהאחרון נורה בשהותם במעצר ביסמוט הפנה אליו (אל הנאשם) שאלות על האפשרויות כי יושגו נגדו ראיות על פגיעה

במיכאל כהן. לנאשם התברר כי הוא נחקר, גם כן בפרשה זאת, אך למזלו היה בידו להציג אליבי - עדותו של בעל הדירה בה הוא התגורר שהיה עמו עד שעה 06:30 בבוקר.

הנאשם שוחרר ממעצרו בעניין פרשה זו, אך בו במקום נעצר בפרשה נשוא משפטנו - משהוטח בו לדבריו כי הוא חשוד ברצח המנוח אמר לחוקר **"יצחק שוורץ נפצע?"** (עמ' 616 שורה 25 לפרוט').

בחקירתו על-ידי פקד מגורי משנתבקש להציג היכן היה במועד הרצח בלבד החוקר בתאריכים, חשב שהוא נחקר על היום האחרון טרם מעצרו ולכן מסר אליבי בהתאם כי היה עם אחותו גילה (עמ' 617 משורה 19 לפרוט').

ביום 29.03.04 היה הנאשם על פי עדותו בעיר נתניה **"הייתי בבית קפה ונציה. ראו אותי בבית קפה. הייתי בבית של ההורים שלי, הייתי בביטוח לאומי, ב-29, זה היה יום ראשון. ב-28 הייתי מקבל משכורת"** (עמ' 618 משורה 16 לפרוט'). לשיטתו אז נוכח לדעת כי הוטעה ע"י פקד מגורי באשר לאליבי הנכון משאמר לו החוקר כי הוא שואל למעשיו ביום האחרון טרם נעצר (עמ' 620 למעלה).

משנעצר נמנע ממנו טיפול רפואי, עבר עינויים ש**"בשב"כ לא עברתי"** (עמ' 622 ש' 4-5 לפרוט') כדי לשכנעו לשתף פעולה עם החקירה.

משנשאל על-ידי בית המשפט באם רצח את המנוח השיב:

"כבודה לא רצחתי את איזו שוורץ, ואין לי קשר לרצח של איזו שוורץ. לא במישרין ולא בעקיפין, ולא בידעיה...". לשאלה מדוע הפלילו ביסמוט השיב בעמ' 623 לפרוט':

"ת. כי מוטי ביסמוט הוא אדם שחושב שהוא אדם חכם, בן אדם שקרן בצורה שהוא מאמין לשקרים שלו ולסיפורים שלו. הוא חשב שאם הוא ירה במיכאל כהן הוא יכול להתחמק מהתיק הזה, הלך עשה מה שעשה עם רחל פרץ,

סליחה, לא דיברתי על פרץ וזה שהיה צריך לשכב איתה בבית של איזו. והיא הייתה צוחקת עליו, לוקחת ממנו את הכסף ולא שוכב איתה. פעמיים עשו את זה. הייתה אומרת לו "תשמע, בוא נשב, יש לו הרבה כסף לאיזו". פעם אחת אני הבאתי אותו, מהפעם הזאת שאני הבאתי אותו,

ש. מי זה אותו?

ת. את מוטי ביסמוט לבית של איזו, הוא לא מכיר אותו. אני הבאתי אותו לשם, הוא שמ הכיר לי את רחל פרץ, והתחיל ביניהם, הוא רצה לשכב איתה, והביא כסף, והוא ישכב איתה. אז הוא טמבל נותן לה כסף והיא משחקת איתו, ולא נותנת לו.

כב' הש' רוטלוי: אבל את זה אתה לא ראית?

הנאשם: איך?

כב' הש' רוטלוי: לא היית שם כשזה קרה?

הנאשם: הוא היה מספר לי.

כב' השו' רוטלוי: רק ממה שהוא סיפר לך?

הנאשם: כן.

כב' השו' רוטלוי: מי? איזו?

הנאשם: מוטי.

עו"ד יצחקי: בקיצור, בוא נחזור לשאלה, קצת איבדנו את הכיוון. למה שהוא יגיד שרצחת?

הנאשם: מי? בגלל מה שהוא עשה למיכאל כהן, ומה שעשה אם הוא נתן פרטים מקום רצח וגופה, וכלי רצח. ויגיד שהוא לא יודע מי רצח, אז מי לא רצח אם לא הוא? אז הוא אמר אני אתן לכם סיפור של רצח, ביקשתי שיסגרו לי תיק של ניסיון רצח. נתן להם סיפור זה הרקע שלי שאני בן אדם מסוכן. בסדר, הייתי בעבר מסוכן, אבל לא רצחתי בחיים שלי. עשיתי דברים, לא רצחתי."

ובהמשך בעמ' 624:

"כב' הש' רוטלוי: אז מה היה המניע של מוטי להעליל על רצח?

הנאשם: על כל המכות שהרבצתי לו, על המוצרי חשמל שלקחתי לו, על ההשפלות שהשפלתי אותו, על המכות שהרבצתי לו בבית סוהר. וזה שאני זורק אותו ממני והוא רוצה להיות איתי, ואני לא רוצה להיות איתו. והוא רוצה לקחת את המקום ממיכאל כהן, ואני לא רוצה להיות, לא רוצה להיכנס לסיפור הזה. עשה מה שעשה למיכאל כהן, רצה להיפטר ממני בגלל הסיבה של פסיכופט."

באשר לעדותו של ביסמוט כי הנאשם התוודה בפניו אמר בעמ' 624 משורה 17 לפרוט':

"עו"ד יצחקי: שאלה נוספת, אתה באיזה שהוא שלב שוחחת עם מוטי ביסמוט ואמרת לו "יריתי במיכאל כהן"? "רצחתי את איזו".

הנאשם: אף פעם לא אמרתי לו דבר כזה, כבודה. אף פעם לא אמרתי, לא על מיכאל כהן. אם חס וחלילה יעיד מיכאל כהן, איזה עילה יש לי לירות במיכאל כהן? אני לא מכיר את הבן אדם הזה. איזו בן אדם שאני אוהב אותו, ובן אדם מבוגר, ובן אדם חולה, ובן אדם ערירי שאין לו משפחה ואין לו כלום, הוא בקושי יכול ללכת 50 מטר, מה יש לי לרצוח בן אדם כזה? רצח כזה מזעזע. מה יש לי לרצוח בן אדם כזה? רצח מזעזע כזה. רצח."

לגרסתה של רחל פרץ אמר הנאשם בחקירתו הראשית (עמ' 625 משורה 15 לפרוט'):

"ש. לגבי מה שהעידה רחל פרץ. קודם כל נתחיל מהעדות הראשונה שלה בנושא של המשטרה. היא אומרת

שהיא שמעה אותך רב עם איזו שוורץ ולכן היא קפצה מהמרפסת וברחה. היא לא זוכרת מתי.

ת. מה השאלה?

ש. אם היה דבר כזה? באת לאיזו שוורץ, רבת איתו?

ת. לא היה דבר כזה.

ש. צעקת עליו פעם?

ת. לא.

ש. באיזה שהוא תאריך? איזה שהוא יום?

ת. אף פעם לא היה לי שום צעקה אליו, בן אדם שאני אוהב. זה בן אדם שעזרתי לו. זה בן אדם שהייתי מרחיק ממנו עבריינים שהיו מציקים לו ושוברים לו את הבית ואת החלונות, ורוצים לקחת לו סמים בכוח.

כב' הש' טל: היה מקרה שרחל פרץ קפצה מהחלון?

הנאשם: מהחלון? הבית שלו אטום כמו מבצר, אי אפשר לקפוץ.

כב' הש' רוטלוי: איזה בית?

הנאשם: הדלת של המרפסת זה פלדלת.

כב' הש' רוטלוי: של מי? של איזו?

הנאשם: של איזו. זה פלדלת במרפסת, והדלת של הפלדלת, ולמטה את צריכה לרדת 18 מדרגות, ויש לה שער פלדה, עם סורגים מרווח של 5-6 ס"מ בין סורג לסורג.

עו"ד יצחקי: תכף ניכנס לזה.

הנאשם: וחלונות, דרך אגב, חלונות עם בטונים, שאם משטרה יכולה לעשות תצפית היא לא יכולה לראות, סגורים.

ש. אתה התוודית בפני רחל פרץ שרצחת את איזו שוורץ באיזה שהוא מקום? באיזה שהוא תאריך?

ת. לא כבודה.

ש. באיזה שהיא חורשה, שדה, בקפה?

ת. לא כבודה.

ש. כל אחד מהמקומות האלה שהיא מסרה עליהם?

ת. הייתי איתה במקום שהיא אומרת, אבל שום רצח, שום סיפור של רצח".

משנשאל ל"קדימון" הייתה תגובת הנאשם כדלקמן:

"ש. מוטי ביסמוט מספר גם שניסיתם ביחד לרצוח את איזו, לפני שכביכול רצחת אותו? בערב שלם של מוצאי שבת, שבו כביכול הייתם ביחד, וניסיתם ביחד לרצוח את איזו. ורבתם. בוא תספר לנו על הערב הזה.

ת. זה סיפור פרי דמיונו הנפלא של מר ביסמוט מוטי. דבר שלא היה ולא נברא.

ש. מה היה?

ת. לא היה סיפור כזה. כביכול, התגמול שקוראים לו, שבא לי לרצוח את איזו, והרצח לא יצא לפועל זה פרי דמיונו של מוטי ביסמוט בשביל להגיד דבר למשטרה, איך חוטי חשמל שהיום אני יודע שהרגו את המנוח ז"ל, יצחק שוורץ, עם חוטי חשמל. הוא הכין את עצמו בסיפור שאני כאילו לקחתי אותו לרצוח את איזו שוורץ עם חוטי חשמל" (עמ' 626 משורה 8 לפרוט').

כן הכחיש הנאשם, מבחינת "לא היו דברים מעולם" בעניין "ניסוי הכלים" שעשה על צווארו של ביסמוט עם חוט החשמל (עמ' 627-628).

בהליך הנוכחי ההגנה ביקשה לקשור קשר אמיץ בין רצח המנוח לפגיעה במיכאל כהן כך גם בהליך הקודם, ובהקשר זה נשאל הנאשם על אימון האקדח שהעביר לביסמוט על פי עדותו (עמ' 628 משורה 9 לפרוט):

"ש. לגבי הירי על מיכאל כהן, מוטי ביסמוט מוסר שאתם עשיתם ניסוי לפני הדבר הזה. אתה לימדת אותו איך פועל אקדח, אתה הראית לו אקדח, אתה לימדת אותו?

ת. הוא שאל אותי איך משתמשים באקדח, איך יורים באקדח. אני אמרתי לו תיאורטית לא הראיתי לו מעשית. אמרתי שיש אקדח, מכניסים את המחסנית מלמטה, ודורכים אותו ומורידים נצרה ויורים. דבר הכי פשוט שבעולם. הוא אומר שעשיתי את זה באקדח אמיתי. אקדח בפועל אמיתי. אני תיאורטית הראיתי לו איך עושים באקדח, לא אמיתי".

באשר למדובבים בחקירתו הראשית (עמ' 628) אמר הנאשם כי ב-נ' חשד מן הרגע הראשון שנכנס לתא שהוא מדובב ובאשר לסאקר הבין זאת כבר ביום השלישי. לא נכון שהתוודה בפניהם על הרצח לא בדיבור ולא בתנועה - במקום אחר אמר שכבר עם כניסתו של סאקר לתא הבין שהוא מדובב באומרו בסוף חקירתו הראשית (עמ' 633 ש' 7) כך:

"ש. תספר לנו באמת מה. תספר לנו בדיוק מה קרה מהרגע שהוא נכנס.

ת. ... שטיח להתפלל, ... לחוץ כאילו להתפלל מהר. השגתי לו מהחדר של הערבים לידי שמיכה שמתפללים

בה ומכנסיים ארוכות, כי הוא היה שם עם מכנסיים קצרות, להתפלל. להתפלל, וכרגיל. זהו. כלום. ...בקלטת".

בחקירתו הנגדית (החל מעמ' 633 לפרוט') הכחיש הנאשם כי ביסמוט עבר לגור בביתו. אמנם משקיבל ביסמוט צו הרחקה מבית הוריו ביקש ממנו ביסמוט להעביר את חפציו לדירתו והוא (הנאשם) הסכים לכך אבל הוא לא ישן בדירתו ולו לילה אחד - לכל היותר ישן בביתו שעה שעתיים ביום. גם רחל לא גרה בדירתו, אלא באה להשתמש שם בסמים (עמ' 635 ש' 22 לפרוט'). הנאשם אישר כי במוצאי שבת - בתאריך שאינו יודע הלך עם ביסמוט לשוקי עטיה. כן אישר (עמ' 637 לפרוט') כי אין היכרות או קשר בין אמו לאמו של ביסמוט. באשר לשימוש בסמים אמר שכשהשתחרר מהמאסר עבר לעבוד בערד, שם היה נקי מסמים, אך משחזר לנתניה והכיר את רחל נפל שוב לסם (עמ' 638 לפרוט'). יחד עם זאת הכחיש הנאשם מכל וכל כי עסק בסחר בסמים.

באשר לתקופת המעצר נשוא התיק הנוכחי בתחילת השנה היה מכור לסמים וכן משנחקר בחקירות היה בקריז - באשר להודעתו מיום 13.04.04 אמר שכבר היה במצב טוב יותר (עמ' 641-643), לשאלתה הישירה של התובעת "זאת אומרת, וזה מה ששאלתי, ב-13/04 לא היית בקריז" השיב "הייתי בקריז, אבל לא בצורה כמו בימים הראשונים...".

בעמ' 633-634, הסביר הנאשם את הטעם לטעות באשר לאליבי השגוי שמסר - משמציגה לו התובעת - שאמר בחקירתו כי ביום שלאחר שהיה עם ביסמוט אצל שוקי עטיה - היה כל היום עם אחותו - מוקדשת חקירתה הנגדית של התובעת לאורך עמודים רבים (מעמ' 643 עד עמ' 653) - לעדות אליבי כוזבת זו. הנאשם לאורך כל אותה חקירה - עומד על דעתו כי טעה לחשוב שהוא מתבקש ליתן אליבי ליום 04.04.04 ולא ליום 29.03.04 - ייאמר כבר כאן שבאופן ברור עולה מחקירה זאת שהנאשם אינו אומר אמת לטענת האליבי שנסתרה על-ידי אחותו גילה - כך אף מוטח בפניו.

משנשאל הנאשם (עמ' 634 משורה 25 לפרוט') מתי נודע לו על רצח המנוח אמר שהדבר התגלה לו בחקירה על הפגיעה במיכאל כהן - למרות שנחקר רק ביום 11.04.04 על המעשה ידע על הרצח בבית המעצר ואחר כך חזר בו ואמר שנודע לו מחוקריו (עמ' 656-657 לפרוט'). אח"כ בעמ' 659 ומאוחר יותר באשר לאופן ביצוע הרצח למד, כך לדבריו, מהעימות עם המדובבים (עמ' 660-661 לפרוט'). משנתבקש להשיב מדוע רחל, ביסמוט והמדובבים כולם מציגים ראיות שהוא הרוצח השיב שחלקם מסרו מידע שמסר להם פקד מגורי. ביסמוט ידע הדברים בשל שהוא הרוצח וכל הראיות שנאספו הן פרי קונספירציה של פקד מגורי (עמ' 661-664 לפרוט').

בעמ' 664 משורה 4 לחקירתו הנגדית של הנאשם חלה התפתחות מפתיעה, הנאשם מיוזמתו פתח ואמר:

"יש לי גם דברים שמסרו, כבוד השופטת, למה כל זה. בסוף. המוצג היחידי שלא נמצא בבית, שאני עוד לא התחלתי לספר את זה בהתחלה, דבר שכל התיק יושב עליו. כל התיק.

כב' הש' רוטלוי: אז למתי אתה שומר את הסוד הזה?

הנאשם: בסוף.

כב' הש' רוטלוי: לא יהיה סוף, עכשיו הסוף.

הנאשם: לא, אני אספר אותו בסוף, למה כל הפרשה הזאת. שהמוצג של התיק לראות אותו, שיהיה לי את זה, דוגמא סיגריות, פלאפון, חיפשתי לראות את המוצג מה שצריך להיות לה בבית, כי פקד מגורי היה ב-04:00 בבוקר בזירה.

כב' הש' רוטלוי: לא הבנתי, איזה מוצג זה, איזה בית?

הנאשם: בבית של הנרצח.

כב' הש' רוטלוי: איזה מוצג?

הנאשם: מוצג רציני ביותר.

כב' הש' רוטלוי: איזה?

הנאשם: שהיה בבית של איזו.

כב' הש' רוטלוי: שאתה יודע עליו?

הנאשם: שאני יודע עליו, שאם הייתי מספר את זה בהתחלה היו אומרים לי אתה עשית שוד ורצח. אבל אני לא אספר את זה, אני אספר את זה בסוף, לשופטת. מה נעלם ממגורי, שאין לו את זה במוצגים.

כב' הש' רוטלוי: לאיזה שופט?

הנאשם: לך ולכבודכם.

כב' הש' רוטלוי: אבל זה עכשיו הסוף.

כב' הש' צ'רניאק: זאת ההזדמנות שלך.

כב' הש' רוטלוי: זו החקירה, העדות שלך. אם יש לך מה להגיד, תגיד עכשיו.

הנאשם: מה יש לי להגיד?

כב' הש' רוטלוי: כן.

הנאשם: אני רוצה שתגיד התובעת באיזה שעה נודע למשטרת נתניה על הרצח?

כב' הש' רוטלוי: רגע, התובעת לא עונה על שאלות.

הנאשם: אז,

כב' הש' רוטלוי: אתה מסתיר? אתה לא רוצה להגיד.

הנאשם: אני אגיד בסוף. אני אגיד בסוף,

כב' הש' רוטלוי: זה הסוף.

הנאשם: כל התיק הוא על דבר אחד. כל התיק הזה מראה מסויג על דבר אחד. מה נעלם מהבית הזה.

כב' הש' רוטלוי: מה אתה אומר? שהמשטרה העלימה את זה?

הנאשם: לצערי.

כב' הש' רוטלוי: ואתה לא רוצה לספר לנו מה זה?

הנאשם: אני אספר. בטח שאני אספר.

כב' הש' רוטלוי: אז תגיד עכשיו.

הנאשם: עכשיו, אז אני שואל מתי נודע למשטרת נתניה על הרצח?

כב' הש' צ'רניאק: הכוונות שלך להגיד את הדברים עכשיו, לא תהיה לך הזדמנות אחרת. אתה חייב להבין את זה.

הנאשם: שיראו במוצגים, רציתי לראות מוצגים שראיתי אצלו, אז שהוא היה חי. הסתכלתי, הסתכלתי, הסתכלתי, אין ממצא.

כב' הש' טל: איזה מוצג זה היה?

הנאשם: כספת עם 20 של ים כסף ודולרים.

כב' הש' טל: אתה אומר שהיא הייתה בדירה וגנבו אותה?

הנאשם: היתה בדירה, כן. שיראו לי את זה, שחי, חיפשתי לראות את הכספת, לא היתה כספת. לא באדמה או ברצפה, כספת שככה, משהו כזה. ככה.

כב' הש' רוטלוי: כזאת גדולה?

הנאשם: ככה, משהו כזה. שם אותה בחוץ בארון.

כב' הש' רוטלוי: אז מה אתה אומר? בעצם מה שאתה אומר שמי שרצח גם לקח את הכספת, אחרת המשטרה הייתה מוצאת את הכספת?

הנאשם: או מישהו שרצח לקח את הכספת או אחד מהשוטרים לקח את הכספת, לצערי. למה? זה לא נמצא. אם הייתי אומר את זה בהתחלה, הי ואומרים לי "אתה ראית את הסכום הזה, שדדת ורצחת". למה רציתי להגיד את זה בסוף? רציתי לראות את המוצג, לא ראיתי אותו. הכל ראיתי, את זה לא ראיתי".

משנשאל הנאשם מתי לראשונה נודע לו על הפגיעה בראש המנוח (עמ' 667 לפרוט') השיב שמפי הפתולוג ד"ר קוגל בעת עדותו בבית המשפט (עמ' 668 ש' 4) ואחר כך תיקן ואמר שבעקבות שאלה שהוצגה לו וזאת משנשאל על כך בחקירתו ב-10.05. כן מסר גרסאות שונות על ידיעתו ש-נ' וסאקר מדובבים (עמ' 669-670 לפרוט').

משנשאל למניע של רחל להפלילו ברצח השיב שזו נקמתה המטורפת בשל אהבתה לו (עמ' 670-671 לפרוט').

משנשאל הנאשם על הקפדתו לכך שלמטרה לא יהיה הד.נ.א שלו הסביר שחשש שהמטרה תשתול את הממצא בזירת העבירה.

בחקירה חוזרת לשאלת הסניגורים האשים הנאשם את פקד מגורי כי נטר לו בשל כך שאחותו שלמדה משפטים עם פקד מגורי הצליחה בלימודיה והוא נכשל.

16. עדות הנאשם בהליך הנוכחי:

בפנינו העיד הנאשם לאורכן של שלוש ישיבות (עמ' 231-329 לפרוט').

לשאלות הסניגור פתח עדותו הראשית בתיאור היכרותו את ביסמוט בבית סוהר צלמון ומאז הביאה עליו היכרות זו אך צרות ופגעים. משפגשו אחרי שהשניים השתחררו מבית הסוהר לאחר שעבד בערד "אחרי חודש חזרתי לנתניה ואז ביסמוט בא אליי, השתחרר מבית סוהר...עזרתי לו בכסף, הלכתי איתו, ישבתי איתו במסעדות קצת לחיות את החיים. פתאום אני רואה שהוא מדבר איתי על פשעים...אמרתי לו...אני גמרתי עם הפשע" (עמ' 232 משורה 17 לפרוט') וכך גם בחקירה הנגדית (עמ' 254 לפרוט').

במסגרת העזרה שלו לביסמוט אפשר לו לישון מעט בדירה ששכר - אף הציע לו להביא את הציוד שלו משהוצא נגדו (נגד ביסמוט) צו הרחקה מבית הוריו. הנאשם היה מגרשו, אך ביסמוט "היה חוזר אליי".

כן סיפר שבאותה תקופה שגר בשכירות נפל לסמים אותם רכש מהמנוח או מלוד.

את המנוח הכיר בבית הסוהר מספר שנים לפני מותו - הם היו בידידות והמנוח "בא אמר לי שנרקומנים באים אלינו בכח, רוצים לקחת סמים, זורקים לו על הבית אבנים, שאני אעזור להרחיק אותם ממנו..." (עמ' 234 משורה 1 לפרוט') ואכן הנאשם, לעדותו, כך עשה. מאחר והמנוח היה חולה, אף היה קונה בעבורו בסכומים קטנים מוצרי מכולת.

באשר לרחל - היא הראשונה איתה שכב מעת ששוחרר מהכלא. למשך כשלושה שבועות היו בקשר עד שסילקה מעל פניו משהוברר לו שהיא יצאנית - אף לגביה אמר "הייתי מסלק אותה, באה, מסלק אותה באה" (עמ' 235 למעלה לפרוט').

משנעצר ביום 05.04.04 בלע סמים לקראת הכניסה למעצר, מצבו היה קשה בשל הסמים והצורך בהם. במעצר פגש את ביסמוט שסיפר לו כי הוא עצור בשל הירי במיכאל כהן. ביסמוט סיפר לו כי יש מדובב בתאים ואף תיאר לו מדובב בן דמותו של נ'. בהתייחס לחקירתו עם ראשית המעצר הסביר הנאשם כי היה במצב קשה בשל קריז, כך נראה גם

בחקירותיו (ת/6) בעת ביצוע העימות עם ביסמוט (ת/21) מצבו כבר השתפר לאחר שקיבל כדורי קלונקס. מצב רוחו היה טוב - הוא היה משוכנע שיש לו אליבי בחושבו שהרצח של המנוח בוצע בעת שהיה במעצר וכן היה תחת השפעת הכדורים. בעת ביצוע העימות הגן על ביסמוט.

באותו עימות נודע לו, כך הנאשם, לראשונה איך נרצח המנוח "דרך אנגזאת הפעם הראשונה שידעתי איך הוא נרצח, בעימות עם ביסמוט. חוטים, מה חוטים, אמר לתפוס אותו, לקשור אותו, לחנוק אותו, להתאמן עליו - שם הבנתי שהוא נרצח בחוטים, חניקה" (עמ' 239 משורה 25 לפרוט'). לאחר מכן מספר לו איבגי ביום 26.04.04 בתא המעצר על הכתבה בעיתון ותוכנה - "כפות רגליים וידיים וירוי. אמרתי לו ירוי? מה ירוי? בראש?... " (עמ' 240 משורה 3 לפרוט').

לשאלת הסניגור הנאשם מתקן ואומר "דפקו לו כדור בראש, לא ירו - אמרתי לו דפקו לו כדור בראש. אמרתי את זה לערבי הזה ספציפית שדפקו לו כדור בראש" (עמ' 240 משורה 15 לפרוט').

משנשאל הנאשם על-ידי בית המשפט מדוע לא סיפר את שסיפר לו איבגי בעדותו בהליך הקודם - השיב שאמר זאת בחקירה למגורי וכן האשים את העובדה ש"באותה תקופה הייתי משתמש". משנשאל אם גם בעדותו בהליך הקודם כך אמר "יש דברים שאמרתי שהם לא נכונים או נכונים בעיקר..." (עמ' 240 משורה 30 לפרוט') ומשנשאל שוב (עמ' 241 ש' 1 לפרוט') על עדותו הקודמת אמר "לא הייתי אני, כבודו. לא הייתי אני. לא פלא שהרשיעו אותי..."

בעימות עם המדובבים - כך הנאשם הסביר, כי אמר שמה שסיפרו בעדותם שאמר להם מטעמי "התרברבות" ותו לא, אך לא דבר דבר בקשר לפגיעה במיכאל כהן ובמנוח.

בחקירתו הנגדית לב"כ התביעה אמר שבחקירותיו ובהליך הקודם אמר אמת אך "אמרתי אמת, אבל אמרתי שיש דברים שאמרתי שהמקור אמיתי אבל החלפתי בשמות או זמנים" (עמ' 242 ש' 28 לפרוט') ולדוגמה "כמו שאמרתי ששמעתי מהמדובבים כביכול, אבל לא שמעתי את זה מהמדובבים אלא מבבר ולפניו ביסמוט" (שם, שורה 31 לפרוט'). באשר לטענותיו כי גם במהלך משפטו הקודם ואפילו במהלך עדותו שם היה תחת השפעת סמים משנשאל השיב שלא סיפר זאת לעורכות הדין שלו, הדבר היה ברור אף השופטים הבחינו בכך (עמ' 243-244 לפרוט').

את רחל פרץ הכיר אצל ויטו עמרה, בביתו השתמש בסמים עם שחרורו ממאסר בסוף 2003 תחילת 2004 (עמ' 247 לפרוט'). כסף לסמים היה לו מעבודתו בערד, ממשפחתו ומביטוח לאומי, כך שלא נזקק לסחור בסמים. לשאלות התובע אישר ששוקי עטיה היה חייב לו 100 ₪, ויטו עמרה כ-1000 ₪, המנוח לא היה חייב לו כסף ובתמורה לתשלומי מכולת עבורו קיבל ממנו באופן חלקי כדורים וכן עסק בהגנה עליו.

יחסיו עם רחל נמשכו כשלושה שבועות, לא רצוף, בעת שגרה אצל ויטו עמרה. כאמור נפטר ממנה משגילה את עיסוקה - היא ניסתה לפגוע ביחסיו עם חברתו לבנה, עשתה לו פדיחות והנאשם ניתק הקשר עמה, אך היא לא הרפתה (עמ' 252-254 לפרוט').

באשר לביסמוט אמר בחקירתו הנגדית כי פגשו בעיר לאחר שהשתחררו, לא היה מעוניין בחברתו והכניסו לביתו רק בשל שהיה דופק בדלת ברעש כדי שלא יפריע לשכנים (עמ' 256 משורה 27 לפרוט'). לשאלת התובע אישר כי משהוצא לביסמוט צו הרחקה מבית הוריו הוא הציע לו לאכסן את מיטלטליו בדירתו (עמ' 257 לפרוט') והוא (הנאשם) אף שילם על ההובלה (עמ' 258 לפרוט').

משהציג התובע לנאשם כי בעדותו בהליך המקורי אמר שלקח את מוצרי החשמל של ביסמוט (עמ' 611 שם) השיב שעשה זאת בהסכמת ביסמוט (עמ' 261 ש' 18 לפרוט') ואח"כ אמר שהתקזז איתו על חובו כלפיו.

משעומת הנאשם על-ידי התובע כי בניגוד לדבריו שכיסה חלק מחובו של המנוח לבעל המכולת משה בלס - אמר האחרון כי הנאשם אמר לו **"ויקטור אמר לי אם הוא לא ישלם לך אני אוציא ממנו את הכסף"** השיב **"לא, לא, אני אניד לו שהוא ישלם לך את הכסף"** (עמ' 263 לפרוט').

משנשאל הנאשם על עניין הכספת שהעלה בחקירתו בהליך הקודם השיב בהאי לישנה: **"אחד העובדים או אחותי או מיטל יצחקי. אחותי אולי הכניסה לי את זה שהייתה כספת, היא הטביעה אותי על כל התיק הזה"** (עמ' 264 ש' 24 לפרוט').

שוקי עטיה כמו ויטו עמרה היו חייבים לנאשם כספים אמנם, אך אמירתם בחקירה ובמשפט הקודם, כי הנאשם אמר להם לומר למנוח להפסיק למכור סמים היא שקר או שאמרו להם לומר זאת (עמ' 265-267 לפרוט') לא נכון שהכה את ויטו עמרה עד זוב דם - בשל חובו כלפיו - כספים לרכישת סמים שהפסידם בהימור - אלא לכל היותר דחף אותו. איש לא פחד ממנו ורחל כלל פחדה מויטו עמרה **"ששבר קריז על גבה"**.

ב"כ התביעה אתגר את הנאשם עם טענתו כי נסע עם ביסמוט (אותו ביקש לגרש מעל פניו, כאמור) בליל הקדימון במונית עליה שילם 100 ₪ לכל כיוון כדי לגבות חוב על סך 100 ₪ משוקי עטיה (מעמ' 269) ולנאשם לא הייתה תשובה של ממש. לראשונה שם סיפר שלאחר שנפרדו דרכיהם (הוא, ביסמוט ועטיה) (בניגוד לנאמר על ידו בחקירה)) הלך לאדם נוסף בדורה, אהרון, שהיה חייב לו 100 ₪, כן השתמש בסמים. עוד הוסיף הנאשם ועיבה עובדות לעניין זה בישיבה נפרדת (03.03.20 מעמ' 299).

את סיפור הקדימון המציא ביסמוט כמזימה להוציא עצמו מהרצח ולהפליל בו את הנאשם (עמ' 271 ש' 19-20 לפרוט').

משנשאל על העימות בינו לבין ביסמוט בחקירה (מעמ' 272 לפרוט') טען שאמר לו (משהושארו לבד בתא ללא חוקר) שמקסימום החוקרים יעשו קשירת קשר הכוונה הייתה לעניין הפגיעה במיכאל כהן ולא לעניין רצח המנוח - משהוצג לו שהדבר אינו מתיישב עם הקשר הדברים - לא היה בפניו הסבר אמיתי. ועוד הוסיף והסתבך בדבריו בהינתן החקירה הנגדית בעניין זה מעמ' 302 לפרוט'.

אף לטענת התובע שלא ייתכן שביקש לעודד ולעזור לביסמוט בידועו שהוא מפלילו ברצח - לא ידע לתת תשובה.

לצורך המחשת דרכו של הנאשם בתשובותיו לשאלות שהוא נשאל צריך להציג את דבריו בלשונו מעמ' 277 ש' 4 לפרוט':

"ש. דיברנו על ביסמוט שתיאר את האירוע בזה שעזבת אותו לאחר שלא הצליח ניסיון החניקה של איזו.

ת. כן.

ש. אמרת שהוא מנסה להפליל אותך.

ת. כן.

ש. אבל ביסמוט מתאר את האירוע הזה, כשהוא מדבר עליך, עוד הרבה לפני שהוא נחקר על הרצח.

ת. כן.

ש. לביסמוט היה מדובר בין ה-1-3 לאפריל, עוד לפני שאתה נעצרת, ואתה הרי נעצרת על מיכאל כהן.

ת. על רכוש גנוב והוא לא היה גנוב, ואחר כך על מיכאל כהן.

ש. אבל ביסמוט למעשה מתאר בפני המדובר את כל האירוע הזה שהיה בדורה, שזה היה עוד כמה ימים לפני כן. אני מקריא מ-46 עמ' 25. ביסמוט מתאר את כל הדברים האלה עוד לפני שהמשטרה יודעת על הרצח. הוא מתאר לא כי מישהו חושד בו ברצח, הוא לא יודע שמדובר במדובר, הוא מדבר עליך, על האירוע בדורה, לא על מיכאל כהן.

ת. מתי האירוע הזה?

ש. ב-1 לאפריל.

ת. הוא ידע שהוא נפל על מדובר והוא הקדים את המאוחר. הוא מספר למדובר והוא יודע שהוא יגיד את זה למשטרה.

לשאלת ביהמ"ש: הוא גם מתכנן מראש להגיד וגם יודע שהוא מדובר?

ת. הוא מקדים את המאוחר והוא יודע שזה מדובר, ,

ש. אתה בטוח? זאת הגרסה שלך?

ת. כן.

ש. נעבור לרחל פרץ. אמרת שהיית איתה זמן קצר, הבנת שהיא זונה ולא רצית יותר איתה קשר. היא ניסתה להידבק אליך.

ת. נכון.

ש. אבל אתה מתאר שהיא למעשה עדיין אהבה אותך.

ת. זה לא אהבה. זה היה שימוש בסמים. היה אינטרס משותף, אני גם השתמשתי בה.

ש. תסכים איתי שאינטרס משותף, אבל לא היתה לה יריבות איתך.

ת. לא".

.....

"ש. היא לא רצתה להרע לך.

ת. לא.

ש. אז למה אתה חושב שהיא תיארה מה שתיארה למשטרה ולבית המשפט?

ת. גם אם היא היתה צריכה להודות ברצח של אמא שלה, היא היתה אומרת את זה. אחרי החקירה של מגורי היא היתה עושה את זה.

ש. אבל רחל הגיעה לביהמ"ש ב-2004-2005 ואת כל התיאור שהיא קפצה מהמקום וכולי, היא תיארה בבית המשפט. שם מגורי לא איים עליה.

ת. אני לא אומר שמה שהיא תיארה לא נכון, אבל זה לא אני. באשר לאמירה שהתוודיתי בפניה, זה שקר וכזב".

.....

"ש. ביום של הרצח, 29.3, זה יוצא יום שני. ב-28 מקבלים את הביטוח לאומי, ואז הרצח יום למחרת.

ת. זה לא נכון שהרצח היה ב-29, זה תאריך משוער. גם הפגישה עם שוקי עטיה אני לא יודע בדיוק את התאריך ואני גם לא יודע אם זה מוצאי שבת.

ש. אנחנו טוענים שזה היה ב-29.3. אז ב-29.3 תחשוב שאתה נעצרת ב-4.4, אבל ב-29.3 אתה לא היית בקשר עם רחל.

ת. יכול להיות שלא הייתי בקשר איתה.

ש. אני אומר לך את זה כי בפעם הקודמת שנחקרת, אמרת ששכבת איתה פעמיים - שלוש, הבנת שהיא זונה ולא רצית קשר איתה ובכלל היתה לך חברה אחרת בשם לבנה.

ת. נכון.

ש. אז 5 ימים לפני שנעצרת,

ת. סליחה, ב-29 בבוקר ראיתי אותה שכביכול באה מהבית של איזו.

ש. כשאתה הגעת לויטו עמרה הגעת לויטו ולא לרחל. לא חיפשת את רחל.

ת. נכון.

ש. תראה מה ויטו עמרה אמר בהליך הקודם (עמ' 533 לפרוטוקול ש' 22-25, מצטט). הוא אומר שביום שרחל קפצה מהמרפסת, הוא ראה אותך, אתה באת אליך הביתה, ראית שרחל לא נמצאת והלכת משם. הוא אמר שבאת לחפש את רחל.

ת. לא. באתי אליו כי הוא חייב לי כסף, באתי כדי שלא יברח לי, הלכנו לבנק והוא הוציא כסף, 800 שקל.

ש. אני ממשיך לצטט בעמוד 534 ש' 4 עד 20. הוא מקפיד ואומר שלא באת אליו, לא לעשן סמים ולא לשום דבר אחר, אלא באת אליו רק בשביל לראות את רחל.

ת. הוא פסח על זה שישבנו לעשן, גם רחל עשנה איתנו. יכול להיות ששאלתי על רחל בספונטנית.

לשאלת ביהמ"ש: הוא אומר שבאת בשביל רחל.

ת. לא באתי במיוחד בשבילה.

ש. למה שיאמר כך?

ת. לא יודע למה.

ש. סתם הוא ישקר?

ת. לא יודע, זה מה שהוא אמר.

ש. למה שהוא יגיד דבר כזה?

ת. לא יודע.

ש. אגב, כשהוא עולה על דוכן העדים ומספר את כל הדברים האלה, אתה באולם, נכון.

ת. כן.

ש. אתה יודע שבאת אליו בשביל לעשן ואחר כך לקחת כסף מהבנק, נכון.

ת. כן.

ש. אבל אין שאלה אחת של עורכת הדין שלך בעניין הזה של למה הוא מספר שבאת לרחל כשזה

לא נכון?

- ת. הסנגורים קברו אותי. אחותי שייצגה אותי רק סיימה התמחות.
- ש. אגב, מי עוד דפק אותך בהליך הראשון? השופטים גם דפקו אותך?
- ת. לא, השופטים קיבלו נתונים שקריים והלכו לפי זה.
- ש. יכול להיות שאמרת כשהקריאו את הכרעת הדין שהרשיעו אותך כבר מהדין הראשון?
- ת. לא מבין את השאלה.
- ש. כשהקריאו את הכרעת הדין בפעם הקודמת, אחותך רצתה לשבת לידך על ספסל הנאשמים ואז אתה אמרת לשופטים: אתם כבר הרשעתם אותי מהדין הראשון.
- ת. כי אחותי אמרה לי אל תעמוד כי כבר הרשיעו אותך".
- משנשאל הנאשם על האליבי אותו הוא מציג למועד הנטען של הרצח, בחקירתו, בהליך הקודם ובהליך הנוכחי מציג הוא בדרכו תשובות מספר (מעמ' 282 לפרוט'):
- "ש. אני אומר את זה כי היתה שאלה שאתה נתת אליבי. אתה יודע מה זה אליבי?
- ת. כן.
- ש. אני לא מדבר על זה שהיית רגוע שעצרו אותך ב-4.4 וחשבת שהרצח היה ב-7.4. אתה טענת שביום של הרצח אתה היית עם אחותך גילה גואטה. נכון?
- ת. כן.
- ש. גם אצל רופא לצרכי גמילה וגם ניחום אבלים.
- ת. אני לא יודע מתי היה הרצח, קודם כל. כששאל אותי מגורי מה עשיתי, הוא אמר תאריך ושעה על מה עשיתי באותו תאריך.
- ש. מגורי השתמש במונח ספר לי מה עשית ביום האחרון שהיית בחוץ?
- ת. בהתחלה: מה עשית ביום האחרון. ואחרי זה כיוון את השאלה מה עשית ביום הרצח. אמרתי לו אל תגיד לי תאריכים, תגיד לי מתי מה עשיתי ביום האחרון שהייתי בחוץ. ואז אמרתי לו מהבוקר ועד הערב, והתכוונתי ל-4.4.
- ש. שואלים אותך ב-ת/8 ב-14.4, החקירה השלישית שלך על הרצח, איפה היית ביום ה-27.3 משעה 11 בלילה עד ה-28.3 בשעה 8, אתה אומר לא זוכר, יש לי בעיה בזיכרון. זה נכון? יש לך בעיה בזיכרון?

ת. כן.

לשאלת ביהמ"ש למה לא אמרת לו שאתה לא זוכר תאריכים - כן אמרתי לו, אמרתי לו כמה פעמים וזה מופיע בחקירות אל תגיד לי תאריכים, יש לי בעיית זיכרון.

ש. אני ממשיך לצטט. הוא שאל אותך מה עשית ב-28.3 ואתה ענית מה שיש לי לומר, אומר בביהמ"ש.

ת. נכון.

ש. ואז הוא שואל אותך מה לגבי ה-29.3 וגם מה לגבי ה-30.3 ואתה חוזר ואומר אני אענה בבית המשפט.

ת. לא, אולי פעם אחת אמרתי ואחרי זה המשכתי בגרסה שהייתי עם אחותי.

ש. ואז שואלים אותך היכן היית ב-31.3, ואז אתה אומר מאיפה אני יודע, תגיד לי ימים, לא תאריכים, ואז אומרים לך בסדר. אז מגורי אומר לך ככה (מצטט מ-ת/8 ש' 17 ואילך). שוב אתה עונה מה שיש לי לענות אענה בביהמ"ש. פה זה מוזר כי הוא אומר לך תאריך, אומר לך יום, מחבר אותך לגרסה שאתה טענת, הוא אומר לך שעות, מה הבעיה שלך להגיד?

ת. כי כבר עניתי לו והוא חוזר ל-27. הוא רצה להטעות אותי ואני אמרתי לו בפירוש אל תגיד לי תאריכים, תגיד לי רק ימים. אני היה לי בראש רק היום האחרון.

ש. אבל אתה לא יכול לתאר למשל מה עשית יום ל אחר מכן, כי יום לאחר מכן היית במעצר.

ת. כן.

ש. אז אם שואלים אותך על ה-29.3 ואתה חושב שזה היה לגבי ה-4.4, אתה לא יכול להגיד מה עשית ב-5.4.

ת. הייתי כבר במעצר.

ש. אז יכול להיות שאמרת את כל התיאור שהלכת עם אחותך והיית בניחום אבלים, יום למחרת היית אצל אמא שלך?

ת. לאחר שביהמ"ש מסביר לי את השאלה, שידעתי מה המשמעות של ה-28.3 ו-29.3 - ניחום האבלים היה היום האחרון שהייתי.

ש. יש סיבה שב-10.5, כשאתה עוד פעם מתאר מה עשית, סירבת לחתום על ההודעה שלך?

ת. 10.5 זה אחרי הדיבוב לא?

ש. כן. למה סירבת לחתום?

ת. מגורי מטיח בי איך אתה מסביר בזה שהמדובבים אומרים שהכית בו בראש, פרט שאף אחד לא ידע אותו. בעימות עם המדובבים לא נזכרה מילה שהכיתי אותו, פתאום הוא אומר לי איך המדובבים יודעים את הפרט הזה ואני אמרתי שזה שקר וכזב.

לשאלת ביהמ"ש - לא חתמתי כי הולך נגדי ולא רציתי לחתום לו כבר. הוא כל הזמן בא לי עם וריאציות אחרות.

ש. עכשיו כשאתה רגוע ומשחזר לעצמך, מה עשית ב-29.3?

ת. אני זוכר את הבוקר שהלכתי לבית של עמרה, הלכתי איתו לבנק, לקחתי כסף, ישבנו בבית קפה, שתיתי איתו, עלינו לבית ועישנו סמים ויותר מזה אני לא זוכר.

ש. אני מציג לך מה אמרת במשפט הקודם שלך, עמוד 618 (מצטט). זה לא מה שאמרת עכשיו.

ת. לא אמרתי משהו אחר.

לשאלת ביהמ"ש - אמרתי שהייתי עם ויקטור, ישבתי איתו, עישנו סמים, ובין היתר הלכנו לאמא שלי והסתובבתי בעיר.

ש. אבל אין פה מילה אחת על עמרה.

ת. אז לא זכרתי את זה.

ש. 2005, שנה אחר כך, והיום אחרי 16 שנים אתה זוכר יותר טוב?

ת. כן. אני היום בן אדם אחר לגמרי, זה לא ויקטור שהיה.

ש. אגב, אתה טוען בעצם שהיה לך אליבי לשעת הרצח, היית עם עמרה בביטוח לאומי, נכון?

ת. בטח. לפני ביטוח לאומי הייתי אצלו בבית.

ש. באיזו שעה לפני ביטוח לאומי?

ת. 8 וחצי.

ש. המשפט הזה פה, בדיון הראשון, אתה והסנגור אמרתם שאין טענת אליבי. חודש בדיוק לאחר מכן הסנגור אמר: סליחה, טעיתי, יש לנו טענת אליבי, שהיית עם ויטו עמרה בבנק לקבל את הכסף

מביטוח לאומי.

ת. כן.

ש. הסנגור שלך רצה לאושש את זה וביקש צווים היסטוריים לגבי תאריך מסירת הכסף וכדומה מביטוח לאומי וזה לא מסתדר עם התשובה שלך שהיית איתו בביטוח לאומי.

ת. אני אומר כבר שנים שאין דבר כזה שב-28 אני לא אקבל כסף מהביטוח לאומי. הוא הלך ועשה בדיקות עם הבנק ועם ביטוח לאומי, אז הוא אמר כן, אבל זה היה ב-29 ולא ב-28, שזה יום שני. הוא בדק את זה בתקופה האחרונה.

ש. זה לא מסתדר אבל נמשיך הלאה. אתה אמרת כמה פעמים וגם בחקירה שלך השנייה עם מגורי ב-13.4, אמרת כי לא יכול להיות שאתה רצחת כי הרצח היה ב-7.4.

ת. כן.

ש. למה אמרת את זה? כי דוח פתולוג אמר את זה.

ת. נכון.

ש. ב-13.4, זה 4 ימים אחרי שהגופה נמצאה, לך היה את הדוח הפתולוג?

ת. לא היה לי.

ש. אז מאיפה אמרת את זה?

ת. מאחת מעורכות הדין, או מיטל יצחקי או אחותי.

ש. דווקא הדו"ח הפתולוגי הגיע בכלל במאי. זה לא משהו שמרענן את זיכרוןך? אז היית במעצר ימים ולא מקבלים חומר חקירה.

ת. בראש שלי זה היה דוח פתולוגי, אולי בגלל התאריך של מציאת הגופה.

בהמשך חקירתו הנגדית של הנאשם בישיבה נפרדת מעמ' 306 לפרוט' המשיך הנאשם שלא להשיב עניינית לטענות האליבי המופרכות שמסר:

"ש. אח"כ נשאלת מה עשית לאחר מכן והשבת "הייתי עם גילה כל היום..." [מצטט], גילה זו אחותך, נכון?

ת. כן.

ש. "...אחרי ההלוויה של חיים נחמני..." [מצטט]?

ת. עניתי על זה תשובה כמה פעמים, חשבתי שזה יום אחרון שלי בחוץ. אמרתי את זה כמה פעמים.

ש. אתה חד, אתה מחבר את זה----

ת. אם אני חד אתה קהה. אל תחמיא לי. די לחכימא ברמיזא. השופטים מבינים פה. כבודכם, קשה לי המעמד הזה, קשה לי מאוד. אני כולי רועד, אני רועד, אני השערות שלי עומדות, אני הדם שלי על 120, אני אומר לך - אני מבועת.

ש. סיפרת על שוקי עטיה ואמרת שנפרדתם, נשאלת מה עשית יום לאחר מכן ותיארת את כל היום שהיית עם אחותך גילה ושהיית בלוויה ובגמילה. אתה לא מחבר את זה למה שעשית ביום האחרון, אתה מחבר את זה לשוקי עטיה ולביסמוט ושלמחרת היית עם גילה ואז ישנת בבית. מהתיאור הזה זה לא יום המעצר, כי נעצרת בלילה ולא חזרת לישון בבית. איך אתה מסביר את זה?

ת. הסברתי את זה ועוד פעם אני מסביר - עובדה שיצא לי אליבי לא נכון, ואני בראש שלי במצב שהייתי בו כאילו הוא מדבר איתי על היום האחרון. גם כשהוא אומר לי ב-28 אמרתי את אותו דבר וגם ב-29 וב-30 אמרתי לו את אותו הדבר. זה לא אומר שיש משהו לא בסדר בבן אדם?

ש. אז אני זורם איתך, זה היום לפני אחרון?

ת. זה היום כביכול לפני אחרון. עוד היו חמישה ימים שהייתי בחוץ.

לבית המשפט:

ש. התובע מכוון לנקודה אחרת. אתה מספר את הסיפור הזה בקשר להליכה עם גילה לכל מיני מקומות בהמשך ישיר ליום הקודם עם שוקי עטיה. החיבור הזה----

ת. לא מציאותי, לא מציאותי, לא מסתדר, נכון. היום גם לי זה לא מסתדר.

המשך חקירה:

ש. מה לא מסתדר?

ת. ככה היו הדברים, וככה אמרתי אותם, כבודו, על זה שילמתי 16 שנה. מה אתה רוצה עוד?

ש. אני אראה לך את מה שאמרת ואח"כ אשאל אותך ותיתן לי הסבר----

ת. אין לי הסבר, אין לי הסבר. חבל להמשיך. עניתי על זה כמה פעמים.

ש. בחקירה אמרת שאמרת לגילה אחותך שטעית באליבי, נכון?

ת. בבית משפט אחרי שנה, שאמרו לי - אל תתפוס אותי במילה - עוד לפני אמרת למגורי אתה מבלבל אותי בתאריכים, מה שאמרתי עם גילה זה היה יום אחרון, לא יום 29 או 30.

ש. אז זה לא אחרי שנה, זה בחקירה.

ת. בחקירה, אחרי שנה, אני לא זוכר בדיוק. אל תתפוס אותי במילה. אמרתי את זה כמה פעמים, מה שטעיתי בתיק הזה זה באליבי. אם יש משהו שאמרתי שהוא לא נכון אמרתי למגורי - אתה הטעית אותי באליבי הזה, בתאריכים, כל הזמן אמרת לי יום אחרון. משבית המשפט מסביר לי את השאלה אני משיב שהייתי בקשר עם אחותי. כן".

משנשאל הנאשם על-ידי התובע בעקבות הקלטות החדשות (נ/74 קלטת ד') לשיחה שלו בעקבות פרסום הכתבה עם דוד איבגי מדוע אמר ראשון שהירי היה בראש המנוח השיב (בעמ' 287 ש' 32 לפרוט'):

"ש. אתה יושב עם איבגי, אני מפנה לקלטת 3 ב-נ/74 א'. זה לפני שסאקר ו-נ' נכנסים. אני מצטט. מי אמר את המילה הראשונה "בראש"?

ת. אני.

ש. למה דווקא בראש?

ת. בספונטנית. אם קשרו אותו, איפה יירו בו? בראש.

ש. יש הרבה מקומות שאפשר לירות בו.

ת. אם כפתו אותו וירו בו אז איפה יירו בו? הם היו מעליו אז איפה יירו בו?

ש. למה לא בבטן? למה לא בעורף?

ת. זה מה שעלה לי, בראש.

ש. בפעם הקודמת שנחקרת, לפני 16 שנה, ע' 668 (מצטט). בוא נפרק את התשובה שלך. דבר ראשון אתה אומר שאת החוטים ידעת רק מהמדובבים.

ת. ואחר כך אמרתי גם מביסמוט.

ש. מי הזכיר לך שאיזו נחבל בראש?

ת. אני מתכוון שהוא נורה, הוא נחבל בראש.

ש. מבחינתך מכה וירי זה אותו דבר?

ת. כן, בשבילי זה אותו דבר. זה נחבל. בגלל הירייה, הפצע קרה לו בגלל הירייה.

- ש. מי הזכיר לך?
- ת. כשאביגי סיפר לי.
- ש. אמרת לפני כמה דקות שבהליך הקודם אמרת שלא זכרת שום דבר מאיבגי.
- ת. היום אני זוכר. אל תשאל אותי מה שהיה אז, זה לא הייתי אני.
- ש. אתה אמרת לפני 5 דקות שכל הנושא של איבגי לא עלה במשפט הקודם כי לא זכרת שום דבר ממנו.
- ת. נכון.
- ש. אז עכשיו אני מקריא לך מה שאמרת במשפט הקודם, ב-2005, בעמוד 668 (מצטט).
- ת. כבר אחרי שנה היה כבר דוח פתולוג שמצאו את איזו עם מכה בראש וכל המוח שלו נשפך, אז קישרתי את הדברים גם לדוח הפתולוגי שכבר ידעתי עליו.
- ש. כששואלים אותך על זמן החקירה, ולא שואלים אותך היום מה אתה יודע, אתה מסביר: חוטים ממדובבים וכדומה, הבנתי מהם. מי הזכיר לך את המכה בראש?
- ת. אחרי שנה היא תשובה אחרת ואחרי שנה תשובה אחרת. בבית משפט זה כבר אחרי שידעתי באיזה מצב היתה הגופה והדוח פתולוג סיפר שהוא הוכה במכשיר והמוח שלו נשפך מהראש. ואז הבנתי שהוא נפגע בראש.
- לשאלת ביהמ"ש: אתה אומר במשפט הקודם הזכירו לי. מי הזכיר לך אם לא איבגי?
- ת. אחותי הזכירה לי, היא קיבלה דוח פתולוגי.
- ש. מפנה אותך לחקירה שלך מ-10.5 ב-ת/40 א' עמ' 3 ש' 7-8. אמרת שבקשירת ידיים ורגליים אתה לא יודע כלום. באותו זמן ידעת מאיבגי.
- ת. נכון. עוד פעם אני חוזר, בזמן שהייתי, הייתי או בקריז או בסטלה. אמרתי מההתחלה שלגבי החניקה בחוטים ידעתי מביסמוט. את קשירות הידיים והרגליים והירות ידעתי מבבר.
- ש. אמרת שאתה לא יודע שום דבר. איך זה יכול להיות?
- ת. הכול מסטלה.
- ש. סטלה, לא זוכר כי אני לא מרגיש טוב, לא זוכר כי אין לי את הכדורים, כל הדברים הללו חזרו לא פעם ולא פעמיים אלא לאורך כל החקירות שלך. עכשיו אתה אומר שכל הפעמים שלא נוח לך, אתה אומר גם אז הייתי בסטלה. יש לך משהו להגיב על הסטלה הזאת?

ת. לא. בן אדם תחת השפעת סמים מדבר ומתנהג אחרת. הייתי תחת השפעת סמים. זה שנאמר זה נאמר בקלטות, בשמע".

באשר למדובבים סאקר ו-נ' השיב הנאשם לתובע כי מיד משנכנס נ' לתא המעצר ידע כי עסקין במדובב (מעמ' 289 לפרוט'). בסאקר חשד כעבור יומיים דהיינו כבר ביום 30.04.04.

עם נ' לא דיבר ולו מילה - עם סאקר דיבר, אך רק בעניין "סיפורי מלחמה" דהיינו התרברב על מעשי עבר, אך לא על המקרים שבחקירה (עמ' 291 ש' 18 לפרוט'). מי שדיבר על בריחה ממעצר היה סאקר, לא הוא.

אמנם, דיבר עם סאקר על רצח המנוח, אך רק על מה שכתבו בעיתון, בוודאי שלא הדגים תנועות כפי שהעיד המדובב. ואם אמר דברים שאינם בכתבה בעיתון כמו שנעשה בחוט חשמל אז אמר בעניין זה ממה ששמע מביסמוט (מעמ' 291 לפרוט' משורה 29):

"ש. מתוך כל הסיפורים האלה יכול להיות שגם הדגמת איך בוצע הרצח?

ת. אין דבר כזה.

ש. כשאתה סיפרת לסאקר שקשרו לו ידיים ורגליים, אמרת לו קשרו לו ידיים ורגליים עם חוט חשמל?

ת. יכול להיות כן, יכול להיות לא, לא זוכר. מה שאמרו לי, זה מה שאמרתי.

ש. מי אמר לך?

ת. בכתבה.

ש. בכתבה לא כתוב על חוט חשמל.

ת. אז זה היה מביסמוט. אני הרכבתי את זה מחיבורים. זה התחיל עם ביסמוט ונמשך ב-בבר ואני השלמתי את כל התמונה. אחרי דוח הפתולוג הבנתי שהוא לא נורה אלא היכו בו בראש.

ש. זה לא מסתדר כי ביסמוט לא אומר מילה על הרצח. ביסמוט אומר שאתה התוודית בפניו. כשהוא דיבר על חוטי חשמל זה היה בקשר לקדימון ולא לרצח.

ת. כבר חוקרים אותי חשוד ברצח, הוא מדבר על קדימון לרצח, מה יש לי לחשוב? הכי פשוט, אם אני ביצעתי רצח והוא מטיח בי בעימות שהלכתי איתו כביכול קדימון, לחנוק אותו, הוא כבר רצח אותו".

בהמשך חקירתו של הנאשם בהליך הנוכחי (ישיבה שלישית) עמ' 299 משנשאל הנאשם מדוע ששלושה אנשים שאין לו סכסוך עימם; שוקי עטיה, ויקו עמרה וביסמוט יעידו על יחסי הסמים בינו לבין המנוח השיב "זה לא מהם, זה מגורי.

בפירוש שוקי אמר שמגורי איים עליו ולחץ אותו ולהגיד בחקירה מה שמגורי רוצה ולא מה שהוא שמע. זה גם מגורי, זה גם ויטו עמרה אותו הדבר" (עמ' 299 משורה 11 לפרוט').

17. מיכאל כהן:

בחקירתו (בתלונתו על הירי עליו) מסר מיכאל (מכלוף) שתי הודעות (נ/41, נ/42). הראשונה מיום 27.03.04, יום האירוע, בבית החולים לניאדו, תיאר כי בו ביום בשעה 05:45 לערך הגיע "בחור שגובה 1.80 ס"מ וזה רעול פנים עם מסכה מנופחת ז"א לא כובע גרב...ישבו בקיוסק לפתה (כך במקור) הגיח הבחור עם אקדח שלוף בצבע שחור קטן ציפיתי שיאמר שזה שוד אבל הבחור לא דיבר בכלל...בשלב זה זרקתי לעבר החשוד כל מיני חפצים לפתע הבחור נעמד מולי וכיוון את הנשק אליי לפתע התרומם מעל הדוכן כוון את הנשק לפלג גופי התחתון וירה שתי יריות...".

משנשאל אם הוא מסוכסך עם מישהו אמר כי חמש שנים קודם לכן מסר עדות נגד ביסמוט והלה נשפט לחמש שנים. כן הוסיף כי ביסמוט נהג להתקשר אליו מהכלא והאשימו בכליאתו ודרש ממנו כסף וכרטיסי טלכרט.

כחודשיים עובר למסירת ההודעה הגיע ביסמוט לעסק וטען בפני עובדת בו כי העסק שלו - העד הזהירו וביסמוט איים להורגו ואת משפחתו.

בהודעתו מיום 08.04.04 הוסיף מיכאל כהן (עמ' 2 משורה 1) "מסרתי בעדות הקודמת שאני חושב שמוטי ירה בי כיוון מהיכרות של המון שנים כל כך אני רואה את הגובה המתאים המבנה גוף את התנועות וזה מראה לי שזה רק הוא..." כן אמר משורה 21 "הרבה פעמים...היה אומר לי שהוא ואסירים קוראים את העדות של המשפט שלו הקודם, מגיע לי שיהרגו אותי".

בעדותו בבית המשפט בהליך הקודם (מעמ' 846 ישיבת 05.03.06) סיפר העד בעיקרו את שסיפר באמרתו. עם זאת יש לציין כי רק בעדותו (עמ' 849 משורה 23 לפרוט') אמר "כשהוא פנה אליי, אני לא יודע האינסטינקטים שלי זה, אז לקחתי ארגזים שהיו לידי והעפתי עליו...אני כל הזמן זרקתי ארגזים והייתי נורא בלחץ..." - לעניין זה התקיים דיון מעמ' 857 עד עמ' 860 לפרוט' כאשר ב"כ הנאשם אף ביקשה להכריז על העד כעוין לה ולהגיש את הודעותיו בחקירה.

בסוף חקירתו הראשית אמר שאינו מכיר את הנאשם "לא ראיתי אותו בחיים שלי" ומבנה גופו מלא יותר ממבנה הגוף של היורה (עמ' 861 לפרוט').

בחקירתו הנגדית אמר העד (עמ' 863) שמיד שקרה האירוע חשד שביסמוט הוא היורה.

18. משה בלס בעל חנות מכולת בשכונת דורה בה ערך המנוח קניות. הלה מסר באמרתו (נ/43 וכן ת/158) משנשאל "האם מישהו פנה אליך לשלם את החוב שלו (של המנוח - ר.ב.) במהלך השנה האחרונה" את התשובה "אמר מישהו פעם בשם ויקטור גואטה "אם הוא לא ישלם לך אני אשלם לך" הם הגיעו אליי יחד כחודשיים לפני שמצאו את הגופה אני פניתי לאיזו ואמרתי לו מה עם החוב ואז ויקטור אמר לי אם הוא לא ישלם לך אני אוציא ממנו את הכסף. את ויקטור ראיתי שוב עוד מספר פעמים שאלתי אותו מה עם החוב של איזו

והוא שאל מה הוא עוד לא שילם לך ושיחק אותה כאילו שכח את מה שהבטיח ולא שילם לי עד היום"
(החוב עמד ע"ס 560 ₪).

בבית המשפט (בהליך הקודם עמ' 869-867 לפרוט') אמר העד שלא נחקר נגדית על-ידי ב"כ התביעה רק שהנאשם הבטיח לשלם במקום המנוח אם הלה לא ישלם החוב. כן אמר העד אמירה שאפשר להבין ממנה כי הנאשם קנה בעבור המנוח מצרכים מהמכולת (עמ' 868 ש' 17-עמ' 869 ש' 3).

19. דוד היקרי השכיר לנאשם דירה בתאריך 25.02.04 לחודש ימים. בחקירתו הראשונה (07.04.04) אמר כי שבועיים טרם החקירה ביום שישי שהה עם הנאשם בדירה בין השעות 23:00-04:30 לכל המאוחר 05:00, את ביסמוט לא ראה בדירה באותו מועד. ביום 22.04.04 נחקר היקרי על-ידי פקד מגורי וחוקר נוסף שוב, חקירה שהוקלטה (נ/61, נ/62 וכן סומן ת/97). בחקירה זו הכחיש היקרי כי הוא פוחד מהנאשם (עמ' 2-3 לתמליל). בעמ' 9 לתמליל אישר את שאמר הנאשם כי רחל הייתה מגיעה לדירתו והוא היה מגרשה שוב ושוב.

כן סיפר שביסמוט היה מגיע אל הנאשם (מעמ' 13 לתמליל).

משנשאל על גרסת האליבי שמסר לנאשם לליל 27.03.04 הסביר שלא זכר שעות מדויקות אלא הסתמך על דברי אשתו שבאה מדי פעם לקרוא לו באומרה **"דוד, בוא, מה אתה עושה שבת עם ויקטור או שאתה עושה שבת איתי? תצא, השעה ככה. או אחרי שעה עוד פעם היא באה 'השעה כבר כן, השעה כזאת וכזאת'"** (עמ' 17 לתמליל). לדבריו שהה עם הנאשם משעה 11:00 **"עד שהתחיל האור"** (עמ' 19 שם).

בעדותו בבית המשפט בהליך הקודם (החל מעמ' 772 ישיבת 22.01.06) לא חידש העד דבר אף לא בשאלת השעות שהיה בדירת הנאשם בליל השבת.

20. בת זוגו של היקרי אילנה מסרה ב-נ/65 כי בעלה שב הביתה מדירת הנאשם **"בערך בשעה 05:10 או 05:30..."** (ש' 10-11).

21. אמו של הנאשם הגב' ויולה גואטה הועדה על-ידי ההגנה בישיבת יום 26.12.05 ונשאלה על קשריו עם ביסמוט. לעדותה, בעת שהנאשם גר בביתה אחרי ששוחרר ממאסרו ביסמוט נהג להתקשר בשעות הלילה והפריע לה. בחקירתה הנגדית אישרה שכאשר הנאשם עזב את הבית לדירתו השכורה הפסיק ביסמוט להתקשר (עמ' 686 לפרוט'). ניסיונה של ב"כ הנאשם "לשפץ" את עדות אם הנאשם בחקירה החוזרת - נחל כישלון.

22. אשר גואטה אביו של הנאשם מסר בעדותו (עמ' 754 ישיבת 27.12.05) כי לילה אחד במוצאי שבת לפני פסח התקשר ביסמוט לביתו וביקש את הנאשם שישן, העד העיר את בנו והשניים שוחחו. השיחה הייתה עוד טרם שהנאשם שכר דירה משלו.

23. הראיות החדשות - העילה למשפט החוזר:

לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם ודוד איבגי המנוח שנחשד בפרשת פציעה (שלימים הפך לרצח) של המנוח דורון סרוסי ז"ל, חלקו תא אחד לפני יום 28.04.04 מועד כניסתם של המדובבים סאקר ו-נ' לתא מעצר זה (הסניגור טוען בעלמא שסאקר היה בתא כבר קודם לאותו יום - הנאשם עצמו לא אומר כך, ראו עמ' 239 לפרוט' ההליך הנוכחי).

בעת שהותם של איבגי והנאשם בתא לפני יום 28.04.04 הייתה האזנה בתא המעצר במסגרת חקירה של תחנת משטרת נתניה בעניינו של איבגי וזו סומנה מ"ט 49/04. כך סומנה גם פעולת הדיבוב המוקלטת בעניינו של הנאשם במסגרת חקירת הצח"מ של מרחב שרון את רצח המנוח, דהיינו מ"ט 49.04 (ת/135, ת/136).

הקלטות מתיק החקירה בעניין איבגי התגלו במסגרת חקירת פרשה אחרת בשנת 2015 - וביוזמת התביעה נמסרו הקלטות להגנה - חוסר אותן הקלטות בהן הוקלט גם הנאשם בהליך הקודם היה הבסיס והסיבה להסכמת המדינה לקיומו של המשפט החוזר.

בקלטת 3 מתוך 13 הקלטות נאמר כך (על פי תמליל נ/74ב') הדברים בקלטת יש לציין נקלטו משיחה שהתנהלה ביום 25.04.04 שעה 23:06 (עמ' 2 נ/74א'):

"קלטת 3/13: *שיחה בין איבגי לבין גואטה על מה שאיבגי קרא בעיתון. תימלול מחדש במעבדה קול של כמה דקות מתוך קלטת 3/13 שהינה מתאריך 25.4.2004 שעה 23:06 ל-26.4.2004, שעה 02:10.

[בעברית. זמן 1:19:35 בקלטת 3/13]:

גואטה: לקבל עוד הארכה...עצור מהחמישי...נמצא בתשיעי, על מה יש לעצור בכלל?

איבגי: "...בעיתון היה כתוב שהיה כפות וכל זה

גואטה: [לא ברור]... מה היה כתוב?

איבגי: שמצאו אותו אחרי כמה ימים מת...והיה כפות בידיים וברגליים וירוי, לא יודע מה, ואיך גילו איתו כאילו הסירחון של הגופה. אז השכנים התלוננו, השכנים התלוננו וטענו שיש ריח מסריח.

גואטה: מה, מצאו אותו כפות בידיים ורגליים?

איבגי: ככה היה כתוב בעיתון.

גואטה: וירוי?

איבגי: ככה היה כתוב בעיתון....

[לחישות/צחוק]

איבגי: מה יש לרצוח בן אדם כזה? גם ככה מת, גם ככה מת לו בעוד שבוע חודש שנה.

[גואטה: לא ברור]

איבגי: בן אדם כזה אין מה לנגוע בו, גם ככה מת...

גואטה: [לא ברור]. הקדוש ברוך הוא [טריפולטאית]

איבגי: רק עניין של זמן, תאמין לי, גם ככה גמור. תראה איך הוא הולך כפוף, בקושי זז.

גואטה: כתבו [לא ברור]

איבגי: כאילו רכבת לא ראתה אותו

גואטה: כתבו ידיים רגליים כפות?

איבגי: ככה היה כתוב בעיתון

גואטה: ירוי בראש?

איבגי: ככה היה כתוב בעיתון ביום שישי

גואטה: שמעו יריות? שכנים?

איבגי: אני לא הייתי פה בכלל

גואטה: מי אמר לך את זה? קראת את הכתבה הזו?

איבגי: כן, ביום שישי.

גואטה: זה?!

איבגי: כן, אתמול שלשום.

גואטה: בגלל זה הם הוציאו אותי צו איסור פרסום המניאק האלה

איבגי: זה מה שקראתי בעיתון ביום שישי

גואטה: [לא ברור] מה אמרתי לה...חיים ומוות...

איבגי: גם ככה הוא מת מן אללה, אז מה מה נשאר

[גואטה ואיבגי: טריפולטאית בקול נמוך].

למחרת השיחה בין איבגי לנאשם ביום 26.04.04 בין השעות 13:15-17:20 אומר הנאשם לעצור אחר (נ/74ב'
קלטת 7 מדקה 10:23):

"קלטת 7/13: *שיחה בין גואטה לעצור שלישי, בדקות שאיבגי לא בתא [בין 4:10-33:33]. תימלול מחדש במעבדת קול של כמה דקות בקלטת 7/13 שהינה מתאריך 26.4.2004, שעות 13:15-17:20

[בעברית. דקה 10:23 בקלטת 7/13]:

גואטה: איזה מנאייק כתבו עליי בעיתון. מה כתבו, או לא כתבו שם שלי. קשרו אותו, "שנקו" [-חנקו], קשרו ידיים רגליים דפקו לו כדור בראש.

עצור אחר: עליך?

גואטה: רצח שלי.

עצור אחר: כן.

גואטה: ולפני הרצח, ניסיון לרצח שתי כדורים אני בעיתונות אחרי זה הזדכיתי, לא כתבו הזדכיתי, השתחררתי מהתיק. איזה מנאייק. עושים לי שם בלגן עם עבריינים סכסוכים בגלל זה יש לי צו איסור פרסום. בטיטל לא כתבו שם שלי. אחרי יום העצמאות במחוזי אמרתי "אין כתב אישום מה אתם רוצים שם שלי, תוציאו כתב אישום, תכתבו שם שלי" אין להם כלום.

בדקה 33:33: איבגי מוחזר לתא".

24. דין:

א. סדר הדין ודיני הראיות:

פתחתי את הכרעת הדין בקושי העומד בפני בית המשפט בקביעת ממצאים עובדתיים ועמידה על מהימנותם של עדים אשר לא העידו בפניו. תקנה 12 לתקנות נותנת כאמור, כלי בדינו, כלי טכני המאפשר התגברות דיונית בקביעת העובדות על סמך עדויות שלא התרשמנו מהן באופן ישיר ובלתי אמצעי.

קושי זה אינו ייחודי למקרים של שמיעת משפטים פליליים לאחר שנים ארוכות ובמסגרת משפט חוזר. שיטתנו המשפטית הכירה בקיומם של חריגים לדיני הראיות המאפשרים לבתי המשפט להכריע הליכים שבהם עדים אינם מעידים בפני המותב השומע את התיק או שלא כל חברי המותב שותפים לשמיעתו.

סעיף 117 לחסד"פ אפשר זאת. כך מאפשר סעיף 20 לחוק הליכי חקירה והעדה (התאמה לאנשים עם מוגבלות שכלית או נפשית) התשס"ו - 2005, קבילות ועשיית שימוש בעדות עד עם מוגבלות. כך הוכשרו עדויות ילדים בנסיבות ובתנאים מיוחדים ונקבעו כקבילות על פי סעיף 9 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים) התשט"ו - 1955.

סעיף 10א לפקודת הראיות בתנאים שבו, מאפשר קביעת ממצאים עובדתיים וקביעת מהימנות על סמך אמרת חוץ של עד. בתנאים מסוימים אפשרי הדבר אף אם העד, אינו "עד" במשפט על פי סעיף 10א(ב) לפקודה. (ראו: דנ"פ 4390/91 מדינת ישראל נ' חוסאם חאג' יחיא (05.07.93)).

מדי יום ביומו נקבעים ממצאים במשפטים פליילים על סמך אמרות חוץ של עדים ללא שבתי המשפט התרשמו בפועל בצורה ממשית מן העדים, ראו לאחרונה רע"פ 4008/20 אלכסנדר מירוצ'ניק נ' מדינת ישראל (30.06.20):

"יודגש כי לא מצאתי שהשימוש שנעשה בסעיף 10א' לפקודה שגוי, משבית המשפט השלום מצא כי שלושת העדים לא סיפקו הסברים מספקים לחזרתם בהם מגרסתם המפלילה ולכן העדיף את הודעותיהם במשטרה... לא מצאתי בטענה בדבר "הפעלה משולשת" של סעיף 10א' לפקודה, קרי העדפות אמרות החוץ של שלושת עדי התביעה, כל עוד העדפה זו נומקה כדבעי על-ידי בית המשפט, כדי סיבה המצדיקה התערבות...". לעתים דווקא חזרתם הסיטונית של עדי תביעה מאמרות החוץ שמסרו, יכולה ללמד על קיומו של מכנה משותף שהביאו לכך".

רע"פ 8978/18 פלוני נ' מדינת ישראל (04.02.20) נאמר:

"בענייננו, הורשע המערער ברוב דעות, כאשר אחת מחוות הדעת המרשיעות נכתבה על-ידי השופטת הלמן, שלא התרשמה באופן ישיר מעדותה של פלונית. למותר לציין, כי "מן הראוי הוא כי השופט שהאזין לעדויות ממקור ראשון הוא שיכריע את דינו של הנאשם" (ע"פ 4844/09 מסעאד נ' מדינת ישראל (31.05.10) אלא שראוי לחוד, ומצוי לחוד. לעתים נדרש שופט להכריע בעניין מסוים על אף שלא התרשם ישירות מן העדויות".

אין לחדד סעיף 53 לפקודת הראיות מורה אותנו כי **"התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט"** הם מהכלים החשובים שניתנו בידי השופטים.

נאמר רע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל (632):

"אכן, לא פעם, במיוחד במצבים של עדויות סותרות שאינן נתמכות כדבעי בראיות חיצוניות, האמון ניתן על-ידי בית המשפט בעדות מסוימת מבוסס בעיקר על תחושה פנימית של בית המשפט, הנובעת מ"אותות האמת המתגלים במשך המשפט" מתוך "התנהגותם של העדים".

אמנם התנהגותם של העדים ומה שנחזה כאותות אמת אינם חזות הכול. החזות עלולה להטעות. היא עלולה אף להיות תחבולה ומירמה. לכן בית המשפט צריך להזהיר את עצמו לפני שהוא מבסס עצמו רק, או בעיקר, על התנהגותו של עד. עם זאת התנהגותו של עד עשויה להיות אמצעי יעיל לקביעת מימצאים עובדתיים על-ידי בית המשפט.

סימני אמת שיש בהם כדי להשפיע על בית המשפט, כשהוא קובע את המימצאים העובדתיים, לא תמיד הם באים לידי ביטוי, ומכל מקום הם אינם באים לידי ביטוי מלא בפרוטוקול של המשפט. לפיכך ההתרשמות הישירה של בית המשפט הרואה ושומע את העדים הוא יתרון על פני ההתרשמות העקיפה של בית המשפט לערעורים, שרק קורא את העדויות. כפי שהסביר השופט זילברג רע"פ 377/62 לוי נ' היועץ המשפטי [9], בעמ' 1074:

"המניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד, מקורו כרגיל בדבר שאינו לא 'שקול' ולא 'מדוד' ולא 'מנוי' אלא כמעט 'סמוי מן העין', כמו עקימת שפתיים, שטף דיבור, היסוס פורתא, אזיל סומקא ואתי חיורא (או להיפך) - כל אלה בגדר דק-מן-הדק-עד-אין-נבדק על-ידי בית משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד".

אבל לא תמיד כאמור, נהנים השופטים מהמותרות של התרשמות ישירה מעדים, אף נאמר לעיל שאין התרשמות זאת חזות הכל וניתן וצריך לעיתים לקבוע ממצאים בהעדרה של התרשמות.

בשל תקנה 12 לתקנות והסכמות הצדדים בפנינו הננו בהליך הנוכחי משופעים בחומר ראיתי ממנו ניתן ללמוד ממצאים אף יותר מהניתן בידי שופטים בהליך פלילי "רגיל" - כל חומר החקירה הרלוונטי שנאסף על-ידי המשטרה, לרבות קלטות וידאו מהן ניתן להתרשם מתנועות גוף, מהבעות פנים של הנאשם ושל עדים, מעדויותיהם של העדים בפני בית המשפט כאשר הדברים עוד היו טריים בזיכרונם כך שיש בידנו כלים השוואתיים רבים וחשובים.

ב. חשוב לומר שעם חלוף השנים השתנו אף כללים, התפתחה הפסיקה באשר להפעלת מדובבים - נאסר הקשר הישיר בין צוות החקירה למדובבים, התדרוך הפך למובנה, הגמול הכספי הוא תשלום על עבודה ולא תלוי בהצלחת הדיבוב - כלים אלה שונו בעקבות כישלונות עבר בהפעלת מדובבים כמצוין בע"פ 2868/13 **אלישע חייבטוב נ' מדינת ישראל** (02.08.18) (מעמ' 56):

"נמסר כי מאז שנת 2006, מועד בו התנהלה החקירה, ננקטו אמצעים רבים כדי לוודא "שהפעלת מדובבים תתבצע בצורה מסודרת עם מינימום תקלות, ומתוך קשב רב לפסיקות בית המשפט הנכבד". לגבי השינויים, העיד בבית המשפט המחוזי קצין המדובבים הראשי דאז; ובשיחה עם קצין המדובבים הראשי הנוכחי, רפ"ק משה עמר, עלו הדברים הבאים, שיובאו כלשונם:

- "1. בשנת 2009 הוקמה חוליית דיבוב ארצית במטה הארצי עם קצין דיבוב ארצי וקציני דיבוב מחוזיים הכפופים אליו, ולא ליחידות החוקרות.**
- 2. הפעלת מדובב מתבצעת בהתאם לנוהל (סודי) כתוב המתעדכן מעת לעת, עד היום התעדכן שלוש פעמים. הנוהל נכתב ומתעדכן תוך התייעצות צמודה עם הפרקליטות ועובר את אישור הייעוץ המשפטי של המשטרה.**
- 3. ישנה רפרנטית ארצית מהפרקליטות לעניין דיבוב, אתה מתייעצת המשטרה, ואשר דואגת לעדכן את המשטרה אודות פסיקות חדשות של בית המשפט הנכבד.**
- 4. נקבעו כללים מחמירים באשר לגיוס מדובבים, בין היתר נאסר להשתמש בנרקומנים או באנשים שהורשעו בעבירות מרמה וכדומה.**
- 5. הקצאת מדובב לחקירה נעשית על-ידי חוליית הדיבוב ולא על ידי היחידה החוקרת.**
- 6. החוזה עם המדובב מתנה את הגמול בעבודה ולא בהבאת ראיות מפלילות והתגמול מוגבל לגמול כספי בלבד.**
- 7. המדובב מבודד מצוות החקירה ואין מגע ישיר ביניהם - תדרוך המדובב נעשה על ידי קצין הדיבוב המחוזי ולא על ידי צוות החקירה, גביית הודעות מהמדובב נעשית על ידי שוטר שאיננו חלק מצוות החקירה.**
- 8. תדרוך המדובב נעשה בהתאם לטופס מובנה כתוב שהוא חלק מחומר החקירה הגלוי ומועבר להגנה.**
- 9. החוזה עם המדובב קובע שורה של איסורים ותנאים עליהם מתחייב וחותר המדובב. החוזה כולל, בין היתר, איסורים מפורשים על שימוש בסמים במהלך הדיבוב והתערבות בתחום של הייעוץ המשפטי, כולל השפעה בעניין בחירת עו"ד או במתן עצה משפטית.**

מצ"ב העתק טופס הסכם עם מדובב (החלק הגלוי):
10. במקרה ונודע על שימוש בסמים במהלך הדיבוב אזי מופסקת פעילות הדיבוב והעסקת המדובב.

11. אחת לשנה עורך קצין מדובבים ארצי בחינה של כלל המדובבים ומתקבלת החלטה על המשך עבודה, הקפאה זמנית או הפסקת עבודה ביחס לכל מדובב".

כאמור הפעלת המדובבים בפרשה שבפנינו נעשתה בשנת 2004 בטרם גובשו ההנחיות החדשות, אך המשפט נערך היום והכללים החדשים נקבעו על פי כישלונות עבר ולכן יש לבחון את פעולת המדובבים במקרה הנוכחי על פי הנהוג עתה.

ג. בסיכומיו טען הסניגור שיש לפסול את מסדר זיהוי התמונות שנערך ע"י פקד מגורי לשיינברג שם זיהה את רחל - טיעוניו יבחנו, עם זאת יש מקום לומר כבר עתה שנהלי עריכת מסדרי זיהוי של המשטרה (נוהל אח"מ 300.04.005 הנוהג מיום 01.02.14) מתייחס לעריכת מסדרי זיהוי לחשוד בלבד ולא לעד.

ד. בכפוף לנאמר לעיל באשר למגבלות הניצבות בפני בית המשפט בבואו להכריע בדבר משקלן של הראיות שבאו בפניו ובהתחשב בהן ובזהירות הנדרשת בשל אותן מגבלות אבחן את אמינות ומהימנות הראיות שבאו בפניו.

הולם וראוי לדעתי לבחון תחילה ובראשונה את האמון שנותן בית המשפט בהליך הנוכחי לעדויות העדים שהופיעו בפניו בשל טענת הקונספירציה אותה מעלה ההגנה על פיה על הראיות שהוצגו בפניו, בפני המותב שדן בהליך המקורי ואף בפני ערכאת הערעור הינם פרי מוחו ומעשיו של פקד אוהד מגורי אשר כחלילן מהמלין הולך את כל העדים שהופיעו בתיק בקסם אל נהר האבדון של הנאשם, הרשעתו המופרכת בדין, חשוב שעדותו תהיה הראשונה שתועלה על המדוכה.

כאמור הועד פקד מגורי בשלושה פרקים בהליך המקורי, בפנינו עמד בפני חקירה ראשית ונגדית לאורך חמש ישיבות. פרוטוקולי הדיונים בהליך הקודם נפרשו בפנינו. שם וכאן הוטחו טענות הקונספירציה בפני העד. לטענת הקונספירציה אתייחס להלן בנפרד, אך אומר כבר עתה, כי מצאתי ליתן אמון מלא בעדויותיו של פקד מגורי. אמנם עלה בידי הסניגור להציג בפנינו סתירות ותמיהות מה בעדויותיו, ואליהן אתייחס, אך אין באלה כדי לשכנעני כי פקד מגורי השיב תשובה שאינה אמת לאיזו מן הטענות והשאלות שהוטחו בפניו.

אכן, כפי שהצביע הסניגור בהליך המקורי (עמ' 31 ש' 18-23 לפרוט') אמר העד בביטחון כי לא ידע על המכה בראשו של המנוח, אלא משהתקבל דו"ח הפתולוג ובפנינו השיב תשובה שונה (עמ' 112 ש' 9-27 לפרוט').

חשיבות נקודה זו ברורה והיא קשורה בשאלת הפרטים המוכמנים, שעלו או לא עלו, משיחות הנאשם עם המדובבים. העד הסביר בפנינו שאין הוא יכול לומר היום, כעבור 16 שנה באם שם לב לפצע בראש המנוח משהגיע לזירה וראה את הדו"ח הראשוני, תשובתו הייתה כנה ואין מקום לפקפק בה.

ההגנה טענה כי העובדה שפקד מגורי שחרר את ביסמוט (נ/53) (דווקא פקד מגורי שלא היה החוקר הממונה על הפגיעה במיכאל כהן) בחקירת מקרה מיכאל כהן, חקירה של תחנת המשטרה בנתניה ולא של צח"מ שרון, מלמדת אף היא על כוונת מכון לשיבוש הליכים של מגורי.

כן מצאה ההגנה ראייה לתדריך של רחל פרץ על-ידי מגורי באמירה ב-71/ת (חקירת רחל) במונה 30:24 "אמרתי לך באוטו" - פקד מגורי הסביר כי במהלך הנסיעה ברכב דיבר עם העדה דברים שאינם קשורים לחקירה והסבר זה סביר ומתקבל על הדעת.

אכן כטענת ההגנה פקד מגורי שהתהדר במסמך ותיעוד בהיותו "פריק של מזכרים" כך כינה עצמו של כל פעולת החקירה, לא ציין את השעה שבה נלקחה רחל לחקירה אך מעובדה זאת, כמעובדות שוליות אחרות לא ניתן לבנות מגדלי השערות בלתי מוכחות.

הסניגור בשיכנועו כי רב יצא נגד שחרורו של ביסמוט ממעצר בגין הירי במיכאל כהן למרות, כך טוען הסניגור בוודאות ובביטחון, קיומן של ראיות ברורות וחד-משמעיות לכך שביסמוט ביצע עבירה זו.

לא אוכל להסכים לטענה זו - אכן היו ראיות בחומר החקירה אשר הסניגור הגיש בפניו בהליך הנוכחי, ואשר בחלקן אף הוגשו בהליכים קודמים, הן בעדותו של מיכאל כהן כעד הגנה בהליך הקודם, הן בחקירותיו אליהן התייחסתי, הן בהודאתו בפני מדובב בכך (נ/46) כי היורה הוא ביסמוט, אפשר שביסמוט אף ידע פרטים מוכמנים כמו זריקת הארגזים על-ידי כהן על היורה או שהאחרון עטה כפפות ומסכה, אך לא היו די ראיות שדי בהן להעמדתו של ביסמוט לדין בהינתן קיום ראיות סותרות שלא הבטיחו סיכוי סביר המצדיק הגשת כתב אישום נגד ביסמוט - ונזכור היורה היה עם מסכה על פניו.

היו ראיות אף כנגד הנאשם בביצוע המעשה. הן ראיות מפיו של ביסמוט כולל נ/46, הן אמירות מפיה של רחל על הודאת הנאשם בפניה על ביצוע המעשה והן עדויות מפי המדובבים נ' וסאקר (אף שעדויות רחל והמדובבים היו מאוחרות לשחרור).

הגשת כתב אישום כנגד ביסמוט בנסיבות אלה הייתה מוטעית ולא ניתן היה להגישו.

פקד מגורי נתן הסבר סביר להיעלמות ההקלטה החדשה שנתגלתה מ"ט 49/04, ובה סיפר איבגי לנאשם על הכתוב בעיתון המקומי, שקיבלה מספור זהה להקלטה שבוצעה על-ידי תחנת נתניה - לא מצאתי כל בסיס לטענת ההגנה כי ההקלטה הועלמה בכוונת מכוון על-ידי מגורי.

ייתכן שיש ראייה חזקה ביותר לסתור טענה זו והיא העובדה שבחומר החקירה שנמסר לפרקליטות בתיקו של הנאשם לקראת הכנת כתב האישום בהליך הקודם אף חסרה הייתה הקלטת ביסמוט נ/46. עסקין בראיה לכאורה ניצחת נגד הנאשם בתיקו וזו הוגשה על-ידי ההגנה רק לבית המשפט העליון בערעורו של הנאשם. בוודאי שלא היה אינטרס לתביעה ולמשטרה ובראשם פקד אוהד מגורי להעלים ראייה כה מפלילה כנגד הנאשם.

ה. בעדויותיו של פקד מגורי בהליך הקודם הוא הסביר את מקור החשד שהנאשם הוא רוצחו של המנוח - הודעה שקיבל מצוות החקירה של מקרה מיכאל כהן (עמ' 9 שורות 19-24 בהליך המקורי) ההגעה אל רחל באמצעות ביסמוט, הסביר את הנימוקים לקביעת יום הרצח, יום 29.03.04 (עמ' 38-39) וכי חשדו נגד ביסמוט כמבצע הרצח לא הוסר מיד עמ' 49-50 לפרוט' ההליך הקודם. בעמ' 68 החל משורה 13 לפרוט' אז הסביר פקד מגורי מדוע כלל לא נזקק לבקשתו של ביסמוט לשמש עד מדינה בהינתן העובדה שגרסתו כבר נמסרה למשטרה ועל התפתחות האמון שרכש לגרסתו של ביסמוט באמצעות ראיות חיזוק שנמצאו לה (מעמ' 72 לפרוט' ההליך הקודם).

בפרק השלישי לעדותו של פקד מגורי בהליך הקודם שלל מתן טובות הנאה לביסמוט תמורת עדות (מעמ' 706 לפרוט'), שלל קיום "יחסי עבודה" בינו לבין ביסמוט. לשאלת בית המשפט בהליך הקודם השיב לכב' השופטת צ'רניאק: **"לא גבירתי. זה לא נכון. ואני לא מעדיף אף אחד. אני מעדיף למצוא את מי שהראיות מצביעות עליו שהוא הרוצח. והמשכנו חקירה, עובדה, המשכנו בחקירה ארוכה. ומצאנו עדים נוספים... ושום דבר לא התחיל ונגמר עם מוטי ביסמוט"**.

בעדותו בפניו שלל מגורי את טענות ההגנה החוזרות ונשנות על טענת הקונספירציה וארגון גרסה תואמת בין ביסמוט ורחל כנגד הנאשם (עמ' 19 משורה 6 לפרוט'). העד אישר בפניו שבחקירתו את ביסמוט יצר אצלו, כשיטת חקירה הרגשה כי הוא מאמין לגרסתו וכי יש ביניהם היכרות רבת שנים (מעמ' 35 לפרוט').

על דרך החקירה של רחל ואופייה הקשה (עמ' 122 משורה 10 לפרוט') נתן הסבר מדוע הראה לה את תמונות המנוח, תמונה שאפשר שהצגתה הייתה טעות כי ניתן היה ללמוד ממנה שהמנוח נרצח בחניקה (עמ' 122 לפרוט'). העד הסביר אף בפניו את התפתחות החקירה, את פעולות החקירה שנעשו כדי לאתר את האמת בגרסת ביסמוט או שלילתה וכך באשר לעדותה של רחל ושיטת חקירתה.

משהוטח בפני פקד מגורי כי שיקר לנחקריו, אישר הדברים ועמד על כך שעסקין בשיטת חקירה לגיטימית על פי הפסיקה.

לעדותו לא התרשם שרחל בעת שנחקרה על ידו הייתה במצב של "קריז" (חסך בסמים) ואומר שעיון בקלטת החקירה אכן מאשרת שאף שאמרה שהיא בקריז ושפקד מגורי הטיח בה עובדה זאת נראה שאם זה היה מצבה שהייתה בו, לא באופן קיצוני, וממילא הדין מאפשר עדות וחקירת עדים במצב זה.

העד עמד על אופן תדריך המדובבים ואף הסכים שייתכן שהגילו בפניהם כי המנוח נרצח בחניקה היה מוטעה אם כי לא גילה עוד פרטים באשר לשיטת הרצח ואופן החניקה.

עדויות של פקד מגורי על כך שלא ידע על הקלטות איבגי והקלטת 49/04 של תחנת נתניה הייתה אמינה עליו ולא מצאתי ולא פירור ראיה כי העד הסתיר בכוונת מכוון.

לטענות ההגנה החוזרות ונשנות כי פקד מגורי שם בפיה של רחל את העובדות שלא ידעה עצמה לספרן ובכך "פברק" עדותה, ייאמר שאין בחומר אותו בחנתי שום רמז או ראשית ראיה לכך.

1. עדויות חוקרי המשטרה הנוספים (שריקי, דניאל ושגן) יסקרו בקליפת אגוז. הללו לא הוסיפו דבר על חקירותיהם בהליך הקודם, לא מצאתי בהן כל פגם ובוודאי שלא עלה מהן ולו שמץ מידע שיש בו לאשש את טענת הקונספירציה שהעלה הסניגור - כל העדים הכחישו נמרצות טענה זו - עלה מהן כי כטענת פקד מגורי, השימוש במדובבים סאקר ו-נ' החל אכן ביום 28.04.04 ולא קודם לכן, כי רחל לא הייתה "בקריז" כנטען עובר למסירת הודעתה ת/6 (רס"ב שריקי מעמ' 160 ש' 23 לפרוט').

באשר לקלטות איבגי (מ"ט 49/04) שלל שריקי באופן אמין מניה וביה את טעות ההסתרה המכוונת (עמ' 176-177 לפרוט').

ז. עדות רחל פרץ:

עמדתי לעיל על עדותה של רחל פרץ - לשם הדיוק "אי עדותה" בפנינו. אפשר שטענתה על היעדר זיכרון בהליך הנוכחי היא טענת אמת בשל חלוף השנים ובשל התאונה שעברה לדבריה. העובדה שלא הייתה מעוניינת להעיד מחדש בתיק התגלתה מהקושי לזמנה לבית המשפט.

עם זאת עמדו בפנינו כלל אמרותיה של העדה בחקירה, חלקן מצולמות, עמדו בפנינו עדותה של רחל במסגרת ההליך הקודם - לרבות חקירות נגדיות של שני הצדדים משהוכרזה שם עדה עוינת על פי סעיף 179 לחסד"פ. שוכנעתי כי הודעותיה בחקירה היו בעיקרן אמת וכי אמת דיברה במסגרת ההליך הקודם.

הנני קובע הדברים בהסתמכי על השוואת דבריה בחקירה ובעדות בהליך הקודם מאותה האמת העולים מדבריה באמרותיה הכתובות והמצולמות המגלות תנועות, מימיקת פנים ואופן מתן תשובותיה לשאלות שהיא נשאלת. בכך הנני על פי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות מוצא לסמוך על עדות רחל באמרותיה בחקירה ובהליך הקודם נוכח נסיבות מהן עדויותיה במשטרה ובבית המשפט שם ואותה האמת שנתגלו כאמור.

הנני קובע כך בהיותי ער לקשיים, קשיים לא פשוטים שהסניגור עמד עליהם בחקירותיו את העדים ובסיכומיו. רחל הפלילה בחקירתה את הנאשם לראשונה משנאמר לה אמירה שקרית על-ידי פקד מגורי כי הנאשם הוא שמפלילה ברצח. ב-10/נ רחל נחקרת באזהרה בחלקה בירי לעבר מיכאל כהן ורק אז היא מפלילה את הנאשם במעשה.

הסניגור מפנה בצדק לכך שב-66/ת עמ' 9 ש' 15-19 אמרה רחל ששמעה את קולו של הנאשם במריבה עם המנוח בבוקר 29.03.04 - מועד הרצח ולכן שבפסק הדין של בית המשפט העליון בפרשה (נזכור - לתיקנו עדות מפי הסברה) הוצגה סיבה לכך שאין רחל מפלילה הפללת שווא את הנאשם בכך שלא אמרה ששמעה את קולו.

כן הנני ער לכך בעמ' 231-232 לפרוט' ההליך הקודם, אמרה רחל ואח"כ זנחה אמירה זאת משנשאלה על כך על-ידי בית המשפט, כי פגשה את הנאשם בבוקרו של אותו יום - זמן קצר לאחר ביצוע הרצח הנטען בביתו של ויטו עמרה. מאליה עולה השאלה מדוע שרחל שפחדה שמא הנאשם ראה אותה בבית המנוח ולכן קפצה וברחה מביתו בעת שהגיע למקום לביצוע הרצח סיפרה לו כפי שהעידה, כי הייתה נוכחת בדירת הרצח עובר לביצועו עוד ובנוסף ההגנה הציגה אמירות בחומר כי הנאשם היה מודע לכך שרחל נמצאת אצל המנוח והיא ידעה זאת. וכמובן השאלה, מדוע הנאשם יסמוך עליה כפי שטענה שאמר והתוודה בפניה - זונה נרקומנית שגרש מעל פניו - בביצוע הרצח ובנוסף אף יראה לה אקדח ויודה בפניה על פגיעתו במיכאל כהן.

כן מצביע הסניגור על התימהון שצריך לעלות מכך שבשל שני האירועים גם רחל וגם ביסמוט אומרים שהנאשם בספרו להם על מעשיו השתמש באותם ביטויים ומטבעות לשון. לקשיים אלה תשובות ולעומת הקשיים הוצגו בפנינו ראיות מחזקות לגרסת רחל, עדויות מחזקות שאין מקורן בה ועלו במסגרת החקירה ומאוחר יותר במשפט בהליך המקורי.

באשר לעובדה שהנאשם התוודה בפני רחל למרות שההיגיון אינו מתיישב עם כך, עולה ומשתזר מהראיות שהוצגו בפנינו שהנאשם הרבה להודות ובפני ארבעה אנשים (אולי שלושה - אם נייחס משקל פגוט לעדות סאקר כפי שיובהר) בכך שביצע המעשה. אפשר בהחלט שהנאשם לא חשש לספר לרחל על המעשה מפני שלא העלה על דעתו כי רחל תשתף פעולה עם המשטרה. העובדה שרחל סיפרה לנאשם כי נכחה בדירה מעט לפני ביצוע הרצח, אפשרית גם היא - אדם לא מחשב את דיבורו וצעדיו בכל רגע וסיטואציה.

לאמירה של רחל בהליך הקודם כי ראתה בבוקר 29.03.04 את הנאשם בבית ויטו עמרה, אף הנאשם לא טען כי פגשה שם ומכאן שברור שדבריה בעניין זה אמירה יחידה, אין בהם ממש.

לגבי האמירה של רחל בחקירתה כמצוין לעיל ששמעה את קול הנאשם - אמירה זאת אכן אמרה ולא חזרה עליה במשפט בהליך הקודם, וייתכן שאפשר שאכן שמעה את קולו ומחמת יחסי האהבה-שנאה שלה כלפי הנאשם בחרה לא לספר הדבר (אכן עסקין בהשערה גרידא).

בעניין השימוש בביטויים הזחים שעשה הנאשם לדברי רחל ולדברי ביסמוט "הרגתי אותו" (בטריפוליטאית) עשיתי בשבילך ואני יודעת/יודע שלא עשה בשבילי, "גואל אותו מן החיים" יאמר, שכאשר עסקין באותו אדם האומר אותם אין כל רבותא שהוא חוזר בפני אנשים שונים על ביטויים דומים - כך אך טבעי ומתקבל על הדעת.

באשר לטענת הסניגור כי מקור הביטוי "גואל מן החיים" הוא ביסמוט אין לכך משמעות רבה.

כאמור עדותה של רחל זכתה לחיזוקים. רחל עצמה העידה כי חזרה לבית המנוח כדי לקחת ממנו סמים, אך קריאותיה אליו לא נענו, דבריה אלה נאמרו על פי תומם - לא כדי לפגוע בנאשם ויש בהם כדי לחזק גרסתה. חיזוק לגרסתה יש מכך שאף סיפרה על האירוע ולו בחלקו לויטו עמרה שהעיד על כך, אם כי לא חזר על דברי רחל במלואם.

עדות ויטו עמרה שפורטה לעיל, בבית המשפט ובחקירה כשלעצמה מהווה חיזוק חיצוני לאמיתות גרסת רחל.

באשר למועד בו שהתה בבית המנוח ועצם העובדה המחזקת הקושרת בין אירוע בריחתה מבית המנוח לנסיעתה ליפו לצורך אישורים לקבלת סם - באה בפני בית משפט בהליך הקודם עדותו של ד"ר אלי אלבז כמפורט לעיל (עמ' 424-431 לפרוט', ת/15א-ג').

שוקי עטיה בעדותו עליה עמדתי לעיל אמר בעדותו כאמור, כי לאחרונה ראה בחייו את המנוח ביום 28.03.04. עוד לימד את בית המשפט עד זה כי באותו מועד, כפי שסיפרה רחל, אכן הייתה בבית המנוח והוא שוחח עמה - עובדות אלו מאמתות אף הן את גרסת רחל, על היבטיה השונים.

מוריס שיינברג המנוח באמרותיו ת/156-ת/157 ובעדותו בהליך המקורי סיפר על האירוע בחקירה וזיהה את רחל במסדר זיהוי תמונות אישר את סיפורה של רחל. הוא הוסיף שהייתה נרעשת, רצה תוך שהיא מביטה לכל הכיוונים ומבוהלת.

הסניגור יצא כנגד משקל עדות שיינברג ואף קבילותה.

באשר לקבילותה - אין כמובן בהסתייגותו ממש בהינתן תקנה 12 לתקנות באשר למשקל, אכן היה פגם בכך שפקד מגורי הוא שערך את מסדר התמונות, אך פגם זה נבלע ומתנקה בהינתן האמון המוחלט המפורט לעיל שנתתי בעדותו של עד זה. צריך היה פקד מגורי ליתן לחוקר שאינו קשור לחקירה לערוך את מסדר הזיהוי, אך בנסיבות המקרה שבפנינו אין פגם זה מאיין ופוגע בתוצאות חקירתו של שיינברג לרבות זיהויה של רחל המשתלב בכלל הראיות. כאמור, אין נהלי המשטרה באשר למסדר זיהוי עוסקים בזיהוי שנעשה על ידי עד כלפי עד.

שיינברג להזכיר אמר שראה את רחל יוצאת מחלקו האחורי של בית המנוח בבוקר היום הנטען ובבירור חד משמעית

ובמשקל מהותי ורב דבריו מחזקים את גרסתה של רחל.

באשר לתוכנה של עדות רחל - היא העידה על כך שהמנוח אמר לה שויקטור דהיינו הנאשם בא לביתו לכאורה; עדות המנוח עדות שמיעה היא, אך היא קבילה על פי סעיף 10(1) לפקודת הראיות בהינתן היותה אמרה שנאמרה בשעת מעשה אלימות או בסמוך לה. אפשר שבעת מסירת הודעתה המוקלטת בחקירה הייתה רחל ב"קריז" כך אמרה באמרה, כך גם אמר מגורי במהלך השיחה ביניהם, אך אמרתי לעיל שאין מדובר בקריז "משתק" ועובדה זאת כשלעצמה משקלה על הודעתה זו של רחל אינו רב. חקירתה על-ידי פקד מגורי אכן הייתה קשוחה, צעקנית ואלימה, נלקח ממנה מעילה אותו ביקשה שוב ושוב בשל שקר לה, אך אלה לא השפיעו על תוכן דבריה.

ח. המדובב סאקר:

סאקר כאמור העיד בפניו, בהליך הקודם ומסר שלוש עדויות בחקירתו, על תוכן עמדתו לעיל.

בנוסף לטענותיו הכלליות של הסניגור - שמדובב זה היה חלק ממזימת הקונספירציה ושהעיד עדות שקר מכוונת, הצביע על כך שבהליך הקודם כפי שצוטט בהרחבה הסביר את המונח "**דפקו לו בראש**" ששמע מפי הנאשם - כפשוטו "דפקו לו בראש" ותו לא.

בעדותו בפניו לאחר שנאמר לעד מפי התובע כי המילה "**ירי**" נשמעת בקלטת - השיב שאינו זוכר מעבר לביטוי "דפקו" אך עתה הוא מבין את משמעות המושג דפקו, בניגוד לנאמר על-ידו בהליך הקודם "**מילת ירייה, ירייה**" (עמ' 188 משורה 27 לפרוט'). בחקירתו הנגדית נשאל העד בעניין זה שוב ושוב אך עמד על דעתו כי הוא מבין ומה שהבין אז ש"דפקו" משמעו ירי.

אין ספק ההבדל בעדויות העד סאקר בפניו ובפני המותב בהליך המקורי הוא רב משקל ומשמעותי וכשלעצמו פוגע פגיעה רבה במשקל עדותו של סאקר. כן מצביע הסניגור על כך שסאקר באמרותיו ת/142, ת/143 ו-ת/146 אינו מספר את שהעיד בבית המשפט שקשירת ידי המנוח לדברי הנאשם הייתה מאחורי גבו.

עוד אוסיף הבדל בין עדויות סאקר לעדות המדובב האחר נ' בכך שהאחר אמר ששמע את הנאשם מתוודה בפני סאקר וסאקר עצמו דיווח על התוודות בתנועות - אם כי שניהם מדווחים על אמירה של הנאשם, לא בדיבור בלשון רבים, כי בסופו של יום בשלב מאוחר אמר הנאשם כי הרג את המנוח הן בהליך המקורי, הן בפניו והן באמרות.

אקבל גם את עמדת ההגנה כי העובדה שחלק מתמורת הדיבוב של סאקר את הנאשם, סכום לא מבוטל בזמנו של 3,000 ₪, היה תלוי תוצאות הדיבוב כלומר, דיווח של סאקר על הודאת הנאשם יש בו כדי להגדיל את שכרו - פוגע באמינות עדותו, כמו גם עצם העובדה שעסקין במדובב עברייני.

בא כוחו של הנאשם מצביע על פגם משמעותי נוסף לשיטתו באמינות סאקר והוא העובדה העולה מראיות ההגנה שהוגשו לנו בדבר דיבובו כדברי סאקר "על הדרך" את איבגי על חשד שדקר אדם בשם דורון סרוסי. סאקר במסגרת דיבובו את הנאשם על פי הסכם דיבוב שחתם עם פקד מגורי (ת/139).

על פי המסמכים שהוגשו בהסכמה ובהם ת/144-ת/145, ת/147 ו-נ/43 מסר סאקר כי אף דוד איבגי מסר בפניו הודאה על השתתפות בדקירה של דורון סרוסי במסגרת תרגיל "כיפה אדומה" שנעשה לסרוסי שלאחר חודשים ספורים נפטר.

על פי ראיות שהגישה ההגנה (נ/86 על פרטיו השונים) בשנת 2015 במסגרת ובעקבות חקירה בפרשה אחרת הורשעו שניים אחרים ולא איבגי בפרשת רצח, בהינתן שסאקר מסר דיווח על הודאת איבגי בנסיבות דומות על הדיווח שלו על הודאת הנאשם, תוך ציון שההודאות של השניים ניתנו בדיבור וסימנים - יש בהן, כך הנני מסכים, כדי להחליש עוד את האפשרות להישען על עדותו של סאקר להרשעת הנאשם.

עם זאת בחינת דברי העד סאקר תוך השוואתם - לנאמר בהזדמנויות השונות בהן נאמרו יוצרות דווקא רושם מחזק אמינות. כך בעיקר השוואת דברי סאקר בהודעותיו לדברים הנשמעים בכל זאת בקלטות תמלילי ת/136, כמו העובדה שסאקר דיבר עם בן דודו סלמאן אל הוואשלה אודות הנאשם, אמרתו של המדובב לנאשם שהוא משבטו של אבו רקייק, כמו סיפורים שמספר הנאשם למדובב על מקרי עבר שהמדובב מספרם בחקירותיו, הדיבורים על ביסמוט שהלשין על הנאשם. באליבי שאומר הנאשם שעומד לו ליום 08.04.04 מועד מציאת הגופה, הדיבורים על ריח הגופה, הדיבור על סוחר סמים לבנוני שמת בכלא שטה, על מכירת תפוחים (סמים) על ידי הנאשם בשוק נתניה ועל פגיעות ואיומים שפגע באנשים אגב כך. כן עולה מאותה השוואה שסאקר דיין בספרו שהנאשם דבר עמו על יחסיו עם ילדיו, על בקשתו של הנאשם מעצור בשם אבי שפיץ לפגוע בביסמוט על-ידי שפיכת מים רותחים. כן עולה שדברי סאקר על כך שהנאשם אמר לו שהוא פוחד מבדיקת דנ"א - אכן תואמים את האמת.

באמרה מיום 04.05.04 שמסר סאקר (ת/146) סיפר על כך שהנאשם אמר לו על העימות עם ביסמוט ואכן הדבר מופיע בהקלטה ועוד.

יש לזכור, אף אם סאקר יודע שיש הקלטה, אף אם אין הוא יודע, אמירת דברים כאילו שמע דברים מפי הנאשם ללא ששמע מעמיד את דיבובו ושכרו בסכנה.

המשמעות של ניתוחי לעיל את עדות סאקר היא שיש משקל מה, לא משמעותי בוודאי לא ברמה של הסתמכות עליה להרשעת הנאשם בצירוף "דבר מה" להודאתו בלבד. יש לקבל עדות עד זה בזהירות רבה - עדותו יכולה לשמש תוספת ראייתית מסוימת, אך לא ראיה חזקה בזכות עצמה.

כאן המקום לומר שחשיבותה של עדות סאקר בכך ששמע מפי הנאשם גם "פרטים מוכמנים" קשירת המנוח, מכה או ירי בראש, קשירה מאחורי הגב. עוקצם של אלה קהה בשל שיחות הנאשם עם איבגי על הכתבה העיתונאית (נ/74) טרם הדיבוב. עם זאת לא נאמר, וזאת יש לזכור, שלא נטען אף בכתבה דבר על קשירת המנוח בחוטי חשמל - לא דובר בכתבה על ירי בראש, לא נאמר בכתבה העיתונאית על פירוק גידי החשמל מהחוט למרכיביו. נכון שביסמוט כגרסת ההגנה בעימות עם הנאשם שקדם לדיבוב סאקר ונ' דיבר על חוטי חשמל אבל לא באירוע הרצח עצמו אלא בקדימון. לעובדה זאת משמעות רבה, הנאשם בכך יוצר קשר בין הקדימון לרצח, עובדה המשמשת ראיה מפלילה נגדו.

ט. המדובב נ':

נ' נפטר בטרם החל הדיון בתיק בשלב הנוכחי.

פרטתי לעיל את עדויותיו של העד בחקירותיו ובפני בית המשפט בהליך המקורי.

עד זה יש לציין שימש מדובב, יחד עם סאקר כאשר נכנס מעט אחריו לתא עם הנאשם ואיבגי - שכרו לדיבוב לא היה

מותנה בתוצאות.

בית המשפט בהליך הנוכחי לא התרשם מעדותו. השוואה בין דבריו בחקירותיו ובעדות מלמדת שהדברים היו זהים בעיקרם. העד טעה בעדותו בהליך הקודם כפי שפירט, אמר שלא תודרך טרם כניסתו לתפקיד לאופן שבו נרצח המנוח - עובדה שלא הייתה נכונה.

השוואה בין דברי נ' באמרתו ת/148 לתמליל ת/136 מלמדת על כך שדייק בעדותו באשר לדברים ששמע. כי לא היה שותף לדיבוב איבגי ולא שמע את שהאחרון דיבר עם סאקר, כך על פי עדותו בחקירה ת/150.

על פי החומר שהוצג בפניו אין בסיס לאי אמון בעדותו של נ' לרבות הודאת הנאשם בפניו. עם זאת בהינתן כי פעל כמדובב בפעם הראשונה בתיקנו, היותו עבריין, דבריו באשר לתדריך שקיבל, כאשר לא היה בידינו להתרשם מדבריו פנים אל פנים נמצא שיש אף לעדותו להידרש בהירות.

י. הערכת עדותו של ביסמוט:

חשיבותה של עדות ביסמוט בפרשה שבפניו אינה צריכה הסבר. עדותו במסגרת ההליך הקודם והודעותיו בחקירה הפרונטלית ובמסגרת עימותים ופעולות חקירה נוספות הביאו בפניו מבלי שיכולנו אנו להתרשם ממנה בשל מותו טרם החל המשפט החוזר, ראיות ישירות ונסיבתיות למעורבות הנאשם ברצח המיוחס לו.

ההגנה סבורה שעדותו של ביסמוט עדות שקר היא על כל פרטיה הן באשר לעדות הישירה שבה בדבר הודאת הנאשם בפניו ברצח המנוח והן הראיות הנסיבתיות שבתרגיל החניקה המוקדם, הניסוי שביצע בו הנאשם והוא בנאשם והן בניסיון הרצח עת הגיעו השניים בלילה שלפני הרצח לבית המנוח כאשר ביסמוט קורא לו למצוות הנאשם לשער שלפני ביתו, כדי לאפשר לנאשם לחנוק את המנוח באמצעות כבלי החשמל.

על פניו ברור המצב המשפטי לפיו אם יקבל בית המשפט את דברי ביסמוט כעדות אמת יש בידינו הודאת נאשם בצירוף "דבר מה" רב ערך, המספיקים כשלעצמם להרשעת הנאשם ללא כל ראיה נוספת. האם עלינו לעשות כן?

לעמדת ההגנה סיפורו של ביסמוט הוא סיפור שנרקח בקונויה בינו ובין פקד מגורי ששותפו לה נוספים - טענה זו - טענת הקונספירציה כאמור, תבחן בנפרד. לצד טענה זו טוענת ההגנה, אף היא במסגרת טענת הקונספירציה שביסמוט רקח את סיפורו כדי למלט עצמו מהירי שביצע כלפי מרדכי כהן ואף מרצח המנוח שאף אותו ביצע.

בהליך הקודם לרבות בערעור נקבע שגרסתו של ביסמוט בכל הקשור לרצח המנוח נכונה היא - במקביל ותוך שימוש בכלל העיפרון הכחול "פלגין דיבורא" נדחתה עדותו של ביסמוט כי הנאשם הוא זה אשר גם ירה בכהן.

כנאמר הקביעות שנקבעו במסגרת ההכרעות בהליכים הקודמים אינן קבילות מאחר והללו לגבינו עדויות סברה.

למרות שההגנה לאורך כל ההליך, לרבות בסיכומיה, האיצה בנו לקבוע קביעות עובדה באשר לגרסת ביסמוט בשאלת הפגיעה במיכאל כהן, אין לנו צורך לעשות כן, אין זה מתפקידנו ואין בכך תועלת לקביעת ממצאים להליך לכבודו התכנסו.

נוכל לבחון אם עדותו של ביסמוט למקרה שבו עלינו להכריע אף תוך יציאה מהנחה שביסמוט שלא היו חילוקי דעות

שהיה עבריו, שתיין ואולי גם צרכן סמים, שיקר במצח נחושה בכל הקשור לפגיעה במיכאל כהן והוא זה אשר ירה לעברו. כך אמר בדבריו למדובר שמספרו 439/00 כבר ביום 31.03.04 (ת/106, נ/15). אף שחזר בו והטיל האשמה של הנאשם במסגרת אותה ראייה. כך סבר מיכאל כהן בעדותו בהליך הקודם כעד הגנה אותה פרטנו.

כן ידע ביסמוט למסור פרטים על הירי במיכאל בהם אף פרטים מוכמנים שהיורה השליך ארגזים והיה חבוש מסכה ועטה כפפות על כפות ידיו. בנוסף בחקירה בקשר לפגיעה במיכאל כהן, כטענת ההגנה, מסר ביסמוט אליבי שסתר את גרסתו על מיקומו בחקירה בעניין רצח המנוח.

בבואו להסביר היכן היה עובר לפגיעה בכך ביום 27.03.04 טען ביסמוט, לאחר שאף ניסה לתאם זאת עם אמו, שהיה בביתה - או במחסן הצמוד לו - כטענת אליבי ואילו במסגרת עדויותיו בתיק שבפנינו טען שהיה יחד עם הנאשם. ההגנה גם ביססה בראיות את עובדת היותו של ביסמוט שתיין כפי שאמר בעצמו, כי שהה בבתי סוהר ובין היתר נדון ל-5 שנות מאסר בעקבות עדות מיכאל כהן לחובתו.

שקרו של ביסמוט בכל הקשור לפגיעה במיכאל כהן ואף אם יאמר שביסמוט העליל על הנאשם את הפגיעה במיכאל כהן אין בהם כדי להסביר ולו במעט את דבריו של ביסמוט כבר בליל 01.04.04, ימים לפני גילוי גופת המנוח ובטרם מעצרו של הנאשם, כי הנאשם ביצע עמו את ניסוי הכלים והניסיון לפגוע במנוח, כפי שפרטתי ארוכות בהתייחסותי למוצג 46/.

הוא הדין באשר לגרסתו של ביסמוט ב-16/ שנגבתה אמנם אחרי מעצרו של הנאשם בפרשת כהן ולאחר שהנאשם וביסמוט הופגשו במסגרת נ/49 דו"ח העימות, אך בטרם נודע על רציחתו של המנוח, טרם מונה צח"מ שרון לחקור את הפרשה וטרם גילוי הגופה.

ציטטתי לעיל מ-16/ עמ' 4-5 באשר לסיפור של ביסמוט על הניסוי שנעשה בבית הנאשם, ניסוי החניקה ועל הנסיעה לשכונת דורה לצורך פיתוי המנוח לשער ביתו וחניקתו על-ידי הנאשם. כך סיפר ביסמוט שם כי הנאשם אמר לו לגבי המנוח את הביטוי "עמילצ'ו", משמעו "עשיתי אותו" - כלומר - הרגתיו.

ב-7/ שמסר ביסמוט ביום 07.04.04 עדותו לחוקרי משטרת נתניה בעת החקירה בעניין מיכאל כהן, מציע כאמור ביסמוט לחוקרים לשאול את המנוח האם הסיפור שלו שהגיע לביתו בליל הקדימון נכון.

בחקירותיו בתיק שבפנינו לא ידע לתת הנאשם תשובה של ממש מדוע סיפר ביסמוט בעת שסיפר דהיינו לפני גילוי גופת המנוח את סיפור הקדימון. סניגורו של הנאשם מצא הסבר בכך שביסמוט ביקש להקדים תרופה למכה שמא ימצאו טביעות אצבעותיו על האקדח שירה במיכאל כהן או טביעות אצבעותיו על חוטי החשמל שהביאו לרציחת המנוח. בעמ' 60 לסיכומי פסקה 160. א. מוסיף הסניגור ואומר כי ביסמוט הכין כבר מיום 05.04.04 במסירת נ/16 אליבי ומקרה שמאן דהוא ראה וזיהה אותו עת קרא בזמן הקדימון למנוח ועלה עמו לדירתו לרצחו.

תשובות אלה של ההגנה אין בהן כל ממש.

בעמ' 84 לסיכומי ההגנה (פסקה 200) מציע הסניגור ארבעה הסברים לסוגיה - הראשון החשש שמא שכן ראה אותו בליל הקדימון עת רצח לבדו את המנוח, או שמא ימצא במקום דנ"א שלו על סורגי השער או על בגדי המנוח. כמו כן חזר על טיעון "הקדים תרופה למכה" בהניחו שהמשטרה תגיע אליו משימצאו חוטי החשמל בתיקו בזירת הנאשם.

כן הוסיף הסינגור שביסמוט הבין כי בתגובה לדבריו ב-46/נ עזרה המשטרה את הנאשם - ראה כי טוב - והפליל את הנאשם באופן רשמי והרביעי, שאיננו ממש הסבר, העובדה שביסמוט השתמש באותם מוטיבים שקריים להפללת הנאשם ברצח, כבאלה שהפלילו בירי במיכאל כהן.

אתמהה, האם ביסמוט יגלה קיומו של רצח לצורך מניעת הפללתו שלו בו? עסקין בטענה שאין בה כל היגיון וסבירות. ובאשר לאקדח - לשיטת הנאשם טענת ביסמוט ואף טענת רחל כי הראה להם אקדח אמיתי נענתה על ידו בכל הקשור לביסמוט, כי אכן הסביר לו איך מתפעלים אקדח, אך רק באופן תיאורטי. אקדח ממש לא היה ואיך ימצאו עליו טביעות אצבעות? דווקא העובדה שהנאשם מאשר חלקית את סיפור ביסמוט על האקדח, מלמדת שביסמוט לא בדה עניין האקדח מליבו.

לא היה בידינו להתרשם מעדות ביסמוט בפנינו. בידענו את דמותו של ביסמוט, עברו הפלילי והתמכרותו לטיפה המרה ואולי לסמים, וביוצאנו אף מנקודת הנחה שבכל הקשור למקרה מיכאל כהן שיקר בחקירותיו, למדובב, ולבית המשפט בהליך הקודם, בהיתן החומר שבא בפנינו ופורט שוכנעתי כי לא שיקר ביחסו לנאשם את ההודיה בקטילת המנוח בביצוע ניסוי הכלים בחוטי החשמל ובניסיון הפגיעה במנוח במהלך הקדימון - עדויותיו בחקירה לרבות הקלטות היו בפנינו והתרשמתי מהן לחיוב.

כתנא דמסייע לקביעתי זו מצאתי הן בעדותה של רחל שהייתה בליל הקדימון, מבלי שקישרה הדבר, בבית המנוח וסיפרה כי ביסמוט הגיע לבית המנוח ביקש לקנות סמים ואחר כך ביקש מים וכי המנוח עלה רטוב מהמים הביתה. לולא הייתה רחל עדה לאירוע לא יכלה לספר עליו. אישור לגרסת ביסמוט נמצא בדבריו רחל גם באשרה את שסיפר בכך שבא למחרת לבית הנאשם לקחת את הפלאפון שלו שנשאר אצל הנאשם.

אף עדות שוקי עטיה אליה התייחסתי לעיל, כי הגיע לבית המנוח בליל 28.03.04 ורחל הייתה במקום מסייעת לגרסת ביסמוט כפי שהיא מסייעת לגרסת רחל.

עדות שוקי עטיה מסייעת לגרסת ביסמוט אף מנקודת ראות נוספת. באותו לילה ולזה אף הנאשם מסכים, הגיעו השניים לבית שוקי עטיה על מנת לגבות חוב של 100 ₪ בנסיעה במונית לכיוון אחד רק לצורך זה מבית הנאשם לדורה - נסיעה שעלתה כאמור לכיוון אחד 100 ₪.

אישור עובדה זאת מהווה תוספת ראייתית לכך שגרסת ביסמוט כי שהה עם הנאשם באותו לילה הינה גרסת אמת, חוסר הסבירות של הנסיעה במונית היקרה מסכום החוב כדי לגבותה מוסיפה חיזוק.

כמובן שעדותו של נהג המונית דוד דה פאס, כי אסף את ביסמוט באותו לילה משכונת דורה מוסיפה לאמינות גרסת ביסמוט. אכן לגרסת ביסמוט היו לו 100 ₪ שקיבל מהנאשם לרכישת הסם אותם לא החזיר לו משהנאשם ברח מהמקום תוך שהוא זונח שם את ביסמוט - ולכאורה בטענת ביסמוט בפניו שאין לו כסף, לא היה ממש. עניין זה ניתן להסבר באי-זכירת ביסמוט באותו רגע את הכסף שבכיסו או אף בכך שביסמוט לא אמר אמת לנהג המונית - עובדה שלא תפתיע איש.

יא.המניע לרצח:

על פי עדות ביסמוט, רחל ושני המדובבים המניע לרצח המנוח על-ידי הנאשם היה תחרות על מסחר בסם - הנאשם הכחיש בעדותו כי עסק בסחר בסם, אך על פי העדויות שפורטו מפי העדים, ביסמוט בתארו את האירוע של ההגעה לבית המנוח בניסיון הרצח, רחל בתשאולה ב-71'ד' עמ' 127 ומקומות נוספים. אף העד ויטו עמרה העיד ב-93'ת על כך שהנאשם עסק במכירת סמים, עמרה והעד שוקי עטיה עמדו על כך שהנאשם אמר להם לומר למנוח להפסיק למכור סמים כאמור באמרתו נ/27 סוף עמ' 4 "הוא אמר לי ולו שנלך לקחת את החוב, לויטו עמרה שיגיד לאיזו להפסיק למכור סמים" (דברים שעטיה לא חזר עליהם בהליך הקודם בבית המשפט). הנאשם עצמו בתמלולים ובהקלטות מהשיחות עם המדובבים אמר כי פעל בשוק בנתינה נגד אחרים אשר עסקו בסחר בסם כפי שפורט לעיל.

בידוע שאין מניע יסוד מיסודות העבירה, אך הלכה היא שמניע יכול לשמש ראיה כאחת מראיות מצטברות לביצוע עבירה (ראו ע"פ 2094/15 שמואל אטיאס נ' מדינת ישראל (01.09.16)).

אציין שאינני מתייחס למניע האחר שהציעה התביעה אהבת הנאשם לרחל, מניע זה בנסיבות "מאולץ" ואינו מוכח דיו.

יב. טענת הקונספירציה:

כותרת הפרק החמישה עשר לסיכומיו הכתובים של הסניגור נוסחה בזו הלשון "מגורי ידע כבר בתחילת החקירה כי מוטי הוא שרצח את המנוח (וגם ירה במיכאל) (ולמצער עצם עיניו מראות עובדה זו), וגם ידע כי הנאשם כלל לא רצחו, וכי מוטי מעליל על הנאשם, ולמרות זאת מגורי ניתב בזדון וב"עיניים פקוחות", תוך שת"פ עם מוטי (בתמורה להפלתו את הנאשם) והדחת רחל והמדובבים לעדויות שקר כנגד הנאשם, את האשמה ברצח (כמו גם בירי במיכאל) דווקא נגד הנאשם".

עוד אמר במקום אחר "מגורי וצוותו...הסתרת הקלטות ותמלול ----- הנעלמות...בהדרכת מגורי את סאקר בקיום הפציעה בראשו של המנוח, ובהפיכת הפרט המוכמן המהותי השלילי שסיפק הנאשם לפרט מוכמן מהותי חיובי..." (פסקה 21 לסיכומי ההגנה).

אמירות אלה הן דוגמאות לתמצית הגנתו של הנאשם בהליך שבפנינו. סיכומי ההגנה וטיעוניה רצופים בהתמדה בחזרה על הטענה בניסוחים שונים. אף בהליכים הקודמים על הערכאות השונות זו הייתה עיקר הגנת הנאשם: זו הייתה גם דרכו של הסניגור בחקירת העדים שהופיעו בפנינו ובכל אחד מהם הוטחה הטענה שוב ושוב. משמעות הטענה היא כי פקד מגורי מטעמים מוזרים יש לומר, קנאתו בהצלחה של אחות הנאשם עוה"ד גילה גואטה בלימודי המשפטים יותר מהצלחתו שלו, שנאתו הבלתי מובנת למשפחת גואטה ובעיקר לנאשם לו נטר מזה שנים, "יחסיו המיוחדים" עם ביסמוט או כל סיבה בלתי מובנת או מוכחת אחרת, הגה וקשר קשר עם שורת אנשים להעליל על הנאשם עלילת רצח (בהתעלם מפרשת מיכאל כהן).

עם מי רקם פקד מגורי את העלילה ומי היה שותף למזימה? כל צוות החקירה המשטרית - צח"מ שרון שוטרס וחוקרים ותיקים שעשו שקר בעבודתם ובנפשם וביודעם שהרוצח היה אחר, כנראה ביסמוט, היטו את הראיות והעדויות כך שהאשמה תיפול על הנאשם.

אותם שוטרס צרפו גם את אנשי החקירות של משטרת נתניה אשר היו אחראים על חקירת העבירות שיוחסו לאיבגי ולחקירת הירי במיכאל כהן.

כפרטנרים לרקמת העלילה וכדי להוציאה מן הכוח אל הפועל גייסו את העברין האמיתי, ביסמוט שהסניגור קורא לו בין שמות התואר הרבים, "שתין" "מסומם" "שקרן" "מניפולטור" ועוד ועוד.

כדי לעבות את העלילה ולהבטיח את הצלחתה גייסו למשימה את רחל - זונה נרקומנית ושני עבריינים מדובבים. את כולם הדיחו לשקר בהדרכתו של המנצח איש השטנים - פקד מגורי.

פקד מגורי, חוקרי צח"מ שרון וכל אנשי החוק האחרים, סיכנו את יושרם, עתידם, שכרם ותפקידם ושמו אותם על קרן הצבי של ביסמוט, רחל ושני המדובבים. כל זאת עשו אנשי המשטרה ובראשם פקד מגורי, היום עורך הדין מגורי שאז היה בזמן לימודי המשפטים או סמוך לסיומם כדי להביא להרשעת השווא של הנאשם בשל נקמה זוטא? בשל קנאה? בשל מה?

בכך לא סגי - כדי לעבות את המזימה ליתן לה צבע, עור וגידים חיבל פקד מגורי בגרסת האליבי של הנאשם בפרשת מיכאל כהן בכך שעיוות את עדותו של דוד היקרי, דאג ליתן הן להקלטות איבגי שבוצעו על-ידי תחנת משטרת נתניה והן להקלטות המדובבים בתיקנו מספור זהה כדי להעלימן, מצא את מוריס שיינברג, הדיחו למסור עדות שקר ולזהות באופן שקרי את רחל כמי שיצאה מאחורי בית המנוח בבוקר האירוע.

את ויטו עמרה ושוקי עטיה לימד לומר את שהעידו וזרועותיו הארוכות הגיעו עד יפו אל הפסיכיאטר אלבז.

באשר לביסמוט - שתל פקד מגורי את סיפור ההכנה והקדימון בפיו. פקד מגורי בוודאי עשה פעולת הכנה ולמידה כדי לדעת שביסמוט הוא המתאים לכך בשל העובדה שביסמוט הוא שרצח את המנוח ולכן בוודאי יסכים וישמח לשתף פעולה בעלילה.

מזימתו של פקד מגורי כה צלחה עד כדי כך שרקם את כל המזימה עוד טרם נודע למשטרה על מות המנוח, טרם הוקם צוות חקירה מיוחד לחקור את הרצח וטרם ידע פקד מגורי כי הוא זה שיעמוד בראש הצח"מ שיחקור את הרצח הבלתי נודע בשלב ההוא.

ואכן ביסמוט מילא את משימתו על הצד הטוב ביותר וסיפר למדובב ב-46/46 על ההכנה והקדימון במסגרת חקירת תחנת משטרת נתניה למעלה משבוע טרם גילוי הגופה.

נראה שכל הוספת מילים על תקפות טענת העלילה והקונספירציה מיותרת.

אפשר והנאשם וסנגוריו הבינו שרקמת הראיות נגד הנאשם כה עבותה ומשכנעת עד שניסו למצוא מפלט בטענה הזויה, חסרת בסיס וראיה אולי היא תצילם.

יג. שמא קונספציה מוטעית?

ההגנה לא טענה זאת, אך זו נראית לי אפשרות שיש לבחנה שמא היא תסייע להגנת הנאשם באופן סביר יותר (לבחינת

טענת הגנה שלא נטענה ע"י נאשם ראה ע"פ 3771/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.11).

לעדו של פקד מגורי חקירת רצח המנוח, קצה החוט לה היו הדברים שמסר ביסמוט כאמור ב-46 ו-16 - באופן טבעי חוקרי הפרשה ופקד מגורי בראשם יבחנו גרסה של אדם המספר על ניסיון התנקשות במנוח ויפנו חיצו החקירה למי שעל פי דברי ביסמוט תכננו. השאלה העולה האם דברי ביסמוט לא יצרו בלב החוקרים ומחשבתם מיד תפסה על פיה הנאשם הוא הרוצח ואין בילתו ולכן חסמו או התעלמו מכל קו חקירה אחר. החוקרים בראשם פקד מגורי ננעלו במחשבתם כי בידם ראיה חד משמעית לכך שהנאשם רצח את המנוח ולכן פעלו, אולי אף באופן בלתי מודע, להשגת ראיות נגדו ובכך חטאו לגילוי האמת? התשובה לכך בת שני פנים - הפן האחד הוא העובדה ששוכנעתי כי צוות החקירה לא זנח את מעורבותו של ביסמוט ברצח וכי אף הוא נחקר בחשד זה, נעשו פעולות חקירה איתו כדי לאשש או לסתור את סיפורו. על כך העיד פקד מגורי והתייחסו חוקרים אחרים. הפן האחר הוא שככל שהועמקה החקירה והתמשכה נתגלו עדויות חדשות התומכות בגרסת ביסמוט ובהם עדותה של רחל, החומר שאספו המדובבים וכן יתר העדים אליהם התייחסתי לעיל.

יד. מועד הרצח

צירוף עדותה של רחל - לעדות אלבז הפסיכיאטר, עדות ביסמוט, אישור שוקי עטיה על כך ביום 28.03.04 בא לרכוש סמים מהמנוח ודיבר איתו, בחיזוק עדות מוריס שיינברג ובנוסף "מחקר התקשורת" וצילום צג טלפון המנוח - ברקע חוות הדעת הפתולוגית מלמדים בביטחון מספיק שרצח המנוח התרחש ביום 29.03.04 בסמוך לשעה 09:30.

טו. בחינת גרסת הנאשם:

התרשמתי חד-משמעית מדרכו של הנאשם בתשובותיו על דוכן העדים, אופן מתן התשובות והשוואה בין דבריו בפנינו, בהליך הקודם באמרותיו בחקירה כי לא האמת הייתה נר לרגליו, אלא רצונו לחמוק מהרשעה בדין.

לכל סוגיה כמעט שנכוון מבטינו בגרסת הנאשם יתגלו קשיים של חוסר אחידות, סתירות, אי התאמות וגרסאות שונות ומשתנות באופן שתתאמנה לרגע ולסיטואציה במסגרת החקירה או העדות, זאת באופן בלתי אמין ומהימן לחלוטין.

ניטול לדוגמה הקשר בינו לבין ביסמוט ומוצרי החשמל של האחרון. בגרסה אחת (בהליך המקורי עמ' 611 לפרוט') טען הנאשם, כי המניע של הנאשם להפללתו היה כעסו של ביסמוט בשל שהנאשם החרימ את מוצרי החשמל שלו תמורת אי תשלום חוב של 1,000 ₪, בגרסה אחרת בפנינו בעמ' 261 ש' 10-18 ביסמוט על פי גרסת הנאשם חיפש מקום לאכסן את חפציו והנאשם התנדב לאחסנם אצלו ואפילו בהובלה שהוא יזם. כאמור ב-21א' עמ' 7 אמר הנאשם "...אני לא יודע מה האינטרס שלו לנסות לתפור עלי את התיק הזה. אולי בגלל שלא החזרתי לו את המוצרי חשמל".

הנאשם חזר ואמר שביסמוט עבדו היה צרה ומטרד. כפי שפורט בפירוט הראיות, עוד מימי בית הסוהר - למרות זאת הנה הנאשם חובר אליו, מכניסו לדירתו - לפעמים אמר שגר שם, לפעמים רק ישן בשעות היום מספר שעות (עמ' 65 ש' 1-11 להליך הקודם) - מה בדיוק היה מקומו של ביסמוט ומעמדו על פי גרסת הנאשם? תלוי לאן תפנה בעמ' 255 לפרוט' בהליך הנוכחי משורה 32 אמר שעשה הכל להתרחק ממנו, והנה בעימות ת/21ד' עמ' 22-23 אמר שביסמוט התגורר בדירתו.

עמדתי לעיל על חוסר ההיגיון בגרסתו של הנאשם העולה עד שקר, כי נסע לגבות משוקי עטיה חוב של 100 ₪ כאשר נסיעה במונית לשכונת דורה מביתו לכיוון אחד עולה סכום כסף זהה. משנשאל הנאשם בחקירתו המשטרתית (ת/21א' עמ' 3) לאן הלך מבית שוקי עטיה בליל הקדימון סירב לספר כי הוא "דואג לאשתו" של אותו אדם. בהודעתו ת/40א' עמ' 5 ש' 11-1 ובעדותו בהליך המקורי (עמ' 646 ש' 5-1) העיד כי חזר לביתו ועלה על יצועו לישון - בפנינו העיד שלאחר שנפרד משוקי עטיה ומביסמוט הלך לצרוך סמים עם אהרון (מעמ' 269 ש' 20 ואילך) בישיבה שלאחריה מרחיב הנאשם את הסתירה ואת השקר באותו עניין (עמ' 305 משורה 30 לפרוט').

באשר לקשריו עם רחל מסר הנאשם גרסאות שונות על משך יחסיו איתה ואופן ניתוק הקשר ביניהם - בפנינו טען כי קשר זה נמשך שלושה שבועות (עמ' 234 ש' 33, עמ' 235 ש' 12 לפרוט') ויטו עמרה בהליך הקודם (עמ' 533 ש' 22-25) בתגובה לשאלת ב"כ הנאשם עמד על זמנים אחרים לחלוטין - משנשאל על כך בעמ' 279 ש' 16 ואילך השיב הנאשם כי הסיגורים שלו בהליך הקודם קברו אותו.

בהליך הקודם משנשאל הנאשם בעמ' 668 איך ידע פרטים על רציחת המנוח כמו שנקשר בחוטי חשמל - אמר שידע זאת מן המדובבים **"את זה ידעתי מהם שכביכול הוא נהרג מחוטי חשמל בחניקה"**. בפנינו (עמ' 242 ש' 30 לפרוט') באותו עניין אמר **"כמו מה שאמרתי ששמעתי מהמדובבים כביכול, אבל לא שמעתי את זה מהמדובבים אלא מבבר ולפניו מביסמוט"**.

בהליך הקודם מסר גרסה נוספת כי שמע זאת מהמדובבים במהלך העימות איתם (עמ' 660 משורה 22 לפרוט'). משנשאל על ההבדלים אל מול ההליך בפנינו משיב הוא **"הייתי תחת השפעת סמים, העדות הזאת ניתנה שנה לאחר המעצר. שכחתי את איבגי..."**.

בהמשך אומר הנאשם כי במהלך עדותו בבית משפט בהליך הקודם היה תחת השפעת סמים ובאת כוחו ואף השופטים ידעו זאת (עמ' 243 משורה 6 ואילך).

הנאשם שוב ושוב בעדותו נאחז בתשובת ה"לא זוכר" או בתשובה השגורה כי **"מגורי. הכל מגורי. הכל מגורי"** (עמ' 317 ש' 30).

משנשאל הנאשם בחקירותיו ובעדויותיו בבית המשפט באשר להיכרותו עם המנוח מסר גרסה משתנה ומתפתחת. ב-ת/6א' 4 עמ' 2 משנשאל האם ביקר אצל איזו שוורץ אי פעם ענה שאמנם קנה ממנו סמים אבל לא היה בביתו.

בחקירתו ת/7 כעבור יומיים הודה שהיה בדירה אולי פעם פעמיים לצורך עישון סמים.

ב-ת/21ג' עמ' 45-48 סיפר כי הכיר את המנוח שלוש שנים עוד מבית הסוהר וסיפר כי נהג לשלם למכולת עבור חובו ואף הגן עליו מפני חורשי רעתו.

בעדותו בפנינו בעניין תשלום החוב למשה בלס (עמ' 263 משורה 11 לפרוט') מסר גרסה לא אמינה ומבולבלת.

באשר למצבו הכלכלי טען הנאשם בעדותו בפנינו לצורך הוכחה שלא נזקק לעסוק בסחר בסם כי מצבו היה סביר (עמ' 247 לפרוט') בהליך הקודם (עמ' 612 ש' 9-10) מצבו הכלכלי היה קשה ונזקק לסיוע משפחתי.

בהליך הקודם תוך כדי עדותו הפתיע הנאשם את הכל בספרו על כך שבבית המנוח הייתה כספת שבוודאי הרוצח גנב.

משנשאל על עניין זה בהליך הנוכחי השיב מעמ' 307 ש' 16 לפרוט':

"ש. מי אמר לך להעלות את נושא הכספת? מיטל או גילה?"

ת. לא זכור לי, או הוא או הוא.

.....

ש. אמרת איפה בדיוק הכספת...

ת. לא ראיתי כספת כבודכם, ולא הייתה כספת.

.....

ש. למה אמרת לבית המשפט שם שאתה ראית?

ת. אני לא יודע, כבודכם. לא יודע. אני לא יודע על מה אתה מדבר בכלל. אני לא אמרתי."

במהלך חקירתו במשטרה מסר הנאשם אליבי לא נכון באשר למקומו ביום 29.03.04 - לעמדת ההגנה אין מדובר באליבי שקרי, אלא בטעות שאולי נבעה משאלות שנשאל והנאשם חשב בטעות שהוא נדרש ליתן אליבי ליום שלפני שנעצר. אחזור ואפנה לדבריו בחקירתו בפנינו לעניין האליבי, והסתבכותו של הנאשם בשקרים לגביו (מעמ' 281 ש' 32 לפרוט' כפי שצוטט לעיל). כך מתברר גם הסתבך הנאשם אף בחקירתו בהליך הקודם בעניין האליבי ואפנה לעמ' 646 ואילך לפרוט' שם כפי שצוטט לעיל.

ועל זה יאמר ואידך זיל גמור.

טז. אמו של הנאשם בעדותה בהליך הקודם חיזקה את גרסת התביעה דווקא, באמירתה כי ביסמוט לא התקשר לביתם לאחר שהנאשם עבר להתגורר בנפרד ואף יתר עדי ההגנה שביקש הנאשם להסתמך עליהם בהליך הנוכחי לא היה בעדויותיהם להוסיף דבר ממשי כדי לסייע להגנתו, אף אם בעל חנות המכולת אישר כי הנאשם פרע חוב מחוב המנוח אין בדבר כדי לסתור את העובדה שהנאשם רצח את המנוח.

יז. משפט וראיות:

כאמור ברישא להכרעת הדין, על ארבעה אדנים העמידה המדינה את ראיותיה להרשעת הנאשם בדין: שניים מאדנים אלה הם הודאות נאשם בפני מדובבים, סאקר ו-נ'. לית מאן דפליג שעסקין במדובבים עבריינים שעיקר הדברים באו מפיהם מבלי שהיה להם גיבוי של הקלטה.

הודאה בפני מדובב הודאה היא (ראו ע"פ 2094/15 שמואל אטיאס נ' מדינת ישראל (01.09.16)). עם זאת יש לנהוג זהירות בקביעת מהימנות ומשקל של ראיות מפלילות בעשיית שימוש בהודאה בפני מדובב כנאמר בע"פ 1301/06 עזבון המנוח יוני אלזם נ' מדינת ישראל (22.06.09) ובע"פ 1520/97 חדד נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2), 337.

יח. נאמר בפרשת ע"פ 1520/97 בענין חדד: "כאמור, לשם הרשעה על סמך הודיית חוץ כעדות יחידה נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף, כתוספת מאמתת את דברי הנאשם. לפיכך, ככלל די בראיה המאשרת במידה מסוימת את תוכן ההודיה".

כן נציין שבידוע "שהרף הנדרש לקיומו של דבר מה נוסף גמיש ומשתנה והוא לובש צורה ופושט צורה מחדש בכל פרשה בהתאם לנסיבות של ההודיה שבה הוא נדרש לתמוך" (ע"פ 1520/97 חדד).

יט. בהינתן הלכות אלה ובנוסף לדברים שנאמרו לעיל באשר לזהותם וטיבם של המדובבים בתיק שבפנינו הנני סבור שיש לקבוע שצריך שה"דבר מה הנוסף" בפרשה שבפנינו תהיה ראייה ברמת אמינות גבוהה, ראייה ממשית בעלת משקל רב, ואף ברף הסיוע משמע ראייה שבנוסף להיותה מאמתת היא אף מסבכת.

כ. הוא הדין בהודאת הנאשם בפני שני המקורות הנוספים שמסרו שהנאשם הודה בפניהם, ביסמוט ורחל. לפחות מחמת הזהירות בהינתן הנסיבות שבפועל בית המשפט בהליך הנוכחי לא שמע את עדויותיהם צריך שהרשעה על בסיס הודיות שמסרו שהשמיע בפניהם הנאשם יתמכו ב"דבר מה" ממשי ובעל משקל ניכר.

כא. בנותני דעתי להערות אזהרה אלה בחינת הראיות שבאו בפרשה שבפנינו מלמדת שצירוף ראיות שונות ובחינתן באספקלריות ובצירופים שונים יובילו כולם את בית המשפט לתוצאה המחייבת הרשעת הנאשם בדיון ואסביר.

כב. מסלול אחד הוא קבלת עדות ביסמוט שהנאשם התוודה בפניו כי הרג את המנוח תיתמך בגרסתה של רחל על המכות ששמעה בבית המנוח האומר לה שויקטור הגיע למקום - ראייה בעלת משקל עצמאי רב ערך. כך בוודאי שהותה בבית המנוח בבוקר המקרה וגרסתה של רחל מאומתת בעדויות בוריס שיינברג, ויטו עמרה ושוקי עטיה.

כג. מסלול אחר הוא קביעה כי רחל אמרה אמת בדווחה על הודיית הנאשם בפניה ולחיזוקה ראיות בדמות עדותו של ביסמוט על ההכנה והקדימון שהם בפני עצמן ראיות כבדות משקל.

כד. פרטים מוכמנים יכול וישמשו דבר מה להודאה (רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי (14.12.16)). אף לאחר התיקון בראיות באשר לפרטים המוכמנים לאחר גילוי הקלטות החדשות עדיין הנאשם הוא שאמר יריו "בראש". הנאשם הוא שהשתמש בביטוי "חנקו" בקלטת 7/13. פרטים אלו לא נמסרו לו על-ידי דוד איבגי והם פרטים מוכמנים שלנאשם לא היה לגביהם מקור מידע חיצוני כפי שטוענת ההגנה - אלו יכולים לשמש בוודאי "דבר מה נוסף" ממשי לעדויות כל אחד מן המדובבים.

כה. "דבר מה" בעל משקל ממשי לעדות ביסמוט על הודיית הנאשם בפניו יכולה לשמש עדותו של שוקי עטיה והודעות הנאשם כי הגיעו בליל הרצח לשכונת דורה. לאלה יצטרפו שקרי נאשם, עדות נהג המונית דה פאס והראיות על סכסוך הסמים עם המנוח.

כו. ניתן לתאר וריאציות נוספות הקשורות בהודאות, אך אפשר להגיע לתוצאה מרשיעה אף ללא עשיית כל שימוש בהודיות הנאשם ואף תוך התעלמות מהן.

אם נאמין והנני כאמור מאמין לעדויות רחל וביסמוט למה שעבר אותה בבוקר האירוע, המכות ששמעה, הדברים שאמר לה המנוח טרם מותו, יחד עם עדות ביסמוט על ההכנה לחניקה באמצעות החוטים וליל הקדימון בתוספת העדויות המחזקות את אמינות השניים, עדותם של העדים שוקי עטיה, עמרה, דה פאס ושיינברג הרי בפנינו מצבור ראיות נסיבתי חד משמעי שאין הנאשם בשקריו ואי אמינותו יכול ליתן להם הסבר סביר והללו כראיות נסיבתיות מובילות בהצטברן יחדיו למסקנה הסבירה היחידה והיא הרשעת הנאשם (לראיות נסיבתיות ושקרי נאשם ראו ע"פ 8328/17 **זיאד ג'אבר נ' מדינת ישראל** פסקה 7 (28.07.19)).

הנאשם אמנם טוען כי ביסמוט רצח את המנוח, הנאשם טען כי פקד מגורי רקם מזימה עלילתית נגדו, אך הללו אינם מגובים בראיות אלה בהשערות בלבד. אין בידי ההגנה להציג לראיות הנסיבתיות תרחיש סביר כלשהו.

באשר לשקרי הנאשם השתכנעתי כי הם כנאמר בהלכת ע"פ 161/72 **סרסור נ' מדינת ישראל** פ"ד כח(2), 203 (1974) ובע"פ 6813/16 **נחמני נ' מדינת ישראל** (17.09.18) שקריו של הנאשם מהווים לטעמי ראיה מפלילה נגדו.

כז. על הספק הסביר:

אף שההגנה סבורה וטענה כי על בית המשפט לזכות את הנאשם מכל וכל ולא טענה שיש לעשות זאת מחמת הספק הסביר הקיים לאשמתו, מן הראוי בפרשה שבפנינו בבוחנו את טענת ההגנה מול הראיות שהוצגו בפנינו, כבכל דיון בכל תיק פלילי קל כחמור לבחון, להשתכנע שהאשמה הוכחה נגד הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

בחרתי בפרשה שבפנינו לצטט את דבריו של בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) בפרשת ע"פ 7939/10 **רומן זדורוב נ' מדינת ישראל** (23.12.15):

"(1) על "הספק הסביר"

349. ידוע לכל, כי מצווים אנו לבסס הרשעה בדין הפלילי רק אם האשמה הוכחה מעבר לספק סביר [ראו: סעיף 34(א) לחוק העונשין]. יודגש כי עם חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, עלה מעמדה הנורמטיבי של דרישה זו לכדי "דרישה בעלת אופי חוקתי" [ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 43 (25.1.2007) (להלן: עניין וקנין)].

350. מהו אותו "ספק סביר" החוצץ בין כף החובה לבין כף הזכות? בפסיקה לא ניתן למצוא מבחן ברור ואחיד לאפיונו ולתיחומו של מונח זה, חרף השימוש הרב שנעשה בו [ראו: יניב ואקי מעבר לספק סביר: כמישות ההוכחה בדין הפלילי 79 (2013) (להלן: ואקי מעבר לספק סביר); יניב ואקי "סבירותו של ספק: עיונים בדין הפוזיטיבי והצעה לקראת מודל נורמטיבי חדש" הפרקליט מט 483, 463 (התשס"ח) (להלן: ואקי סבירותו של ספק)]. יש הסבורים כי מן הראוי להימנע מהגדרתו של המונח "ספק סביר", בעוד שיש הגורסים כי כלל לא ניתן להגדירו. לשיטתם של אחרים, למרות הקושי בהגדרתו יש מקום להידרש לסוגיית פרשנותו של המונח [ראו: עניין דמיאניוק, עמ' 653-646; ואקי סבירותו של ספק, עמ' 483-479; ואקי מעבר לספק סביר, עמ' 81-71].

351. בפסיקה נעשו כמה ניסיונות הגדרה במרוצת השנים למונח "ספק סביר". הספק הסביר הוגדר ככזה המותיר, על פי מבחני שכל ישר, היגיון וניסיון החיים, שאלה אמיתית באשר לאשמת הנאשם [ראו: עניין וקנין, פסקאות 46-47; עניין דמיאניוק, עמ' 653]. ברי כי לא כל ספק עונה למבחן זה: "עצם קיומם של ספקות והתלבטויות אינו גורר אחריו בהכרח את זיכוי של הנאשם. לא כל ספק הינו 'ספק סביר'. לא כל תהייה או קושיה הם מן הסוג והמידה, שיש בהם כדי לקעקע את הרשעתו של נאשם ולהטיל ספק סביר באשמתו" [עניין אל עבד, עמ' 859]. אכן, נפסק כי כדי להטיל ספק סביר "אין די בקיומה של אפשרות חלופית או קיומה של מערכת נסיבות אחרת" [ע"פ 1003/92 רסלאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) פסקה 10 (23.1.1997) (להלן: עניין רסלאן)]. כך גם "אין די באפשרות תיאורטית, המעוגנת אך בספקולציות או בהשערות, אשר אינן נתמכות בראיות (או בהיעדרן) [עניין בן-ארי, עמ' 437]. על הספק "לערער במידה הנדרשת את המערכת העובדתית והנסיבתית העולה מנסיבות המקרה, כך שלא תוכל לעמוד על רגליה מסקנה חד משמעית בדבר אשמתו של הנאשם [ראו: עניין רסלאן, פסקה 10; ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 570 (1993) (להלן: עניין אזולאי)]. נדרש 'ספק ממשי ורציונלי המעוגן בעובדות המקרה' [עניין בן-ארי, עמ' 437]. ספק שכזה מתקיים כאשר ניתן להסיק מחומר הראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שהסתברותה "אינה אפסית אלא סובסטאנטיבית" [ע"פ 409/89 רוימי נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 465, 471 (1990); עניין אזולאי, עמ' 570].

ראו בהקשר זה גם את דבריו היפים והמדויקים של השופט הנדל: "לנוכח חשיבותו של הספק הסביר בדין הפלילי, בו הוא ממש ככלל-על, אומר זאת: לעיתים הספק "אובייקטיבי" ולעיתים "סובייקטיבי". יש שהוא מבוסס על נתון שאפשר להצביע עליו בקלות בראשית תהליכי ההכרעה, ויש שהוא נגזר מהליך פנימי של השופט, אשר מקנן בו ספק שהוא אינו מוכן לוותר עליו לאחר בחינת כל הראיות, ראוי לציין כי יש להיזהר ממצב בו תוך כדי השאיפה להגדרת הספק הסביר, בית המשפט משנה את המבחן את מגביל אותו. ודוק, "סביר" - לא פחות מכך אך גם לא יותר..." [ע"פ 273/14 מדינת ישראל נ' פארס, (פורסם בנבו) פסקה 5 (23.12.2014)].

352. יתרה מזאת. בע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני, (פורסם בנבו) פסקה 6 (31.7.2008) ובע"פ 10479/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) פסקאות 32-37 (11.6.2009) הדגשתי כי נמנה אני עם אלו הסבורים כי על השופט להאזין לקול מצפוני ולזכות את הנאשם שעה שלאחר בחינת כללם של דברים, אין הוא משוכנע כי המסקנה היחידה העולה מהמסכת הראייתית היא בדבר אשמתו, אלא נותר הוא עם ספקותיו אשר מונעים בעדו להורות על הרשעתו של הנאשם [לדין בהחלטו של מודל ההכרעה המבוסס על "הפן הרגשי-סובייקטיבי של הספק" ראו: ואקי סבירותו של ספק, עמ' 509-515; ואקי מעבר לספק סביר, עמ' 125-132; כן ראו: גישתו של השופט (כתוארו אז) חשין בע"פ 6251/94 בן-ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 45, 124-125 (1995) ובעניין בן-ארי, עמ' 477, ואת דבריו של השופט (כתוארו אז) רובינשטיין בע"פ 10596/03 בשירוב נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) פסקה ה (4.6.2006) (להלן: עניין בשירוב)]. לדידי, הרציונל המקובל המסביר את הצורך ברף הוכחה של מעבר לכל ספק סביר בדין הפלילי, לפיו עדיף זיכוי מן הספק של האשם מקיום חשש להרשעת שווא של החף מפשע [ראו: עניין בשירוב, פסקה ד'; עניין וקנין, פסקאות 46-47;]

עניין דמיאניוק, עמ' 644-645], מסביר אף את הצורך לאפשר לשופט היושב בדין להסתמך בסופו של דבר על צו לבו. זאת, כאשר מצפוננו מורה לו לזכות נאשם, אף אם אמות המידה הרציונאליות המקובלות מובילות למסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו".

חלופ השנים, הזיכרון האנושי ותעתועיו, קיום הליך זהה פעם ופעם נוספת, גילוי ראיות חדשות במשך השנים, בחינת הראיות על-ידי תובעים, סניגורים ושופטים שונים העלו קשיים שונים המתגלים בחומר הראייתי, לחלקם יש הסברים ותשובות ברורות לחלקם פחות, האם יש בקשיים אלה להקים את אותו ספק סביר המצדיק זיכוי של הנאשם בדין?

הללו צריכים להיבחן לאור ההלכה העולה מע"פ 9710/10 **משה הילל נ' מדינת ישראל** (07.11.12):

"אמנם ישנם 'חללים' מסוימים בסיפור המעשה כפי שאירע. ואולם, בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפתור את כל 'החידות' העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכוללת המצטיירת מן הראיות, איננה מחייבת שכל אבני תמונת ההרכבה 'יימצאו' ויונחו במקומן. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מאבני תמונת ההרכבה הקיימות, אף שאינן מלאות, יוכל לקבוע בוודאות: אני רואה בית, אני רואה עץ, אני רואה שמיים. די בכך שבית המשפט הקובע את העובדות, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטי פרטיה".

(1) ההגנה מציגה ראיות שמקורן בפרשת רצח דורון סרוסי. התגלה חומר ראיתי הכולל טופס ביצוע הקלטת השיחות בתא המעצר שבו שהו הנאשם, איבגי, רוסי וכן "ערבי" בימים 25.04.04 עד 28.04.04, מה שמכונה על-ידה "הימים הנעלמים" ו"השיחות הנעלמות" (נ/74ד', נ/78, נ/74א'). מעט תמלילים מאותן שיחות נעלמות פרי 13 קלטות נעלמות (נ/74ב', נ/80, נ/82, נ/83, נ/85). כן צורפו הודעותיו המפלילות של המדובב סאקר כנגד אברהם איבגי כי היה שותף לדקירת סרוסי (ת/144, ת/145, ת/147), העימות בין סאקר לאיבגי (נ/43) - בסופו של יום בזמנו (סמוך לשנת 2004) לא הוגש כתב אישום נגד איבגי למרות הודאתו ובשנת 2015 הועמדו לדין והורשעו במסגרת הסדר טיעון בפרשה - אחרים (נ/86ג'-ו').

המשמעות לדברי ההגנה, כי הודעותיו של סאקר כי איבגי מסר הודאות בפניו - שקריות. הפרקליטות כפי שהצהירה (ובהינתן הודאה סותרת שמסר אחר בשנת 2004 בפני מדובב אחר) סברה שסאקר עד לא אמין.

בשל הדמיון בין הפרשות וזהות המדובב, יש ללמוד ולקבוע כי סאקר שיקר גם בפרשה שבפנינו והרי סאקר הפליל הן את איבגי והן את הנאשם. בשני המקרים לא נשמעו הודאות החשודים בהקלטות וסאקר טען שהודו בתנועות ידיים בשל מוזיקה רועשת, בשני המקרים סאקר התעמת והפליל שקרית בעימותים - שני החשודים הכחישו המיוחס להם בחקירה.

(2) הסתירה המהותית בעדות סאקר בהליך המקורי ובאמרותיו בחקירה ובהליך שבפנינו באשר לאמירה "דפקו לו בראש" והעלמת המילה "ירו" בהליך המקורי.

(3) בהליך המקורי ראו בידיעת הנאשם ואמירתו למדובבים "דפקו לו בראש" - בטרם ידעה החקירה לכאורה כי המנוח גם נפגע בראשו, פרט מוכמן מכריע להרשעתו. בפנינו אישר פקד מגורי שאפשר שידע על הפגיעה בראש המנוח כבר בראשית החקירה.

- (4) בשל טעות דפוס ב-ת/81 חוות הדעת של ראש המעבדה הניידת מרדכי ברמי, נרשם בסעיף 6(א) לחוות הדעת שנמצאה "גרב צמר בצבע שחור...בצמוד לראש" כך גם בסעיף 6(ב) "בקבוק פלסטיק...סמוך לגרב". ברמי בהליך הראשון בעמ' 374 לפרוט' ציין שעסקין בטעות דפוס וצריך היה להיכתב שנמצאה כפפה כמופיע בתצלום הצמוד לחוות הדעת וכפי הכתוב בדפי העבודה.
- לפקד מגורי על פי הטענה נודע מהמעבדה כבר ביום גילוי הגופה או סמוך לכך, בוודאי לפני חקירתה של רחל פרץ כי נמצאה גרב. רחל בהודעתה נ/1 וב-ת/71' אמרה שהנאשם בהודאתו בפניה אמר שתחב גרב לפי המנוח. העובדה שרחל ידעה לומר כי הנאשם אמר לה בהודייתו בפניה כי תחב גרב לפה של המנוח - אין לה הסבר, אלא שפקד מגורי הוא שהנחה אותה לומר את הדבר (כך לטענת ההגנה). טענת הקונספירציה נדחתה על ידי ועם זאת הטענה מטרידה.
- (5) הדמיון שבין גרסאות ביסמוט לגרסת רחל בנקודות שונות, בהן מילים זהות שהשתמש בהן הנאשם על פי הנטען, התוודותו בפניהם, שיטת הביצוע של משיכת הנפגע ופיתויו באמצעות ביסמוט לכאורה, זריעת פרטים מוכמנים שקריים, לימוד השניים להשתמש באקדח, מלמדים לטענת ההגנה על כך שגרסאות השניים מתואמות ומודרכות על-ידי פקד מגורי - אותם ביטויים גם בפרשת מיכאל כהן וגם בפרשת הרצח.
- (6) הראיות המשכנעות והחד משמעיות לכך שביסמוט ירה במיכאל כהן ומנגד שחרורו בשל מעשה זה בערבות כבר בשלב כה מוקדם של החקירה ובצמוד לפתיחת חקירת הרצח מעוררת שאלות. לציון שסגירת התיק לביסמוט נעשתה טרם נחקרה רחל וטרם הוכנסו מדובבים לתא הנאשם.
- (7) מציאת חוטי חשמל הנותרים מהקדימון בתיקו של ביסמוט דווקא בבית הנאשם שנתגלה בעקבות דבריו של ביסמוט בעדותו ת/126 (עמ' 4 ש' 19-8) (ת/102 דו"ח החיפוש).
- (8) העובדה ששתי ההקלטות הן זו של תחנת נתניה הקשורה בפגיעה במיכאל כהן והן זו של המדובבים סאקר ו-נ' סומנו באופן תמוה בסימון זהה 49/04 - אף אם הביאה לידי טעות גרידא, פגעה ביכולתו של הנאשם להתגונן בהליך הקודם.
- (9) ספקות העולים מגרסתו של ביסמוט כי הנאשם ירה במיכאל כהן - כאשר הוא מוסר לחקירה ההיא ביום 01.04.04 אליבי כי היה בבית אמו בליל הקדימון (נ/44, נ/71 (פרוט' דיון במעצרו), נ/45 שיחתו עם אמו לשכנעה לתמוך בגרסת האליבי, נ/52 חקירת אמו שאמרה שבנה נשאר במחסן בביתה, גרסה שביסמוט חזר עליה גם ב-נ/46, פלטי השיחות נ/14 ו-נ/17).
- (10) עדות דוד היקרי ואשתו אילנה, הכחשותיו של הנאשם, העדר מניע שלו לביצוע מעשה כזה והעובדה שעל פי נ/67 לא נמצאו שרידי ירי על מעילו.
- (11) פליטת פה שמצא הסניגור באמרותיו של ביסמוט: אמירתו לפקד מגורי ששאלו ב-ת/119 עמ' 72 "איזה חוט לקח הנאשם לביצוע הקדימון" השיב ביסמוט "זה גם יכול להיות שזה אפילו נשאר אצלי, ואני אפילו לא יודע". פליטת פה נוספת של ביסמוט לפקד מגורי ב-ת/119 עמ' 59 באומרו "והוא לא מוכר לו סמים, והוא רוצה לקחת ממנו".

12) בהינתן העובדה שטענת התביעה היא שהנאשם רצח את המנוח לבדו - והעובדה שהוא היה בין הבודדים שהמנוח היה מכניס לביתו עולה השאלה מדוע נזקק הוא לשותף כביסמוט בליל הקדימון? לדברי ביסמוט היה אז שיכור קלות (הכוונה כלוט כנראה - ר.ב.י.).

13) ת/119 עמ' 66 - על פי סיפור הקדימון, המנוח לא צריך היה לראות את הנאשם ואף לא לשומעו - אם כך איך ייתכן שגם הנאשם צעק למנוח לרדת למטה?

14) טענת מוטי לנהג המונית דה פאס שאין לו כסף והרי היו בידו ₪ 100 תמורת הסם?

15) למרות הרשום ביומן האזנה של השיחות בתא לפני 28.04.04 (כניסת סאקר ו-נ' לתא המוקלט) נ/74א' נרשם ביום 28.04.04 בשעה 22:30 "קטע חשוב. יש להעביר לצח"מ שרון" נאמר שמדובר ברצח איזו - מה נכתב שם לא נדע - הקטע לא הועבר לדברי פקד מגורי לידיעתו - ברור שעסקין באמירות שנאמרו בהקשרו של רצח המנוח, לפחות רשלנות חמורה של החקירה הביאה למעשה למשפט חוזר! ויצוין שראש הצח"מ פקד מגורי נתן הוראה להמשיך בהאזנה (עמ' 12 סמוך לשעה 01:20).

16) אותו ערבי, עד אפשרי, זהותו אינה ידועה, לא נחקר - איך ייתכן?

17) המניע העיקרי לרצח המנוח על-ידי הנאשם הוא היריבות בין השניים באשר לסחר בסמים בשכונת דורה - איך עובדה זאת מתיישבת עם כך שהנאשם ליווה את המנוח למכולת ואפילו בעל המכולת בבית המשפט אמר בעדותו בהליך הקודם בעמ' 869-870 כי הנאשם שילם חוב של המנוח?

18) כשנשאלה רחל על-ידי פקד מגורי בתחילת חקירתה ת/71א' מי זה המנוח? אמרה שהוא סוחר הסמים של דורה ממנו קנתה סמים ומששאלה פקד מגורי ממי עוד? אמרה שהיא קונה מלוד ולא הזכירה את הנאשם ורק לאחר שנאמר לה בהמשך החקירה כי הנאשם הפלילה אמרה שהנאשם שולט בשוק הסמים של דורה וכך גם ב-נ/10 לאחר יום חקירות מתיש.

לא רק רחל, גם ויטו עמרה אמר בראשית חקירתו כי רכש סמים מהמנוח ולא מהנאשם (ת/92 עמ' 1 משורה 2). לאחר שנחקר באזהרה ונעצר אמר כי הנאשם ביקש ממנו ומשוקי עטיה שלא ימכור סמים (ת/93). עוד הוסיף כי שמשנשלח על-ידי הנאשם לבדוק אם המנוח ממשיך במכירת סמים אמר לנאשם שאין למנוח סמים ואין הוא מתפקד.

אף שוקי עטיה העיד ב-נ/27 כי רכש סמים מהמנוח (עמ' 1 ש' 1-4) ושוב רק לאחר שהוזר בחשד לעבירת שיבוש הליכי משפט אמר, כי הנאשם אמר לו לומר למנוח שיפסיק למכור סמים. בעדותו בהליך הקודם אמר שוקי עטיה שהנאשם לא אמר לו שיפסיק למכור סמים ואף לא הוכרז כעד עוין בשל כך (עמ' 562, 563 לפרוט').

19) המדובב הראשון שהתגלה קיומו במהלך המשפט בדיון הראשון מבלי שיש מידע על תוכן הדיבוב - נעלם מחומר החקירה - נראה טעות. היעלמותה של ההקלטה הקשורה באיבגי אף היא מרשלנות יש בה כדי להטיל צל על החקירה כולה?

כח. האם אותן סוגיות שהוצגו לעיל יש בהן לעורר ספק סביר באשמתו של הנאשם, אם אחת מהן אם כולן, בהצטברן יחדיו. האם יש בהן כדי לעורר מצפוננו של בית המשפט עד כדי אמירה כי למרות הראיות שהוצגו על-ידי התביעה המוכיחות כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, צריך לזכותו בדיון.

אומר שאף שלכל התהיות שהועמדו על-ידי ההגנה והעולות מחומר הראיות יש הסברים ותשובות, ההכרעה אינה פשוטה ומביאה להתלבטות.

ארחיק לכת ואומר שאפשר והייתי מוצא כי קיים ספק סביר להרשעת הנאשם, עתה - 16 שנה לאחר ביצוע המעשה לולא התמליל נ/46, אותה ראייה שנעלמה מעיני המותב שדן בתיק זה בהליך המקורי, ראייה שלטעמי היא ראיית זהב מכרעת.

אבחן את הנקודות שצינתי לעיל, אותן נקודות המעלות שאלות המצריכות תשובה והסבר:

(1) פרשת רצח דורון סרוסי וגרסת המדובב סאקר באשר להתוודות איבגי בפרשה - אף שעסקין בפרשה נפרדת ציינתי לעיל כי משקל עדותו של סאקר גם בפרשה שבפנינו נפגם ופוחת. בהכרעת הדין לחובתו של הנאשם לא נסמכתי על עדותו של סאקר ונהגתי בה זהירות רבה. סיבה נוספת לזהירות שנקטתי בבחינת עדותו של סאקר הוא המהפך שחל בעדותו בין ההליך הנוכחי להליך הקודם. באשר לאמרתו של הנאשם בעניין ה"דפקו בו בראש" או "ירוי". סתירה זו בין עדויותיו של סאקר היא סתירה רצינית ומשמעותית ולא בא בפנינו הסבר של ממש להתרחשותה.

(2) אף השינוי בעדות פקד מגורי בעניין המכה בראש מעוררת תהיות אם כי פחותות. בהליך המקורי כאמור אמר פקד מגורי שלא היה ער, שהחקירה לא ידעה על כך שבדו"ח המידי שניתן בזירה נרשם כי הייתה פגיעה בראש המנוח - אם ממכה אם מנפילה - בעדותו בפנינו שינה פקד מגורי עדותו בעניין זה, אך כאמור אין בתיקון זה בעדות פקד מגורי לזכות הנאשם בהליך הנוכחי כדי לפגום באמינות העד.

(3) אכן העובדה שרחל סיפרה שהנאשם התוודה בפניה בין היתר כי הכניס גרב לפיו של המנוח בעת רציחתו - במקביל לכך שפקד מגורי הוטעה לחשוב שנמצאה גרב בזירה ולא כפפה כפי שאכן נמצאה, למראשות המנוח מטרידה. המקריות מקרינה חשש שמא ידיעתה של רחל על הגרב לא באה מפי הנאשם כפי שהעידה, אלא נזרעה בידיעתה עקב אמירה של פקד מגורי. שקלתי נקודה זאת בכובד ראש, אף שעסקין בעניין שולי הוא מטריד את מנוחתי. הגעתי לידי מסקנה לאור כל הנסיבות שאין בידי ליתן פתרון משכנע לסוגיה זאת. אפשר, ועסקין בהשערה, שאכן הנאשם אמר לרחל שהכניס גרב לפי המנוח ונטל עמו הגרב והשליכה מחוץ לזירה. אפשר אף שפקד מגורי או חוקר אחר פלט עובדה זאת בפני רחל מבלי משים באופן שלא תועד, אפשר כפי שמציעה התביעה שרחל ראתה בתמונה שהוצגה לה את הכפפה וחשבה שהיא גרב. בסופו של יום שוכנעתי כי עסקין בפרט שאינו מקים ספק סביר באשמתו של הנאשם - עסקין

בשאלה שפתרונה לא בא בהכרעת הדין, אך אין היא מונעת להגיע למסקנה חד משמעית לאחריות הנאשם למעשה.

אחזור ואפנה בעניין זה לפרשת ע"פ 4710/10 בעניין **משה הילל** בדבר האפשרות שבית המשפט בהכרעת הדין לא יפענח את כל החידות שבתיק ובלבד שתמונת הפסיפס תהיה ברורה.

(4) הדמיון שמצא הסניגור בגרסאות ביסמוט ורחל הן לרצח המנוח, הן למקרה מיכאל כהן והן בנושא הפרטים המוכמנים או הביטויים הזוהים שלדבריהם השתמש הנאשם אינם מעוררים קושי של ממש. מקורם באמירות הנאשם ואין תימה בכך שאדם אחד, הוא הנאשם התבטא בפני אנשים שונים בנושאים שונים, באופן זהה.

(5) שחרורו של ביסמוט כבר ביום 13.04.04 מהחשד לפגיעה במיכאל כהן אף הוא מעורר שאלה. מה היה הטעם לעשות כן בשלב ההוא. מול הראיות נגדו בפרשה עמדה באותו שלב רק גרסתו שלו שהנאשם הוא זה שביצע העבירה. התשובה שמסר פקד מגורי לשאלה זו בעיקרה היא שתיק הירי במיכאל לא היה בראש מעייניו, אלא תיק הרצח שאותו חקר הצח"מ בראשותו. אף שפקד מגורי לא היה צריך ליתן לביסמוט תמריץ בדמות הסכם לסגירת תיקו כדי שימסור עדות נגד הנאשם מאחר וכבר מסר כזאת, נראה שחשובה הייתה בעניינו עדות ביסמוט לתיק החקירה שניהל ולכן שגה בסגירת תיק מיכאל כהן לביסמוט באותו שלב. השגיאה היא לתיק הירי במיכאל כהן ולא לתיק הרצח.

(6) מציאת חוטי החשמל בתיקו של ביסמוט בדירת הנאשם התיישבה עם גרסת ביסמוט, אם כי גרסה שלא מסר מיד, אלא עם התפתחות החקירה. בסופו של יום החוטים נמצאו שם בעקבות חיפוש לאחר שהוא עצמו אמר שהם בתיקו - אמנם תיקו אבל בבית הנאשם, שם תוכנן והחל הקדימון.

(7) סימון הזהה של קלטות איבגי וקלטות המדובבים סאקר ו-נ' - מ"ט 49/04 הוסבר. באופן מקרי סימון פעולות ההקלטה של תחנת נתניה ושל צח"מ שרון זכו למספר זהה. עוד אומר שניתן ללמוד שלא נעשתה העלמת ראיות מכוונת מהעובדה שהראיה המפלילה ביותר לטעמי נגד הנאשם נ/46, אף היא לא מצאה מקומה לחומר הראיות בעת ההליך הקודם וזכתה לאור השמש רק לקראת הערעור אז. בנוסף אדגיש שחומר ראייתי מזיק, במידה והוא מזיק כאשר ערים לו והוא בשליטת החוקר - העברין - מה קל להשמידו - ולא כך נעשה!

(8) שקריו של ביסמוט באשר לירי במיכאל כהן לרבות אליבי שקרי שמסר בחקירה שם - שאפשר שסתר את מחקרי התקשורת באשר למיקומו לרבות ניסיונו לשכנע את אמו בעניין זה, אינם יוצרים קושי ממשי בהינתן העובדה שבית המשפט יוצא מהנחה שביסמוט לא אמר אמת בכל הקשור לאפשרות שפגע במיכאל כהן וכי שיקר ביחסו לנאשם את המעשה - הפסיקה הכירה באפשרות לפצל עדויות - עקרון ה"פלגין דיבורא". אפנה לעניין זה לע"פ 3510/16 **עמאר אבו דקה נ' מדינת ישראל** (17.07.14) פסקאות 36-39. אם נלך לשיטת ההגנה לביסמוט הייתה סיבה טובה מאוד לשקר בפרשת מיכאל כהן כדי להציל את עורו. לא כך בפרשת הרצח.

באשר לכך שביסמוט לא היה עם הנאשם בליל הקדימון על פי מחקרי התקשורת - טענה זאת חסרת שחר בהינתן הסכמתו של הנאשם בעצמו כי היה עם ביסמוט ביחד בבית שוקי עטיה לגביית החוב. האם הלכו הוא וביסמוט משם לבית המנוח, או כל אחד לדרכו, מחקר התקשורת לא יוסיף דבר בעניין זה. ציינתי שבחקירותיו טען הנאשם כי משוקי עטיה הלך לאחר עם ביסמוט בשלב הראשון.

ממילא אמרה אמו של הנאשם כי משעזב הנאשם את ביתו ביסמוט לא התקשר עוד לבית הוריו של הנאשם.

(9) האליבי שמסרו לכאורה דוד היקרי ואשתו לנאשם - מועדם ליל הפגיעה במיכאל כהן, וכזכור לא פרשה זו נבחנת על ידנו - ממילא אמר היקרי שהיה בבית הנאשם עד השעה 05:00 לכל המאוחר והירי התרחש בקרבת מקום בשעה 05:30. בת זוגו אילנה אמרה ששהה עם הנאשם עד השעה 05:30 אך כאמור דיוק של דקות בנסיבות אינו אפשרי.

(10) אף העובדה שלא נמצאו על מעיל הנאשם שרידי ירי - ככל שהם ראה הם ראה לתיק מיכאל כהן בלבד.

(11) פליטות הפה של ביסמוט בחקירותיו עליהן מצביעה ההגנה שאינן מלמדות דבר עסקינן לכל היותר בתקלות דיבור שאין לייחס להן משמעות אמיתית.

(12) כפי שמצאתי לתת אמון בתשובות פקד מגורי בשאלת זהות מספרי ההקלטות, כך לא מצאתי לאמץ את חשדו של הסניגור בפקד מגורי על רקע מסירת פרטים על המדובר הראשון בפרשת הרצח שחומר החקירה המועט בעניינו נמצא בשלב מאוחר יחסית במשפט בהליך הראשון. הנני מוצא כאמור לתת אמון בדברי פקד מגורי שלא הועמד על הרישום ביומן האזנה לגבי העובדה שמבוצעת הקלטה על-ידי תחנת נתניה בתיק (נ/74א').

בדיעבד במשפט שהתנהל בפנינו החומר שהוקלט גלוי - אכן גם באי חקירת הערבי הלא נודע שהיה בתא עם איבגי, הנאשם והרוסי טרם יום 28.04.04 - יש פגם - אין פגם זה יורד לשורש העניין עד הטלת ספק באשמתו של הנאשם.

(13) אכן בשאלות רבות עדי התביעה רחל, ויטו עמרה ושוקי עטיה לא שיתפו פעולה מיד בחקירתם על-ידי המשטרה בפרשה. אכן לעתים נדרש לחץ בחקירה, לחץ לגיטימי וחוקי כדי לעודדם לספר את האמת. בשאלת המניע לרצח מאבק על שליטה בסחר בסם ובשאלות נוספות, העדים שבדרך כלל אינם אזרחים הממהרים לשתף פעולה עם המשטרה לא אמרו מיד עם תחילת חקירתם דברים שהיה בהם להפליל את הנאשם. אין בעובדה שננקטה נגדם חקירה מאומצת, לעתים בוטה ותוך כך ששיקרו להם בחקירתם כדי לקבוע אפילו עד כדי יצירת ספק סביר שדבריהם בסופו של יום לא היו דברי אמת.

(14) באשר לתהייה מדוע ביסמוט שהיו בכיסו 100 ₪ שקיבל מהנאשם לצורך הקדימון אמר לנהג המונית

שאין לו כסף, אמרתי לעיל שאין בנקודה זאת ליצור תמיהה ממשית. כך גם לשאלה שמעלה הסניגור בצדק אם הנאשם הסתתר מהמנוח באותו מעמד איך זה שביסמוט אמר שהנאשם צעק עליו באותו מעמד ואף צעק למנוח לרדת - בהחלט אפשר שבסיטואציה הדברים קרו, עובדה היא שהנאשם באם צעק לא נשאר במקום, אלא ברח כגרסת ביסמוט.

אכן בסופו של מעשה הנאשם הואשם בכך שביצע הרצח לבד. מדוע אם כך נזקק לביסמוט השתיין הכרוני לצורך ביצוע הקדימון שאלה נכבדה היא, אך ברור שאפשר שבתחילה חשב הנאשם שצריך שניים למעשה, אך בעקבות הכישלון עם ביסמוט העדיף לעשות המעשה לבדו. תמיהה זאת אף שתישאר בלתי פתורה אינה יוצרת ספק של ממש בראיות כנגד הנאשם.

15)הנני סובר שדברי בית המשפט העליון בפרשת 3510/16 **עמאר אבו דקה** מתאימה לענייננו ושם נאמר בפסקה 43:

"כידוע, מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי אינה ודאות מוחלטת, אלא שכנוע מעבר לספק סביר. ספק זה מתגבש כאשר ההסתברות לחפות העולה מן הראיות היא ממשית ואינה אך בגדר אפשרות תאורטית רחוקה (ראו, למשל, ע"פ 107/08 אלמהדי ע'ית נ' מדינת ישראל, בפסקה 17 והאסמכתאות שם (3.2.2010); בע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6.3.2013)). קיומו של ספק סביר, ככל שהוא נוגע לראיות נסיבתיות מפלילות, כבענייננו, "משמעו כי ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות הסבר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, בפסקה 99 והאסמכתאות שם (21.1.2015) (להלן: עניין קריאף)). משכך, עשוי בית המשפט לשלול את קיומו של ספק סביר באמצעות "שלילת הסברים המתיישרים עם חפותו של הנאשם" (ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן, פ"ד נד(4) 653, 662 (2000)). ובלשון אחר, באמצעות "...אלימינציה של אפשרויות חלופיות לראיה או ממצא והוכחת המסקנה הסופית כאפשרות היחידה המתקבלת על הדעת, כאשר בסופו של תהליך בית המשפט שואל אם קיים תרחיש מזכה" (ע"פ 5459/09 שוורץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 57 (20.07.2015); וראו גם עניין קריאף, בפסקה 102). יודגש, כי "ספק סביר עשוי לעלות מהראיות הנסיבתיות מקום שניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם, שההסתברות לאפשרות קיומה היא מהותית, ואינה זניחה או דמיונית. לאפשרות כזו צריכה להיות אחיזה סבירה בחומר הראיות, ועליה לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים" (ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007) (ההדגשות הוספו - ג'ק)).

25.עולה ומשתזר אפוא כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה בה הואשם - רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין כדין בעת ביצוע המעשה. הוראות המעבר שבתיקון 137 לחוק אינן ישימות בענייננו (לשלב זה של ההליכים), בשל שלא יצרו במעשהו של הנאשם דין מקל, יצוין שבענייניו של הנאשם חל סעיף 25(ב) לתיקון לחוק. ביצוע המעשה הוכח שנעשה בדם קר לאחר הכנה וגיבוש החלטה להמית או בנוסח החדש שכתבה התביעה בכתב האישום לאחר תכנון והליך ממשי של שקילה וגיבוש החלטה להמית וכך אציע לחבריי למותב לקבוע.

רענן בן-יוסף, שופט
אב"ד

השופט צ' קאפח:

אני מצטרף לחוות דעת חברי אב"ד כב' השופט בן יוסף על קביעותיה העובדתיות והמשפטיות וכפועל יוצא, הגעתי אף אני לכלל מסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בכוונה תחילה על פי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

עם זאת, ראיתי לנכון להתייחס לטענת הגנה מרכזית אשר עברה כחוט השני בכל חקירות העדים כי העד רפ"ק (בדימוס) אוהד מגורי אשר עמד אותה עת בראש צוות החקירה, טוהה תכנית שטנית וזדונית להביא להרשעת הנאשם. נטען ע"י ההגנה כי העד ואחותו של הנאשם חבשו יחדיו את ספסל לימודי המשפטים, וכי רק משום שהישגי העד נפלו מהישגיה הוא גמר אומר לנקום בה ע"י הפללת אחיה ברצח.

לא רשלנות ולא מחדלי חקירה מיוחסים לעד, אלא קונספירציה שלמה אשר נועדה להצביע על הנאשם כמי שאשם במותו יצחק (איזו) שוורץ ז"ל.

על תיאוריית הקונספירציה והזדון

אין חולק כי העד אוהד מגורי איש פיקח מאד, חכם, רהוט ומנוסה כפי שהתרשמנו ממנו. באור זה, ייבחנו פעולותיו ומעשיו לאורך החקירה, למימוש "הקונספירציה", כטענת ב"כ הנאשם, להפללת הנאשם.

בראש הדברים יש להדגיש כי המוטיב המרכזי בטיעון זה הינו, שמגורי רתם לצורך תכניתו העבריינית, אנשי משטרה, העד ביסמוט שהיה אלוהוליסט אותה עת, העדה רחל פרץ אשר הייתה מכורה לסמים ועדים אחרים.

הבקיעים בטענת ההגנה כמו גם ההיגיון המופרך העומד ביסודם ברורים וניכרים לעין.

העד ביסמוט - נטען כלפי מגורי כי הוא "השתיל" בפי העד גרסה ובנה יחד עמו גרסה.

ביסמוט נעצר בתחילה בשל חשד כי נטל חלק בירי כלפי אחר. יצוין, כי דבר רצח המנוח נודע רק בחלוף מספר ימים עת ריח עז של ריקבון נדף מדירת המנוח. כך או כך, בציר אותו זמן, היה ביסמוט עצור ע"י משטרת נתניה בשל פרשה אחרת ובמסגרת חקירה זו סיפר אודות ה"קדימון", קרי, ההכנות שערך הנאשם לרצח איזו שוורץ כולל "ניסוי כלים" בהשתתפותו וניסיון ראשון לחיסול איזו שוורץ. מגורי אשר שירת אותה עת במרחב השרון כראש צוות חקירה מיוחד (בהגדרת תפקידו) **ולא בתחנת נתניה**, לא היה קשור כלל לחקירתו. שמו של הנאשם כמי שערך עמו "ניסוי כלים", היות המנוח יעד לחיסול ודרך ההמתה- הועלה ע"י ביסמוט **עוד בטרם התגלתה גופת המנוח וממילא עוד לפני**

שמגורי נכנס לתמונה.

הנה כי כן, השיב מגורי בחקירתו הראשית, כיצד יכול היה לטוות קשר עם ביסמוט שעה שזה היה עצור ע"י משטרת נתניה ובטרם התגלתה גופת המנוח (עמ' 19 שורות 24-17) לפרוטוקול.

העדה רחל פרץ- על נוכחותה בזירת העבירה העיד עובר אורח, מוריס שיינברג ז"ל, אשר סיפר לאיש המעבדה הניידת כי ראה מישהי קופצת ממרפסת דירת המנוח אל הרחוב. יודגש כי המעבדה הניידת הגיעה למקום מספר ימים לאחר הרצח משנדף ריח ריקבון מהדירה שהולך לגילוי הגופה.

על מנת לבסס את תיאוריית הקונספירציה צריך להציב את הנתונים הבאים : עובר האורח היה חלק מהתכנית העבריינית של מגורי " להכניס" את רחל פרץ לתמונה. אחר אלה, לשתף את רחל פרץ בעלת המאפיינים היחודיים (בלשון המעטה וכפי שהדבר ניכר בחקירתה) ולבטוח בה כי לא תסגיר את מגורי במהלך חקירתה בבית המשפט. ניכר ברחל פרץ כי היא עלה נידף ברוח וכי כל מי שמבקש לטוות איתה תוכנית זדונית הוא עושה כן על אחריותו בלבד. ואם אכן ביקש מגורי ברגע של שטות להישען על רחל פרץ, מדוע לא בנה איתה גרסה מלאה לפיה היא הייתה עדה לרצח עצמו?

ב"כ הנאשם סתר את קו ההגנה בהטיחו במגורי כי זה כינה את רחל בכינוי גנאי, נטל ממנה את המעיל על מנת שתהיה חשופה לקור השליך לעברה סיגריות ועוד. על כך הקשה מגורי בציניות, מדוע היה צורך לשבור את רוחה של רחל (טענה מוכחשת) אם אכן היו השניים שותפי סוד להפליל את הנאשם (עמ' 124 שורות 22-18). יש עוד לצרף תמיהה, מדוע ביקשה רחל להיוועץ בעו"ד, אם אכן הייתה שותפה לתוכנית "הזדונית" עם מגורי.

קשה להעלות על הדעת כי רחל, כחלק מבניית הגרסה השקרית, תתאר רגשות בדבר חששותיה מהנאשם. היה עליה לבוא עם גרסה סדורה, לפיה מלכתחילה הודה הנאשם בפניה שחנק למוות את המנוח, אך תחת זאת עשתה כן באופן מקוטע.

לא כך בונים גרסה עבריינית ולא עם דמויות כמו ביסמוט, רחל פרץ ויטו עמרה ושוקי עטיה.

העד מגורי לא נשא לבדו בנטל החקירה. עמו שימשו חוקרים רבים אשר לשיטת הסניגור היו "שותפים" לקשר הזדוני (אמיר דוראני, שאול סוויד, מוטי משעני, דניאל שריקי, גדעון שגן, אילן דניאל, נוהאד חלבי). לשוטרים, "חברו", מוריס שיינברג ז"ל, הפסיכיאטר דר' אלבז והעבריינים- המדובבים "סאקר" ו'נ'.

הטענה כי כל המנויים לעיל בניצוחו של אוהד מגורי, היו שותפים לקשר להפליל את נאשם, הינה מופרכת ונטולת בסיס עובדתי כלשהו. ביתר שאת, יש לומר את הדברים על הרקע אשר הוצג למעשה-האיבה האישית של העד מגורי לנאשם, משפחתו ובמיוחד קנאתו בהצלחת אחות הנאשם בלימודיה.

דבר אחד הוא כאשר מטיחים בראש צוות חקירה כי היה "נעול" בכיוון מסוים והתעלם מאפשרויות אחרות, ודבר אחר הוא כאשר חוזרים עשרות פעמים על הטענה בדבר הזדון **והמניע האיש** שהנחו אותו **והכל לנגד עיני ואוזני משפחת הנאשם הזועמת הנוכחת בדיונים**. על כגון דא נאמר "חכמים היזהרו בדבריכם".

אני שותף להתרשמות השופט בן יוסף מאמינות עדותו של העד מגורי, הגם שלעיתים עלו ממנה, סתירות ותמיהות, אולם באף לא מקרה אחד נמצא שהעד אינו דובר אמת. אינני יכול לומר דברים דומים על הנאשם הן בהיבט התוכני של עדותו והן באשר לאופן מתן תשובותיו. כל אימת שעומת עם עדויות אחרות השיב כמנטרה " זה לא מהם, זה מגורי ".

אשר לסוגיית הגרב/ הכפפה. אני שותף להשקפת חברי השופט בן יוסף כי מדובר בעניין שולי וכי קיימות מספר אפשרויות מדוע נקטה רחל במילה גרב. כך או כך, אין בעובדה זו כדי להעיב על עוצמת הראיות כפי שביאר חברי בניתוח הראיות. מטעמי זהירות לא בחרנו ליתן אמון בעדות כזו או אחרת **כשלעצמה** אלא תרנו אחר חיזוקים לעדויות כפי שעשה חברי השופט בן יוסף ועליהן אחזור בקצרה:

הנאשם בחר להודות בפני מספר אנשים.

עדותה של רחל, אשר לנוכחותה בבית המנוח עובר לרצח, מעשיה לאחר מכן והודיית הנאשם בפניה, זכתה לחיזוקים מפי שיינברג ז"ל, ד"ר אלבז, ויטו עמרה ושוקי עטיה.

עדותו של המדובב "סאקר" נבחנה בזהירות רבה בשים לב ל"הודאה" של אחר במעשה רצח של פלוני, הודאה שלא נמצאו לה סימוכין ושניים אחרים הועמדו לדין בגין אותו רצח. עדותו אשר לתוכן דברי הנאשם הן במישור למעשה העבירה כולל פרטים מוכמנים אשר לא פורסמו, הן באשר לפעילות עבריינית אחרת והן באשר לנסיבותיו האישיות עלו בהקלטת שיחה של המדובב עם קרוב משפחתו. אחר כל אלה, ואני מסכים עם קביעת חברי, העדות הינה תוספת ראייתית, אך לא כהגדרת חברי, "ראיה חזקה בזכות עצמה".

העדויות ועדות ביסמוט בהליך המקורי, קיבלה חיזוקים רבים ובין השאר, שרוב שמו של הנאשם עוד בטרם נודע מעשה הרצח, עדות רחל, עדות שוקי עטיה ועדות נהג המונית כאשר כל אחד מהעדים מאשש חלקים מעדותו של ביסמוט.

כאמור לעיל, אני מצטרף לקביעות חברי אב"ד כב' השופט בן יוסף ולמסקנותיו.

ציון קאפח, שופט

השופט א' קלמן-ברום:

1. אני מסכימה עם חוות דעתי הרחבה והמקיפה של חברי, אב"ד. הנני שותפה לדעתי שיש להרשיע את הנאשם בעבירת רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (בהתאם ללשון החוק בעת המעשה ובעת הגשת כתב האישום, עובר לתיקון 137 לחוק), על סמך הראיות שהובאו בפניו במשפט החוזר.

2. ההכרעה מבוססת על עדויות וראיות שנאספו על ידי המאשימה. העדים שעליהם מבוססת ההרשעה הינם עדים מאזור מגוריו ועיסוקיו של המנוח, נרקומנים החיים בשולי החברה. מטבע הדברים, שיתוף פעולה עם המשטרה ופיענוח הרצח לא היה נר לרגליהם. חלקם נחשדו במעורבות ברצח והודעותיהם נבחנו בצל החשש שמא הרצון להציל את עורם הביאם למסור את שמסרו. אמירותיהם דרשו בדיקה מדוקדקת עם ממצאים אובייקטיביים והצלבת עדויות לאימות דבריהם.

העדויות נסקרו בהרחבה בחוות דעתו של אב"ד ולא אחזור עליהן. אעמוד בקצרה על הנקודות ששכנעוני מעבר לספק סביר שיש להרשיע את הנאשם וכן על התהיות שעלו.

כתב האישום נגד הנאשם הוגש בשנית, 16 שנים לאחר שבוצע הרצח, ולאחר שהנאשם הורשע בבית המשפט המחוזי בשנת 2007.

על נסיבות הגשת כתב האישום ועריכת משפט חוזר עמד אב בית הדין בחוות דעתו.

גילוי הרצח

3. בבוקרו של יום 9.4.2004 בעקבות תלונות של שכנים על ריח רע שעולה מדירתו של המנוח, פרצו כבאי אש לדירת המנוח ומצאו את גופתו במצב ריקבון מלווה ברימות. הגופה נמצאה כשהיא כפותה בידיה בכבל חשמל וכבל חשמל כרוך סביב הצוואר. בראשו של המנוח הובחן פצע עם רימות (ת/81 חוות דעתו של רפ"ק מוטי ברמי ותמונות שצורפו).

לא נראו סימני פריצה, שער הברזל ודלת הפלדה היו פתוחים. ליד גופת המנוח נמצאה כפפה שחורה וסכין.

ד"ר קוגל, הפתולוג שערך את חוות הדעת, קבע שהמוות נגרם כתוצאה מתשניק מכני בעקבות הידוק לולאה סביב צוואר המנוח, כן נמצאו חבלות בעצם החזה בצלע שמאל וקרע בראשו של המנוח שנגרם כנראה מחבלה או נפילה.

4. הרשעתו של הנאשם מבוססת גם על עדותם של העדים שהעידו בפני הערכאה הקודמת. בשל חלוף הזמן ונסיבות שונות חלקם הלכו לבית עולמם ולא ניתן היה להעידם בפנינו.

עדויותיהם הובאו בפנינו בדרך של קבלת אמירותיהם ועדותם בפני ערכאה קודמת.

קביעת זמן מותו של המנוח הוכחה בפנינו משהסתמכה על מכלול העדויות, חוות דעתו של ד"ר קוגל ת/86, שקבע את מועד המוות בהסתמך על מצב הגופה, הריקבון וגודל הרימות. עדותה של רחל פרץ לגבי אירועי אותו הבוקר, מחקר

תקשורת שמצא שהשיחה האחרונה מהטלפון הנייד של המנוח הייתה במועד 29.03.2004 בשעה 00:07 ועדויות של העדים האחרים לפיהם המנוח נראה לאחרונה ב- 28.03.2004.

להוכחת פרטי כתב האישום נשענת המאשימה על מספר עדויות מרכזיות: העדויות של רחל פרץ, מרדכי ביסמוט, המדובבים ודברי הנאשם.

עדויות של רחל פרץ

5. רחל פרץ - (להלן: רחל), פרוצה, נרקומנית, חיה בשולי החברה ושורדת מיום ליום. רחל התרועעה עם המנוח ועם הנאשם והכירה את שניהם היטב. רחל נחקרה במשטרה, מסרה הודעותיה לחוקרים, נחקרה בבית משפט בהליך המקורי, והובאה לעדות בפנינו. בעדות בפנינו טענה שאינה זוכרת דבר מהאירועים שהתרחשו לפני 16 שנים. לפיכך בהכרעתנו אנו נסמכים על אמירותיה בהליך הקודם ובחקירותיה.

על פי הודעותיה, רחל הייתה האחרונה שראתה את המנוח בטרם נרצח. היא ישנה בביתו, המנוח העיר אותה ואמר לה: **"קומי קומי, זה ויקטור"** (ת/71א, בעמ' 55), היא פחדה שמא ירביץ לה וברחה מהחלון. לדבריה: **"מהחלון יצאתי, ושמעתי, ישבתי כמה דקות על המעקה שם, עם התיק והז'קט הזה ושמעתי את המכות שויקטור נותן לו, אז קפצתי מהחלון, פחדתי שהוא ירביץ לי..."**.

6. חיזוק לעדותה של רחל בנושא זה, נמצאה בדברי העד מוריס שיינברג ז"ל אשר העיד בפני הערכאה המקורית שראה בבוקרו של יום שני ה-29.3.2004 את רחל פרץ בורחת מפוחדת. העד לא הכיר את רחל פרץ וזיהה אותה במסדר הזיהוי. למרבה הצער, גם עד זה נפטר ולא העיד בפנינו. אמרותיו במשטרה הוגשו (ת/156, ת/157), ת/42 - פרוטוקול מסדר הזיהוי בו זיהה את העדה.

העד הינו עד אובייקטיבי, המראה של רחל רצה מבוהלת לא היה מראה שיגרתי ולכן נחרט בזיכרונו.

הקפיצה מהחלון מלמדת על הפחד שאחז ברחל בשל הגעת הנאשם לבית המנוח.

גם אמירותיה של רחל כי הגיעה באותו הבוקר למרפאה נבדקו ונמצאו נכונות.

צירוף עדויות אלה מחזק את גרסתה של רחל באשר לעדותה לגבי אותו הבוקר בביתו של המנוח.

7. משנתתי אמון בגרסת רחל שכך נאמר לה, אמירה זו של המנוח כי **"זה ויקטור"** (הנאשם - א' ק' ב') מתקבלת כראייה לאמיתות תוכנה בהיותה אמירת קורבן שנוגעת למעשה האלימות ומהווה חוליה בשרשרת

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בהתאם לתנאים הקבועים בסעיף סע' 10(2) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (ר' ע"פ 7832/00 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (20.1.2002), ור' גם: ע"פ 323/84 **שריקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 28 (10.9.85) - לעניין קביעת זהותו של אדם על פי הכרת קול ובעניינו קביעת זהות הנאשם על בסיס זיהוי על ידי המנוח).

למעלה מן הדרוש אציין שקבילות האמירה כחריג לעדות שמיעה נובעת גם על בסיס כלל ה"רס גסטה". העדה שמעה זאת מפי המנוח, האמירה היתה ספונטנית תוך כדי אירוע מרגש, רגע לפני התרחשות מעשה הרצח (ר' ע"פ 7293/97 **ז'אפר נ' מדינת ישראל**, פס' 9-10 (16.12.1998)).

8. מצפייה בקלטת החקירה עולה שחקירתה של רחל הייתה חקירה ארוכה, היא לא שיתפה פעולה והחוקר מגורי הרים מדי פעם את קולו, ניסה להטיל עליה אימה בדרכים שונות ונקט בתחבולות שונות על מנת לגבות את עדותה.

מאז אותו בוקר לא פגשה רחל את המנוח. את הנאשם פגשה לאחר אותו הבוקר, לדבריה במהלך פגישתם, פעם אמרה שזה היה בביתו של הנאשם ופעם בביתו של עמרה, הנאשם אמר לה שרצח את המנוח, היא אמרה לנאשם שהייתה באותו בוקר בביתו וזה פקפק בדבריה משלא ראה אותה שם.

9. בלחץ החקירה תיארה רחל פרטים שסיפר לה הנאשם בקשר לקטילת חייו של המנוח למשל שהוא אמר למנוח: "אני גואל אותך מהחיים האלה" (ת/66, עמ' 6 ש' 2-3). ביטוי זה הוזכר על ידי ביסמוט כשאמר לנאשם בזמן ששהו יחד בתא המעצר: "...שמע אני אוהב לגאול נשמות שלא יסבלו" (נ/49, עמ' 30 ש' 4-5). החזרה על ביטוי דומה, ללא תיאום בין העדים מחזקת את הגרסה שהדברים נאמרו מפי הנאשם, כנראה שכך נהג להתבטא.

איני מקבלת את טענת ההגנה שהשימוש בביטויים דומים תומכת בטענה שהחוקר מגורי שם דברים בפי העדים.

חזרה על ביטויים מלמד על סגנון התבטאותו של הנאשם, מחזק את האמירות של העדים שכך נשמעו מפי הנאשם. כך גם באשר למנוח "עמלצ'ו" אשר הוזכר על ידי ביסמוט, כאשר סיפר על התוודות הנאשם ברצח ועל כך שהנאשם השתמש בביטוי זה בטרופוליטאית, ששמעו "עשיתי אותו" (נ/16 עמ' 5 ש', 18-19 עמ' 264 לפרוטוקול המקורי, ש' 7-14). הנאשם אף העיד בפנינו כי ביסמוט הכיר את הביטוי הזה (עמ' 276 לפרוטוקול, ש' 10-4). בדומה, המדובר נ' העיד (בהליך הקודם, עמ' 480 לפרוטו') שהנאשם סיפר בתא המעצר אודות ביצוע הרצח והשתמש בביטוי "קטלתו" בערבית. כך גם תיאר בהודעתו מיום 2.5.2004 (לא הוגשה בהליך

הקודם) והסביר כי המשמעות "הרגתי אותו" (ת/148, עמ' 5). חזרה על הביטויים מחזקת את המסקנה שהעדים כאמור אכן שמעו את המונחים הדומים מפי הנאשם, "עמלצ'ו", "קטלתו" - כי כך נהג לדבר.

10. משהוצגה בפני רחל תמונתו של המנוח בטרם מסרה את הפרטים שלדבריה אמר לה הנאשם על אופן רציחת המנוח, אין לאמירותיה בעניין זה כל משמעות. אי אפשר בנסיבות אלה לייחס לה ידיעה של פרטים מוכמנים מפי הנאשם, והמאשימה מסכימה לכך, למעט הפרט של נעילת הדלת וזריקת המפתחות, פרט שמסרה בהודעתה מיום 19.4.2004 בשעה 00:05 (נ/1 ש' 9-14). הדלת אכן נמצאה נעולה על ידי פורצי מכבי אש.

11. לדברי העדה הנאשם אמר לה שהכניס לפיו של המנוח גרב.

השימוש במילה "גרב" לתיאור שנשמע מפי העדה מטריד. הסנגור מתעכב על כך רבות, אתייחס לסוגיה זו בהמשך.

העדה התייחסה בעדותה גם למניע לרצח, אמרה שהנאשם אמר לה שזה בשבילה והיא לא מקבלת את זה, באמרה אחרת אמרה שהוא עשה את זה בגלל שהייתה שוברת קריז אצל המנוח ולא אצל הנאשם.

הוסיפה שלדעתה הרקע הוא תחרות טריטוריאלית על שוק הסמים. זו פרשנות שלה היא לא אמרה שהנאשם אמר לה זאת.

12. חיזוק לאמינות עדותה של רחל מתווסף בעדותה בעניין ביסמוט, כאשר השיבה אם זכור לה הלילה שבו הגיע מוטי ביסמוט לביתו של המנוח, השיבה שביסמוט היה אצל המנוח בלילה במוצאי שבת, ראשון לפנות בוקר. המנוח ירד אליו ונתן לו "חומר" ואמר לה שביסמוט למטה, חזר ואמר שביסמוט ביקש כוס מים ולאחר שנתן לו כוס מים חזר רטוב ואמר שביסמוט שפך עליו את כוס המים (ת/66 עמ' 10, ש' 13-26).

דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותו של ביסמוט לגבי הקדימון ומחזקים את אמינותם של שני העדים.

13. רחל אף אמרה ששיתפה את ויטו עמרה בהתוודותו של הנאשם בפניה (ת/66, עמ' 11 ש' 11-26) וויטו עמרה אישר זאת בחקירתו במשטרה (ת/93).

14. העד ויטו עמרה גם חיזק בהודעתו את המניע לרצח, אי שביעות רצונו של הנאשם מכך שהמנוח מוכר סמים באזור שלו. העד מסר בהודעתו שהנאשם בקש ממנו ומשוקי עטיה לעשות לנאשם בעיות על מנת שיפסיק למכור סמים.

העד אישר את דברי העדה, רחל, שהגיעה אליו אחרי שקפצה מהמרפסת במנוסתה מהנאשם, סיפרה לו כי שמעה מכות בביתו של המנוח, הם עישנו סמים, עמרה נתן לה קצת כסף והיא הלכה לבדיקות ביפו.

15. אני מעדיפה את הגרסה הזו של העד על פני הגרסה שמסר בבית המשפט בערכאה המקורית. עמרה לא רצה למסור עדות בבית משפט. הגיע לבית המשפט באמצעות צו הבאה, הוכרז כעד עוין. נראה שחשש מהנאשם ולא רצה להפלילו. הודעתו במשטרה, שמתיישבת עם העדות של רחל פרץ ושל העד שוקי עטיה, נראית כעדות אמת.

16. הפרטים שמסרה רחל לגבי הרצח מהימנים עלי. חלקם הגדול, כאמור, אומתו עם עדויות ובדיקות אחרות. החקירה תועדה והוקלטה, הפרטים נמסרו לאט, נראה שרחל אמרה את שיודעת אף שבתחילה ניסתה להסתיר את ידיעותיה זאת לא מתוך רצון לנקום בנאשם ולא מרצון לרצות את חוקריה אלא תולדה של המצב הקשה שבו הייתה שרויה, בין אהבתה וחששותיה מהנאשם (שתואר על ידה כאדם אלים) לבין יחסה למנוח. ניכר שהעיקו עליה הידיעות שהיא טמנה בחובה, כך שפרקה אותם בשלבים מסוימים בחקירתה.

רחל חזרה על הפרטים המפלילים שמסרה בחקירתה גם בבית משפט בהליך המקורי. עלה בברור מעדותה בהליך זה, שהיא לא ששה להעיד ולהפליל את הנאשם, היא הוכרזה כעדה עוינת, חרף זאת לא סיפקה ולא תמכה בתיאוריית הקונספירציה של הנאשם. לו כך היה, אין לי ספק, שלמצער, ניצוץ מתאוריית הקונספירציה, רמז להדרכה שקיבלה ממגורי, כנטען על ידי ההגנה, היה עולה בעדותה בהליך המקורי. בחקירתה הנגדית בהליך המקורי היקשו עליה הן הסנגורית, והן השופטים בשאלות מפורטות ונוקבות באשר לחקירה שעברה, על הקשיים והאיומים שאיים עליה פקד מגורי, שלא תראה אור יום 20 ו- 30 שנים, ועוד, ורחל בשלה - עמדה על כך שלא פחדה לא זכרה בכלל את האיומים לדבריה, לא פחדה כי המצפון שלה נקי. עדות זו, יש לזכור, נמסרת שעה שהיא לא רוצה להפליל את הנאשם ומנסה להתחמק מאמירותיה בחקירות.

אני דוחה מכל וכל את הסבריו של הנאשם לעדותה של רחל, את הניסיון תחילה שרחל הונעה מטעמי נקמה ולאחר מכן את תיאוריית הקונספירציה, שעליה עוד אתעכב בהמשך.

העד מרדכי ביסמוט

17. העד נפטר במרוצת השנים ועדותו לא נשמעה בפנינו. כלל אמרותיו שנאמרו מחוץ לכותלי בית המשפט לרבות עדותו בפני הערכאה המקורית, כמו גם יתר העדויות, הוגשו כראיה בפנינו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 7.4.2019 בעמ' 5) תוך הסתייגות הסנגור מקבילות והמשקל של עד התביעה ביסמוט.

העד נעצר בהקשר לאירוע אחר, ניסיון פגיעה במיכאל כהן, ונחקר בחשד זה בתחנת נתניה.

העד נחקר באזהרה גם ביחס לרצח המנוח. משהעד נחשד במעורבות לרצח, עדותו נבחנת בקפידה, מבלי להתעלם מהעובדה שיתכן כי לעד זה יש אינטרס להפליל את הנאשם בכדי שיוכל לצאת לחופשי.

18. במהלך חקירתו ביום 5.4.2004 (נ/16) מסר את הפרטים הקשורים לפרשה המכונה ה"קדימון". פרטים אלו אומתו עם עדויות אחרות ונמצאו נכונים כפי שפורטו בחוות דעתו של אב"ד, לא אחזור עליהם. מ-נ/46 עולה שעוד בטרם סיפר לחוקריו, סיפר ביסמוט על הקדימון ביום 1.4.2004 למדובב בתחנת טייבה. עדות זו לא הייתה בפני הערכאה המקורית והוגשה על ידי ההגנה לבית המשפט העליון בהליך הערעור. אף אני סבורה שיש לייחס חשיבות רבה להקלטה זו שם לראשונה מספר ביסמוט על ליל הקדימון למדובב אשר בפניו אין לו כל כוונה להפליל את הנאשם.

ביסמוט התייחס בביטול להתוודות של הנאשם בפניו לפיה רצח את המנוח (נ/16): **"אמר לי עמלצ'ו בערבית דהיינו עשיתי אותו...אני צחקתי לו..."**, לא התעכב על כך ולא הפנים זאת. בנסיבות אלו שבהם הוא היה מעורב בניסיון פגיעה במנוח בקדימון, הפניית החוקרים למנוח לאישוש פרטי הקדימון, תוך שהוא קושר עצמו לניסיון רצח מעידה על כנות עדותו. ביסמוט מציין ששמע מונח זה מפי הנאשם בדומה למינוח שמציין המדובב ששמע מפי הנאשם "קטלתו".

19. אם ביסמוט היה מעורב בדרך כלשהי ברצח המנוח בבוקר יום 29.3.2004 - סביר שהיה מנסה להרחיק עצמו ולא מספר ביוזמתו על הקדימון שכן היה חושש שסיפור הקדימון יפנה את החצים ישירות אליו כחשוד בביצוע הרצח. אם הוא היה הרוצח, לא היה חושף את כל הפרטים שכביכול מוכמנים, ובכך קושר עצמו ישירות לרצח המנוח.

אין לייחס לביסמוט תחכום כה מרחיק לכת שיפליל עצמו עם סיפור הקדימון על מנת שלא ייחשד ברצח. תחילה סיפר זאת למדובב, וזאת עוד בטרם נעצר המנוח, ובטרם נפתחה חקירה בעניין רצח המנוח. לאחר מכן חזר על אותם פרטים בהודעה לחוקרים. ההשערה של הנאשם שביסמוט הבין שמדובר במדובב לא הוכחה כלל ועיקר. ויתרה מכך, אם כך חשד, ואם אכן היה ביסמוט מעורב, מדוע שיתנדב למסור פרטים לעצור שחשוד בעיניו כמדובב? ברור שפרטים אלו עלולים לסבך אותו במעורבות ברצח.

20. גם לאחר שנחקר תחת אזהרה בחשד לרצח המנוח, ביסמוט חזר על גרסה זו שפרטיה אומתו בעדויות וממצאים אובייקטיביים אחרים. כך, נהג המונית דוד דה פאס, שהעיד בהליך המקורי שהסיעו ומסר את

הפתק ת/9 שביסמוט הציג. עדות שתאמה להודעותיו על ליל הקדימון, והעדות של רחל שהייתה באותו לילה בבית המנוח והעידה שביסמוט הגיע.

21.העד אמר שביום 29.3.2004 פגש את הנאשם כשהוא מסופר "כאסח" והנאשם אמר לו שרצח את המנוח. התאריכים מתאימים וגם המראה המסופר שתיאר, מתאים לעדויות המאוחרות יותר לפיהן חשש הנאשם מהשארית סימנים שיאפשרו בדיקת DNA (עדויות המדובב סאקר והמדובב נ'). עדות זו מתאימה גם לעדותו של המדובב נ' אשר לדבריו הנאשם סיפר לו על מהלכיו בנתניה כיצד פגע בסוחרי סמים שאיימו על הטריטוריה שלו, ובהקשר שלנו, תיאר בפניו שכשהוא מבצע עבירות הוא נוהג ללבוש בגדים רגילים מתחת לטרנינג, לחבוש כובע ולהסתפר "קרחת".

22.אין לי ספק שעדותו בנושא זה הייתה כנה. כשמסר את העדויות במשטרה, כמו גם למדובבים, לא ידע שהמנוח כבר אינו בחיים.

23.אם עוד נותר ספק, הרי שבעימות (אליו אתייחס גם בהמשך) שנערך תחת אזהרה בין השניים ביום 22.4.2004 ת/20, ת/21א-ד ו-ת/22 והקלטת ת/21ב, חזר ביסמוט על תיאור הקדימון, הנאשם שהכחיש לחלוטין את סיפור הקדימון, לא מנצל את ההזדמנות ולא אומר לביסמוט דבר בעניין זה. נהפוך הוא, הוא מרוצה שבכך זה יסתיים, במקום להטיח בביסמוט, שעה שהחוקרים יצאו מהחדר, שלא היה ולא נברא, הוא מעודד אותו שלכל היותר יש בסיפור הזה קשירת קשר ובקרוב הם ישוחררו לביתם.

הנאשם גם אישר בעימות שהוא ביקר בביתו של שוקי עטיה בליל הקדימון יחד עם ביסמוט. ביקור זה אושר גם בעדותו של עטיה. אני דוחה את הסברו של הנאשם באשר לתגובותיו במהלך העימות שחשב שנושא השיחה במהלך העימות קשירת קשר לרציחת מיכאל כהן. מיכאל כהן לא הוזכר במהלך העימות. העימות בוצע תחת אזהרה בעבירות הקשורות במנוח, לא היה כל מקום למחשבה שכזו.

המדובבים והקלטת שנמצאה בשיחה עם איבגי

24.לא שוכנעתי כלל שיש ממש בטענת ההגנה שהקלטות הועלמו על ידי החוקרים.

לא מצאתי שקלטת זו (ת/135, ת/136) מוסיפה חיזוק כלשהו להגנת הנאשם כמו שלא מוסיפה להרשעתו.

אך טבעי שנאשם שמואשם ברצח, מתעניין בכתבה בעיתון מה כתבו ואיך נרצח, אין בכך כדי להעיד על מעורבותו ברצח.

החידוד שהוא מבקש לדעת אם כפות בידיים וברגליים ואם נמצא יריו בראש, יתכן שנועד לשרת אותו בהיותו הרוצח אולם יכולה להיות לכך גם פרשנות אחרת.

לאור דברים אלו אינני מייחסת חשיבות כלשהי לקלטות אלה. המידע שנמצא יריו, והשאלה אם יריו בראש יכול שמרמזת שידע על פגיעה בראש, אולם לא בהכרח, ירי קטלני מטבע הדברים מכוון לראשו של הקורבן או לליבו. איני רואה בכך מסירת פרט מוכמן.

25. בקלטת נ/74 ב' הנאשם נשמע מספר שאומרים שחנקו אותו. פרט החניקה לא מופיע בכתבה ובכך מסר פרט מוכמן.

הסברו של הנאשם ששמע על כך מביסמוט, אינו מתקבל על הדעת. ביסמוט לא דיבר על הרצח אלא רק על ליל הקדימון. פרט זה מתווסף לעדויות המרשיעות שעליהן עמדתי אך אין בו לבדו ערך מרשיע.

במהלך חקירתו הוטח בנאשם שהמכה בראש הייתה פרט מוכמן. הוא מסביר (ת/40) שידע זאת מכתבה בעיתון. החוקר לא מודע לשיחה עם איבגי והנאשם לא מספק את המידע ומתחמק מהשאלה מי סיפר לו על הכתבה בעיתון. מחשיפת הקלטת בשנת 2015 עולה שהשיחה הייתה עם בבר איבגי. הנאשם ידע על כך והעדיף שלא לחשוף מידע זה משיקוליו.

במהלך שמיעת הראיות בערכאה המקורית, המאשימה לא ידעה אודות קלטת זו, ההגנה דווקא ידעה, הנאשם ניהל את השיחה והתייחס לשיחה זו עם חוקריו מבלי לחשוף פרטים מזהים.

אין המדובר במידע זניח שנשכח, מדובר בפרטים שהיו משמעותיים לנאשם הוא הביע בהם עניין רב, אף על פי כן ההגנה בחרה שלא לחקור על כך את איבגי שהובא לעדות בערכאה המקורית על ידי התביעה בעניין אחר.

עדות המדובב סאקר

26. בשל הכשלים עליהם הצביעה ההגנה, וביניהם העובדה שהמאשימה במקרים אחרים לא מצאה להגיש כתב אישום נגד חשודים שסאקר כמדובב הפלילי אותם, בהעדר הקלטות והחשש שמא סאקר לא דייק בפרטים שמסר לחוקרים, איני מוצאת להישען על מרבית הפרטים שמסר סאקר וזאת מבלי לקבוע עמדה בטענות ההגנה נגד עדותו של סאקר.

אני סבורה שאין בכשלים אלו כדי לאיין לחלוטין את עדותו של סאקר. בעדותו יש ממצאים שמחזקים את ההרשעה, אם כי גם ללא ממצאים אלו ניתן להרשיע את הנאשם מעבר לספק סביר.

אני מתייחסת רק לדברים שנשמעים מקולו של הנאשם בקלטת ת/136, הפרט שמסר בעניין קשירת הידיים והחניקה בכבל החשמל שהינו פרט מוכמן, את הפרט הזה לא שמע הנאשם, לא מאיבגי ולא מביסמוט.

המדובב נ'

27.המדובב נ' נפטר ולכן לא הופיע בפנינו.

בעדותו בפני הערכאה המקורית תיאר נ' את השיחות ששמע בין סאקר לנאשם.

נ' סיפר על התנהלותו הזוהרה של הנאשם לבל יותיר אחריו ממצאים שיאפשרו הפקת DNA.

נ' טען ששמע את התוודות של הנאשם בפני סאקר ותיאר את הדגמת הנאשם כיצד ביצע את הרצח במשיכת חבל כלפי מעלה וכבילת ידיים למטה (ת/35ג עמוד 12 סיפא ואילך).

הנאשם התרברב בפני המדובבים על פעולותיו האלימות ופגיעה בסוחרי סמים אחרים על מנת לשמור על טריטוריית הסמים שלו.

פעולות אלה שתוארו על ידי הנאשם, אינן נוגעות לאישום הנוכחי, אך יש בהן כדי לחזק את המניע שתואר על ידי עדים אחרים ששמעו את הנאשם באומרו שיש לפגוע במנוח על מנת להפסיק את פעילות הסמים באזור.

המניע

28.המניע למעשה הרצח על ידי הנאשם עולה מעדותם של כמה עדים, רחל פרץ, ביסמוט, ויטו עמרה, שוקי עטיה והמדובבים סאקר ו-נ'.

שוקי עטיה וויטו עמרה שניהם העידו שנשלחו על ידי הנאשם למנוח להתריע בו לבל ימכור סמים (ת/92 ו-27/ב).

כל אלו מסרו, ללא תיאום ביניהם, ששמעו את הנאשם אומר שהוא מעוניין שהמנוח יפסיק לסחור בסמים, כנראה כדי למנוע תחרות. מניע נוסף שעלה - הקנאה ביחסים של המנוח עם רחל.

29.ההגנה טוענת שלא הוכח בשום שלב שהנאשם סחר בסמים ושלא הוכח שהיה לו סכסוך כלשהו עם המנוח. לטענת ההגנה ההפך הוא הנכון, הוא היה ידידו, הציע לשלם את חובו במכולת, קנה לו מצרכים ונראה איתו מדי פעם במכולת. גם המניע של קנאה לרחל נשלל על ידי הנאשם. הנאשם הכחיש שהיו לו יחסים

מתמשכים עמה, וטען שבאותה העת כבר היה במערכת יחסים עם אחרת בשם לבנה.

טענות אלה של הנאשם לא נתמכות בראיות, בתחילת חקירתו הכחיש כל קשר למנוח, בהמשך הודה בקשר כלשהו, שהיה בביתו פעם פעמיים, אחר כך התברר שהיה איתו בכלא וכי נהג להתרועע איתו בתדירות גבוהה יותר מהתמונה שהציג.

לא נטען שהנאשם היה סוחר סמים בקנה מידה נרחב, מדובר בנאשם ובמנוח שהיו כפי שהוצג על ידי המאשימה, נרקומנים מכורים לסמים שבעצמם עסקו בסחר בסמים למטרות רווחים קטנים. כך למשל, בהודעתו של ויטו עמרה ת/93: **"עשינו סמים. ויקטור הביא לי ולשוקי סמים ואמר לנו תלכו לאיזו תעשו לו לבעיות שלא ימכור והא אמר שאיזו חייב לו 100 שקל על קריסטל..."** כך משיח ויטו עמרה לתומו, מעבר לאמירה שיש בה משום הצבעה על המניע של הנאשם יש גם ראיה על סחר בסמים, אף שאין המדובר בסוחר סמים בהיקפים רחבים.

גרסת הנאשם

30. את הגנתו מבסס הנאשם על שתי טענות עיקריות, ביסמוט הוא הרוצח ולכן העליל עליו ובמבט בוחן זה יש להתייחס להודעותיו. טענה שניה היא טענת הקונספירציה שנרקחה סביבו על ידי ראש הצח"מ מגורי, במטרה להרשיעו, ממניעים אישיים של שגאה כלפיו וכלפי משפחתו.

תיאוריית הקונספירציה

31. לטענת ההגנה לכל העדויות שנשזרות זו בזו ומאמתות זו את זו נמצא הסבר אחד: קונספירציה. הסבר להתאמה בין העדויות המפלילות, כשברור שהעדים לא תיאמו ביניהם, הינו חלק מהקונספירציה, תוך כדי הטחת אשמה כבדה במגורי שביים את העדויות ושם מילים בפי מגוון העדים שהיו בפניו. לדוגמא העדות של רחל פרץ, שמאשרת שביסמוט היה אצל המנוח ב-28.3 לפנות בוקר, ושפך עליו מים. ההסבר של ההגנה, המילים הושמו בפיה של רחל פרץ.

תיאוריית הקונספירציה הועלתה גם בהליך המקורי. בהליך שבפנינו מחזקת ההגנה את טענתה בשתי ראיות עיקריות, במציאת הקלטות שלא היו במשפט המקורי, ובסיפור הגרב.

32. הגדיל לעשות הנאשם בעדותו בפנינו (בעמ' 316 ש' 9 ואילך), במתן הסבר להתרברבויותיו בפני המדובר סאקר בעניין הרוסי והמקל והתימני שנדקר באומרו: "מגורי הכניס לו".

הנאשם שיקר לאורך כל הדרך, שלל הגרסאות שהעלה לא מתיישבות וההסבר לכך חזר כמנטרה: מגורי אבי כל החטאים בנה גירסה והלעיט בה את כל המשתתפים. ולחילופין "סטלה" וסמים בגינם אמר את שאמר או שתק עת ששתק.

עדות הפתלתלה של הנאשם, חוסר העקביות, הדברים הלא מדויקים, אמירות כוזבות - מוסברים בכך שהיה ב"סטלה" תחת השפעת סמים אלכוהול, כך היה בעת החקירות, בעת העימות עם ביסמוט בעת עדותו בפני הערכאה המקורית.

33. לגבי גרסת הקדימון כמתואר בעדות של ביסמוט; טענת ההגנה שפלט שיחות הטלפון מבית אימו של ביסמוט לאימו של הנאשם, כמו האליבי שמסר ביסמוט לגבי הירי במיכאל, ממוטטת את גרסת הקדימון.

ענין השיחות היוצאות מביתה של אימו של ביסמוט לא הובהר דיו במהלך הדיון בפנינו. אולם שעה שהנאשם הודה שחבר לביסמוט בליל הקדימון, הגיעו ביחד לביתו של עטיה, בתוספת העדות של עטיה שהם אכן הגיעו, אין עוד משמעות לשיחות הטלפון.

מהעובדות שהתקבלו על ידנו כמהימנות עולה שאירוע הקדימון אכן התרחש. ביסמוט, באירוע זה, אכזב את הנאשם והוא מתאר בפרטים את התנהגותו של הנאשם כלפיו משלא הצליח לבצע את המשימה שהנאשם הטיל עליו.

האם ביסמוט הוא הרוצח?

34. הנאשם טוען שביסמוט הוא הרוצח ושכיוון חקירה זה לא נחקר דיו. ראשית, ביסמוט נחקר באזהרה וכיוון זה בכללו נחקר.

איש מהעדים שהעידו לא העיד על עימות כלשהו בין ביסמוט והמנוח ועל כך שיש לחשוד בביסמוט שהוא הרוצח. יתרה מכך, גם הנאשם לאורך כל החקירות, כמי שמכיר היטב את ביסמוט, שאפשר לו ללון בביתו, שלקח את מוצרי החשמל שלו, שביקש מביסמוט להתלוות אליו לגביית חובות - לא העלה טענה שיש בה כדי לרמוז על מניע כלשהו של ביסמוט לרצוח את המנוח.

ביחס לטענה כי ביסמוט הוא הרוצח, בשלב מאוחר יותר (עמ' 637 לפרוטוקול המקורי) סיפק הנאשם מניע אפשרי בכך שהמנוח לא רצה שביסמוט יגיע אליו יותר. כאשר נשאל הנאשם, בהמשך (שם, בעמ' 663), מדוע שביסמוט ירצח את המנוח והאם היה סכסוך ביניהם, השיב כי בכספו של ביסמוט קנו סמים וביסמוט אשר שילם

כדי לשכב עם רחל, לא קיבל תמורה (שם, בעמ' 623). מניע זה לא נתמך בראיה כלשהי, ולמעשה אף לא מתיישב עם מכלול דברי הנאשם עצמו אשר אישר כי ההכרות בין ביסמוט והנאשם היתה שטחית.

אף שמניע אינו הכרחי לצרכי הרשעה, יש בו כדי לתמוך במסקנה הגיונית שמובילה להרשעה.

35. זכורה העדות של רחל פרץ שהייתה בביתו של המנוח. הסיכוי שהמנוח ראה את ביסמוט וטעה לחשוב שזה הנאשם ולכן אמר לרחל שזה גואטה - אינו סביר. המנוח הכיר את שניהם. עוד בחקירתו של ביסמוט תואר כי ביסמוט היה עם הנאשם ורחל פרץ בביתו של המנוח ובאותו מועד עלה כי קיים סכסוך בין המנוח והנאשם על רקע סמים והן על רקע רומנטי: "באותו יום כשעזבנו או ליתר דיוק כשרצינו לעזוב את הבית אני, רחל, וויקטור איזו עשה חיפוש בתיק של רחל, כאילו שרחל לקחה דבר מה ממנו ואז רחל אמרה לאיזו שוורץ "מה אני פעם לקחתי ממך משהו" ולמיטב הבנתי היו לה בגדים בבית של איזו וגם היה נראה לי שהיא התגוררה אצלו וחייה יחד איתו, אני לא יכול לחתום על זה אבל אני כמעט בטוח, ולי נראה לי שעל רקע הסמים וגם על הרקע הרומנטי נוצר סכסוך בין איזו שוורץ לבין ויקטור גואטה" (ת/126, עמ' 2 ש' 16-25).

36. עוד למדנו ממבנה ביתו של המנוח על אמצעי הזהירות שנקט בטרם פתח את דלתו רק לאחר שוודא מי מבקש להיכנס, על כן לא סביר שאפשר לביסמוט להיכנס בסוברו שזה גואטה.

עוד עולה מהעדויות שביסמוט בניגוד לנאשם לא נכלל בין מורשי הכניסה לביתו של המנוח.

מכל עדויות אלה, בחנתי גם את האפשרות (שלא נטענה על ידי הנאשם משהכחיש לחלוטין גם את ליל הקדימון) שאפשר שביסמוט, לאחר שאכזב את הנאשם, בקש להשלים את המלאכה בכדי לרצות את הנאשם. במקרה כזה בוודאי שהיה מתוודה בפני הנאשם שהרי בהתאם לתיאוריה זו רק לשם כך הוא עשה זאת. הנאשם לא טען בשום שלב שביסמוט התוודה בפניו, לא בפני חוקריו ולא בפני מדובביו. כך שגם תיאוריה זו נדחית. בעת שהותו בכלא, הנאשם ניסה לפגוע בביסמוט, טען בפני אחרים שהוא עד מדינה נגדו. כל העת כשדיבר על ביסמוט, לא הזכיר ולו ברמז שביסמוט הוא הרוצח. טען בצירוף העובדות שביסמוט "התנדב" לספר על הקדימון עוד כשהיה עצור בתחנת נתניה כחשוד בפרשת מיכאל כהן, מחשש שבזירת הפשע יתגלו ראיות נגדו, טענה זו מייחסת תחכום רב תוך נטילת סיכון בלתי מבוטל שיוחשד ברצח. קשה להניח שלו היה הוא הרוצח היה מסתכן במסירת פרטים מוכמנים מזירת הפשע שעלולים להחשידו.

37. ביסמוט לא קיבל כל טובת הנאה כשמסר את הודעותיו, לא נעשתה איתו כל עסקה וגם לא יכולה להיעשות כזו שכן הוא לא היה עד לרצח ולא ידע מי רצח את המנוח. כל המידע שלו הסתכם בליל הקדימון ובהתוודות

של הנאשם לגבי הרצח. וידוי שאליו לא התייחס ברצינות ולא ידע לספק פרטים נוספים בהקשר זה.

38. הרשעת הנאשם מושתתת משזירת העדויות עימותן ואימותן זו עם זו ולא נשענת רק על עדותו של ביסמוט. ביסמוט סיפק קצה חוט לחקירת העדים הנוספים ששפכו אור על הפרשה והשלימו את הפאזל בפיענוח הרצח.

הרשעתו של הנאשם מבוססת בעיקרה על העדויות של רחל פרץ, ביסמוט שקרי הנאשם, אי מתן גרסה מהימנה מצידו.

העימות עם ביסמוט

39. במהלך העימות שנערך בין הנאשם עם ביסמוט (ת/21-א-ד) היה הנאשם חשוד ברצח המנוח. ביסמוט גם היה חשוד כאמור. העימות נערך בעניין הניסיון לרצח המנוח, רצח המנוח וקשירת קשר בין ביסמוט והנאשם לרצוח את המנוח. במהלך העימות, הנאשם קישר בין תיאור העובדות על ידי ביסמוט באשר למפגשם לפני הגעתם המשותפת לבית המנוח לפני הקדימון, לבין קשירת הקשר לביצוע הרצח ואומר זאת במפורש: **"עכשיו הוא עושה קשירת קשר לביצוע פשע"**. הנאשם ידע שביסמוט העליל עליו, למצער ביצוע קשירת קשר לביצוע רצח. כך אף העיד בפניו (עמ' 274, ש' 6-20). לפי גרסת ההגנה לנאשם ברור בשלב זה שביסמוט ניסה לרצוח את מיכאל כהן. לגבי המנוח, על פי גרסת הנאשם, לא ידוע בשלב זה מי רצח אותו. מצד שני הנאשם טען שביסמוט הוא זה שרצח את המנוח והוא ראה אותו "קובר את עצמו" וביקש לסייע לו. תגובותיו של הנאשם אינן הולמות מצב זה. לדבריו הוא מנסה לעזור לביסמוט לצאת מהסבך על ידי קשירת קשר בלבד אולם הסבריו אינם משכנעים. כאשר נשאל הנאשם בחקירתו הנגדית עם מי ביסמוט קשר קשר, השיב: "הוא קשר עם עצמו בביצוע פשע" (עמ' 302 ש' 8). בפועל, הנאשם מחזק את גרסתו של ביסמוט בתיאור הקדימון.

עדות מגורי

40. מגורי העיד על שלושה כיווני חקירה: (1) ביסמוט, (2) ביסמוט יחד עם הנאשם, (3) נאשם לבדו.

בהליך לפנינו וכן בהליך המקורי, הוטחה בפני מגורי תיאוריית הקונספירציה אותה שלל מכל וכל.

גרסתו של מגורי אמינה ונתמכת בראיות ובעדויות.

מגורי שלל את תיאורית הקונספירציה (תשובתו בעמ' 19 לפרוט' שורה 6-25). הקונספירציה הנטענת חייבה

דמיון רב, תכנון קפדני לראיית הנולד, תיאום עם הרבה גורמים עבריינים שעדותם נבחנה אחת לאחת והוצלבה עם עדויות אחרות. אין בשום אופן אפשרות להניח שקצין משטרה ישים את כל יוקרתו בידי עבריינים משולי החברה כמו ביסמוט, שמסר את עדותו הראשונית על הקדימון עוד בתחנת נתניה לא בפני מגורי, ובטרם התגלתה הגופה, וכמו רחל פרץ, בבר איבגי, ויטו עמרה, שוקי ויטה, ויתאם עמדות עם חוקרים נוספים על מנת ליצור בסיס להרשעה.

לא שוכנעתי כלל שהייתה למגורי כל מוטיבציה יוצאת דופן להפליל את הנאשם מלבד גילוי האמת.

לא הוכחה כל מוטיבציה כזו, מלבד אמירה שאמר לביסמוט במהלך חקירתו לגבי יחסו לנאשם ומשפחתו. ודוק, אמירה שכזו נועדה לצרכי החקירה, לקנות את אמונו של ביסמוט ואין כל ראייה שהיה קשר, היכרות מוקדמת, או מגע כלשהו בין מגורי ומשפחת הנאשם שיצדיק "תפירת" תיק כנטען.

41. הסיבות שמעלה ההגנה בסיכומיה ל"תפירת" התיק, לגרסתה, על ידי מגורי, לא גובו בראיות ממשיות אלא בניתוח ומסקנות קלושות מהראיות בתיק. הטענה שמגורי הכיר את הנאשם עוד שנים לפני מעצרו ונוטר לו, והטענה שמגורי תיעב את הנאשם ומשפחתו, לא רק שלא נתמכה בראיה כלשהי לגבי יחסו של מגורי למשפחת הנאשם בעבר, או לגבי ממשק כלשהו בין מגורי למשפחת הנאשם, גם אינה מתיישבת עם ההיגיון. מטבע הדברים, מגורי נתקל במהלך עבודתו בחשודים רבים, חלקם חוזרים, פרשות שונות פוצחו וחלקן לא עלה בידי המשטרה לפצח. אין הכרות על בסיס אישי בין משפחת הנאשם ומגורי אלא מדובר ביחסי עצור-נחקר כמו מרבית העצורים האחרים. ובמה מותר הנאשם מביסמוט שהיה עצור ונחשד אף הוא?! החקירה בנויה מרקמת ראיות, על מנת לבצע את התיאום פי שטוענת ההגנה היה צורך בתיאום עם חבורה שלמה של נרקומנים מסוממים. לא יעלה על הדעת שמגורי ישים את נפשו בכפו ויהפוך אנשים אלה לאנשי סודו. יתרה מכך, עדים אלו מסרו הודעות במשטרה, הוקלטו בסתר כשהם משוחחים ביניהם, נחקרו בבית משפט, לא נשמע ולו רמז באשר לתיאום שכזה מפי מי מהם, לא בהליך המקורי ולא בהליך שבפנינו. העדים ברובם, למעט החוקרים והמדובבים, קשורים לנאשם, אין להם חובת נאמנות לאורך הדרך לחוקרי המשטרה, נהפוך הוא - הם לא חפצו לסייע בהרשעת הנאשם.

42. ההשערה השנייה שביסמוט יפליל את הנאשם ובתמורה ישוחרר מהחשד בפגיעה במיכאל כהן השערה זו הפרכה, ראשית על ידי העדויות האחרות ושנית מגורי לא היה החוקר שהוביל את החקירה בתיק מיכאל כהן. את סיפור הקדימון סיפר ביסמוט לחוקריו בנתניה עוד בטרם נפתחה חקירת רצח המנוח משטרם נמצאה גופתו.

43. לגבי עדותה של רחל פרץ, ההגנה טוענת בנשימה אחת שחקירתה הייתה משפילה, מענה ומאיימת, ויחד עם זאת נטען שמגורי שם את הדברים בפיה. אם כך היה, לא היה צורך בחקירה כל כך משפילה ומאיימת.

אכן, חקירתה של רחל היתה חקירה קשה. בנסיבות העניין לא ניתן היה לצפות לאחרת. מובן שאין לרחל כל ענין להפליל את הנאשם. רחל הובאה לחקירת משטרה והיה צורך בתחבולות לגרום לה לומר את אשר היא יודעת. רחל לא חיפשה צדק ולא את נקמתו של המנוח. הדמויות בפרשה זו, המנוח, הנאשם, כמו העדים האחרים, הינם חלק מהסביבה החברתית שלה. פעולותיה נובעות ממניעים של תועלת ומאזן אימה.

בכדי לדובב אותה לדבר את אשר היא יודעת היה צורך בנקיטת אמצעים במסגרת האמצעים המותרים והלגיטימיים בחקירה, וכך עשו חוקריה.

44. אני דוחה מכל וכל את התיאוריה לפיה מגורי תכנן עם העדה רחל פרץ את גרסתה.

ראשית, רחל הובאה לעדות בהליך שבפנינו, מילאה פיה מים, הסתתרה תחת היעדר זיכרון ולא הוסיפה דבר על האמירות והעדויות בהליך המקורי. לו טענת ההגנה באשר לגרסה שהושמה בפיה הייתה נכונה, הייתה לה הזדמנות לומר זאת לפנינו, והיא נמנעה מכך. גם אם נניח שבשלב זה חששה מהנאשם שכבר מרצה שנים רבות במאסר, לא ניתן להבין את ההימנעות מלומר זאת בהליך המקורי. במהלך חקירתה הנגדית על ידי סגורי הנאשם, ניתנה לה ההזדמנות לומר ששמו דברים בפיה, יתרה מכך, אם אכן כך היה יש להניח שדברים אלו היו עולים בעדותה בדרך זו או אחרת גם אם לא ברחל ביתר הקטנה. העדה אינה עדה מתוחכמת, היא אינה חבה חובת נאמנות לחוקריה, לא נעשתה איתה כל עסקה שהיא חייבת לעמוד בה. ה"אמת" הזו, לו הייתה "אמת", היתה מבצבצת במהלך עדותה.

שופטי הערכאה המקורית שאלו אותה כמה פעמים אם היא חששה מהחוקרים ובעיקר ממגורי, והיא הכחישה מכל וכל.

חקירתה של רחל צולמה והוקלטה, העדות שלה מתפתחת. היא לא נראית כמדקלמת לוח מסרים.

רחל העידה שהייתה שם כשהנאשם הגיע, לא ראתה אותו, אפילו חזרה בה מכך ששמעה את קולו. לו בבניית גרסה היה מדובר, מה יותר קל מלהעיד שראתה אותו וברחה. העדות של רחל פרץ נבחנה, רק לאחר הצלבה עם עדויות אחרות ורישומים, כפי שפורט בוססה אמינות העדות.

45. מגורי משיב לטענת ההגנה שהנאשם היה בחקירה מסומם ולא הבין את השאלות, שהוא דווקא זוכר את

הנאשם כאדם חזק, על אף שהשתמש בסמים וכדורים לא איבד שליטה, נקט בטקטיקה בחקירה.

46. במהלך חקירתו של מגורי בפניו, במענה לטענת הקונספירציה, הסביר מגורי את הדינמיקה שבחקירה. ההגנה מתעכבת רבות על דרך גביית ההודעה מביסמוט, מתוך השיח בין מגורי וביסמוט בטרם נגבתה הודעתו ממנה עולה, כך נטען, ברית אשר נרקמה בין מגורי וביסמוט. הסבריו של מגורי בעניין זה, שהשיח נועד לרכוש את אמונו של הנחקר, לא מובטח למעשה דבר, הוא אומר לו שהוא כבר נתקל בו אלף פעם, בעוד שלדברי מגורי, מגורי עצמו לא זכר אותו כלל, הכוונה ליצור מצג שהנחקר יחשוב שכדאי לו למסור אינפורמציה לחוקר. כמובן שכל מידע שמסר ביסמוט נבדק עם עדויות אובייקטיביות אחרות. הסבריו של מגורי הגיוניים, משכנעים, ועולים בקנה אחד עם החקירות המוקלטות שצפינו ושמענו. מגורי אף לא חושש להודות שיתכן שטעה כשהציג בפני רחל את תמונות המנוח מהזירה כשהוא נראה חנוק. אציין כי מעיון בתמונות, עולה שקשה להבחין בתמונה בחוט החשמל שכרוך סביב צוואר וספק בעיני אם רחל במהלך החקירה, במצב שהייתה, הבחינה תוך הצצה בתמונה, בחוט החשמל. יחד עם זאת ספק זה יפעל לטובת הנאשם ואצא מנקודת הנחה שאת החניקה ראתה רחל בתמונה כדבריה (ת/71ג, עמ' 7).

סוגיית הגרב

47. לחיזוק טענת הקונספירציה העלתה ההגנה את ענין הגרב: רחל משיבה לשאלת מגורי כיצד סיפר לה הנאשם שרצח את המנוח השיבה שחנק אותו ושם גרב בפיו.

בזירת הרצח נמצאה כפפה שתוארה בטעות כגרב. אכן צירוף המקרים שגם החוקרים טעו לחשוב שמדובר בגרב וגם רחל טעתה כשאמרה גרב - מטריד. ההסברים שניתנו על ידי המאשימה לפיהם יתכן שמדובר בכפפת צמר שהייתה מגולגלת ונראתה כמו גרב כך שגם הנאשם טעה לחשוב שמדובר בגרב וכך אמר לרחל, הסברים אלה אינם מושלמים. יחד עם זאת ההסבר שמדובר בקונספירציה מרחיק לכת הרבה יותר ובלתי מתקבל על הדעת. לאור כל הדברים שנאמרו לעיל ובעיקר לגבי אישיותם של הנחקרים, נרקומנים אלוהוליסטים עבריינים, אופן החקירות וגביית העדויות. המידע שמדובר בכפפה ולא בגרב התקבל בטרם השלימה רחל את חקירתה כך שלו תיאמו החוקרים את הודעותיה של רחל, סביר להניח שהיו טורחים לתקן פרט זה.

בעניין זה כבר נפסק כי:

"לא אחת קורה שהפסיפס הראייתי אינו מושלם. העובדה שקיימים חללים

ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את

האפשרות להרשיע על פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר" (ע"פ 2478/12 סאטי אגבריה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 26 (13.5.2015); ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, [פורסם בנבו] פסקה 30 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) גרוניס (18.10.2010), ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל, פסקה 55 לפסק דינו של כב' השופט עמית (23.12.2015)).

48. לסיכום פרק זה, טענת הקונספירציה הינה טענה קשה נגד חוקרי משטרת ישראל. טענה שעלתה מפי הסנגור והנאשם מבלי שנתמכה בראיה ישירה אחת אלא מניתוח והסקת מסקנות מגמתיות מהראיות.

ההגנה מטיחה בפני חוקרי משטרת ישראל ביצוע עבירה פלילית. אף שחובה על הסנגור לעשות כל שלאל ידו על מנת להגן על הנאשם הרי שהטחת אשמות כה חריפות בחוקרי משטרה מוטב שהיו מבוססות על עובדות מוצקות ולא נטענות אינספור פעמים בעלמא.

הנאשם לא הותיר רושם אמין

49. עדותו של הנאשם היתה פתלתלה, סתר דברים שאמר בהליך הקודם ובהודעותיו במשטרה ולא הצליח ליתן הסברים מניחים את הדעת לשאלות רבות שנשאל.

בתחילה סיפק לחוקריו אליבי שיקרי, שהיה עם אחותו גילה, ביום למחרת המפגש עם שוקי עטיה. הנאשם נחקר על האליבי מספר פעמים וניתנה לו ההזדמנות לתקן את עדותו. כשהתברר שאחותו לא תומכת באליבי זה, הסביר זאת כחוסר זיכרון והטעיה של מגורי.

50. בעדותו בפנינו טען למצב כלכלי יציב, בניגוד לעדותו בהליך המקורי, בו השיב ביחס למצבו: "איזה טוב? הייתי חי על חשבון המשפחה, לצערי" (עמ' 612 פרוטו' הליך מקורי). כך גם לא ידע להסביר את היקף הכנסותיו למול הוצאותיו הרבות בגין רכישות סמים בניגוד לעדותו בהליך קודם.

הנאשם לא מהסס להסביר ששקרו בהליך הקודם, כמו סיפור הכספת שעלה במהלך חקירתו בבית המשפט, הינם תולדה של יעוץ משפטי שקבל מהסנגוריות שייצגו אותו (אחותו וסנגורית נוספת). עדותו לא נתמכה בראיות או עדויות אחרות.

הנאשם משתמש ב"צריכת הסמים" באופן לא עקבי תוך שסותר עצמו ומשנה גרסתו מפעם לפעם. כך למשל, טען בהליך המקורי שהוא נקי מסמים, ובפנינו על מנת להסביר את התנהלותו שם טען שהמשיך לצרוך סמים בעת מעצרו, סמים שהיו מוסלקים בגופו, ואף טען שהעיד תחת השפעת סמים בהליך המקורי.

גם באשר ליחסים עם רחל פרץ, עדותו של הנאשם לא הייתה עקבית ונעה בין יחסים קצרים מלווים בסצנות קנאה של רחל, שיתכן וזו הסיבה שרצתה להרע לו, לבין ניתוק מוחלט ביניהם.

הנאשם הכחיש תחילה שמכיר את מיכאל כהן, טען בחקירה שזו פעם ראשונה שהוא שומע את השם הזה (נ/58), בחקירות שלאחר מכן חזר בו מהכחשתו ו"נזכר" ששמע גם שמע, שביסמוט הזכיר לו את השם מיכאל פעמים רבות כשתכנן לפגוע בו.

בעניין ביסמוט טען שלא גר אצלו, רק שנשאר ללון במהלך היום, בהמשך שינה גרסתו שישן בלילה, אבל לא כל הלילה (פרוט' הליך מקורי עמ' 635-636), אחר כך אמר שהעביר את הציווד של ביסמוט לביתו. בעימות במשטרה אישר שביסמוט גר אצלו (ת/21).

גם בעניין מוצרי החשמל, תחילה טען שלקח את מוצרי החשמל של ביסמוט בגין חוב שביסמוט חייב לו (פרוט' מקורי, עמ' 611). בפנינו הגרסה שונתה ללקיחת ציוד בהסכמה, ואילו בחקירה במשטרה טען שביסמוט מפליל אותו בגלל שלא החזיר לו את מוצרי החשמל (ת/21א, עמ' 7).

51. בכל הקשור ליום שבו בוצע הקדימון שתואר על ידי ביסמוט, הנאשם אישר שבאותו לילה נסע עם ביסמוט לשכונת דורה בשעות המאוחרות של הלילה, אישר שהיה עם ביסמוט עד השעה 3 לפנות בוקר. לדבריו נסע באמצע הלילה לגבות חוב משוקי עטיה חוב בסך 100 ₪ כשעלות המונית הלוך ושוב 200 ₪.

אין לנאשם הסבר מדוע דווקא לגבות חוב בשעה לילה מאוחרת, לא ברר לפני כן אם שוקי עטיה אכן בביתו ולא ברור למה היה צריך שביסמוט, שכונה על ידו "חלאה" שיש להתרחק ממנו, צריך להתלוות אליו לגביית חוב.

52. אין בידי לתת כל אומן בגרסת הנאשם. למול ראיות המאשימה, עדותו של הנאשם רצופת השקרים, שההסבר לרובם היה שהיה תחת השפעת סמים בזמן זה או אחר לרבות בעת שהעיד בהליך בבית המשפט המקורי, או שמגורי הטעה אותו או שהסנגוריות שייצגו אותו בהליך הקודם שמו דברים בפיו.

גם הטענה שהנאשם היה בטוח שישוחרר משהרצח בוצע לפי המידע שהגיע לידיו במועד שכבר היה עצור אינה משכנעת. הנאשם הסתמך על דוח פתולוג שהוצא זמן רב לאחר מכן. לכל היותר ידע הנאשם על מועד מציאת

הגופה וסבר, כנראה, שהמסקנה תהיה שהמנוח נרצח כמה ימים לפני מציאת הגופה. העובדה שהנאשם פיזר תיאוריה זו בכותלי הכלא לחוקריו ולעצורים נוספים אין בכוחה להוסיף על אמינותה.

טענות נוספות של ההגנה

53. טרם סיום אתיחס לטענות נוספות מפי ההגנה ביחס לויתור על עדים.

טענת ההגנה שוויתרה על מספר עדים אינה מחזקת את הגנת הנאשם. ההגנה טוענת בסיכומיה שוויתרה על עדותו של עדיאל קורלאונה המתואר בסיכומיה כ"עברין מרמה סידרתי". קורלאונה העיד כי מוטי (ביסמוט - א' ק' ב') התוודה בפניו על רצח המנוח תוך מסירת פרטים מזירת הרצח שהולמים את גרסת התביעה, לכאורה ביכולתו של עד זה לסייע לנאשם. ויתור על עד הגנה אשר בפיו וידוי הכולל פרטים מדויקים שתואמים את זירת האירוע ובכוחם לסייע בזיכוי, יפעל לחובתו. הלכה היא כי הימנעות צד מהבאת עד רלוונטי בלא הסבר סביר פועלת לחובת הצד הנמנע מהעדות ויוצרת הנחה לקיום חשש ההגנה כי יש בעדות כדי לתמוך בעמדת הצד השני. בהקשר זה נפסק אך לאחרונה ב-ע"פ 2013/19 מאיר מנחם נ' מדינת ישראל, פסקה 52 (13.8.2020):

"זאת ידענו, מניסיון החיים, מן השכל הישר, ומן ההלכה הפסוקה, כי הימנעותו של נאשם מהבאת עדים, אשר לטענתו, עשויים לבסס את גרסתו, מחזקת את גרסת התביעה:

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, 97-98 (1983))."

וראו גם: ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (1.9.09) וההפניות שם.

לסיכום

54. מכל האמור בחוות דעתו של אב"ד ומהאמור לעיל, הנני מצטרפת למסקנה שיש להרשיע את הנאשם.

אשר על כן, הוחלט פה אחד על דעת כל חברי המותב להרשיע את הנאשם בעבירת רצח על פי סעיף 300(א)(2) לחוק

העונשין.

ניתנה והודעה היום, י"א חשוון התשפ"א 29 אוקטובר 2020, במעמד הנוכחים.

אירית קלמן ברום,
שופטת

ציון קאפח, שופט

רענן בן יוסף, שופט
אב"ד